

Giới thiệu Giả Mạo Quả Phụ

Truyện Giả Mạo Quả Phụ của tác giả Lục Phong Tranh là một câu chuyện ngôn tình hiện đại. Anh vẫn nghĩ phụ nữ đồng nghĩa với phiền toái. Thật không ngờ là đến nam thư ký... thế mà cũng sẽ yêu anh! Vì thế, anh phải buộc chọn một thư ký, mà đối phương là phụ nữ đã lập gia đình.

Còn nghiêm cấm yêu đương trong công việc, nếu không sẽ bị sa thải và bồi thường hợp đồng. Nào ngờ người trúng tuyển là một người trẻ tuổi rất yêu người chồng đã mất của mình! Giờ thì anh có thể an tâm làm việc được rồi?!

Nhưng chung đụng lâu ngày, thấy cô từ một người không có gì nổi bật, tay chân vụng về, không có kinh nghiệm làm thư ký nhanh chóng lột xác thành một thư ký ưu tú. Mặc dù mất đi tình yêu thật sự, nhưng vẫn luôn tươi cười, nghiêm túc đối mặt mỗi một ngày. Làm hại anh trừ công việc bên ngoài, đều sẽ thỉnh thoảng nhìn cô vài lần. Thậm chí thấy cô ôm đứa trẻ, đột nhiên ảo tưởng cùng cô tạo thành một gia đình nhỏ, cảm giác cũng không tệ. . . . .
Dừng... dừng! Anh đang nghĩ cái gì thế này? ! Anh không cần tình yêu, không cần phụ nữ, anh chỉ muốn công việc.

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đái Tinh Mỹ lần đầu tiên biết cái gì gọi là lục thần vô chủ. (Lục thần không có chủ. Lục thần của cơ thể người gồm tim, gan, phổi, thận, tỳ, mật. Tạm hiểu là “mất bình tĩnh; hoang mang lo sợ; không làm chủ được tinh thần).

Với mái tóc khá ngắn xinh xắn, cô ngồi trên một chiếc ghế ở đồn cảnh sát, dạ dày quặn thắt. Khuôn mặt trẻ tuổi cổ làm ra vẻ trấn định, che giấu sự lo lắng và bất an, trái tim ở bên ngực trái cứ đập mãi không ngừng

Cuộc sống có phải là quá nháp nhô hay không! Chỉ trong ngày đầu tiên đi làm đã không thuận lợi, không kiếm được tiền mặt, lại còn bị đưa về đồn cảnh sát, bây giờ phải làm sao đây?

Đái Tinh Mỹ năm nay 17 tuổi, lại rất xinh đẹp, có tình bên cạnh lại là một người mít ướt, từ khi lên xe cảnh sát, tiếng khóc lóc vẫn không có ngừng nghỉ.

Hazz, cô cũng rất muốn khóc! Nhưng khóc có ích lợi gì? Bây giờ, cô chỉ lo lắng ba lúc nhận được thông báo, không biết sẽ đau khổ đến mức nào. . . . .

“Này, Hạng Nhất, chúng ta làm thế nào bây giờ?”

Giọng nói thồn thức cùng với sức kéo trên cổ tay, làm cho Đái Tinh Mỹ chú ý, liếc mắt nhìn qua, chính là đồ mít ướt kể bên.

Cô vạn lần không ngờ, trong sân trường hai người như hai đường thẳng song song, lần đầu tiên giao nhau lại là ở đồn cảnh sát! Hãy nhìn xem, cô ấy đã khóc rất nhiều, mắt sưng như hạch đào. Cô muốn thông cảm với cô ấy, nhưng cô càng đồng cảm cho mình hơn.

“Không biết.” Cô lắc đầu một cái, thẳng thắn nói, chính mình cũng là lần đầu tiên ngồi trên xe cảnh sát đến đồn cảnh sát.

“A, cậu không biết? Không phải lần nào cậu tham gia cuộc thi nào cũng là người đứng nhất sao?” Lam Doãn Khiết hỏi trực tiếp.

“Bài thi vừa rồi tôi còn chưa làm thì đã bị bắt đến đồn cảnh sát rồi.” Đái Tinh Mỹ không biết nên khóc hay cười, tức giận nói.

Nếu bình thường, thì cô sẽ đánh giá cao sự hài hước của bạn học này, nhưng bây giờ không phải lúc, cô hoàn toàn không có ý định để ý đến cô bạn này.

“Xong đời rồi. . . , người nhà của mình mà biết chắc sẽ đánh mình chết...” Lam Doãn Khiết vừa khóc vừa nói.

“Mình phát hiện tuyên lệ của cậu rất phát triển đó nha.” Nói tóm lại, chính là người thích khóc.

Không khóc, chẳng lẽ cười? Lam Doãn Khiết ngơ ngẩn, tiếng khóc thút thít cũng dừng lại. “Này, Hạng Nhất, sao cậu lại kỳ quái như thế?” Đôi mắt mở to chứa đầy nước mắt liếc nhìn cô một cái như nhìn quái vật vậy

“Xin lỗi.” Cô thành khẩn nói, tiếp theo lại mở miệng: “Đái Tinh Mỹ.”

“Cái gì?” Lam Doãn Khiết không hiểu.

“Mình tên là Đái Tinh mỹ, không phải Hạng Nhất.” Mặc dù mỗi lần thi cuối năm đều được Hạng Nhất.

“Oh.” Lau nước mắt, cô cũng tự giới thiệu: “Lam Doãn Khiết, kể bên lớp cậu . . . à, Đái Tinh mỹ, tại sao cậu lại có mặt ở đó ?” Cô không nghĩ đến, học sinh giỏi như Đái Tinh Mỹ lại có thể xuất hiện ở chỗ đó.

“Đi làm”

Mẹ cô nhập viện rồi, đang chuẩn bị tiếp nhận trị bệnh bằng hoá chất, đối với kinh tế nhà cô thì số tiền viện phí không phải là con số nhỏ, cô không đành lòng nhìn ba vì kiếm tiền, mỗi buổi tối sau khi tan việc còn phải lái xe taxi, cho nên mới tranh thủ kỳ nghỉ hè đi làm thêm để gánh vác kinh tế gia đình.

Thật ra thì cửa tiệm kia cũng giống như các tiệm khác, bán điểm tâm vào ban ngày. Cho đến tám giờ tối, mới bán thêm rượu, sau đó có một số dàn nhạc hát cho bầu không khí thêm sôi động để chiêu lòng khách hàng. Cô nghĩ, nếu đã đi làm, dĩ nhiên nên chọn một công việc có lương cao, phù hợp kinh tế hiện giờ của cô, vì thế cô nói dối rằng mình đã 18 tuổi.

Ai biết được, ngày đầu tiên đi làm đã bị cảnh sát kiểm tra, chạy trốn không kịp, không thể làm gì khác hơn là đi theo mọi người bị mang về bót cảnh sát.

“Mới bao nhiêu tuổi mà đi làm, đã vậy còn làm ở hộp đêm, không sợ bị trường học bắt được hay sao?”

Họ đọc toàn những thứ rỗng tuếch, nào là các trường Công giáo rất nghiêm khắc, hiệu trưởng nhìn thấy nữ sinh mặc quần short sẽ cảm thấy thiếu đoan trang mà lắc đầu thờ dài. Nếu một học sinh Hạng Nhất đi làm ở hộp đêm mà bọn họ xem là chuyện bình thường, thì tên Lam Doãn Khiết của cô chấp nhận viết ngược.

Vị bạn học Hạng Nhất này quá oai phong rồi!

“Mẹ của mình nằm viện, cần tiền thuốc thang. Ngược lại là cậu, cậu không có việc gì thì tại sao lại đến đó?” Cô trả lời đơn giản.

Ba của Lam Doãn Khiết là hội trưởng hội phụ huynh của trường học, nhà rất có tiền, vì thế cậu ấy sẽ không cần đi làm, phải không?

“ . . . . . Minh, mình đi tới đó để nhìn Sky.”

Sky là tay chơi bass trong ban nhạc về đêm, nghe nói rất được nhiều người hâm mộ. Tóm lại một câu, cô là một fan hâm mộ

Cảnh sát đi tới, cau mày nhìn về phía hai cô nhóc hỏi: “Tại sao đã trễ thế này mà vẫn chưa về nhà?”

Lam Doãn Khiết hoảng hốt, lại bắt đầu khóc sụt sùi, đợi cô nói xong lý do, đồn cảnh sát cũng bị ngập lụt rồi!

Cảnh sát có chút không chống đỡ được đối với người có tuyến lệ phát triển như Lam Doãn Khiết, chỉ hỏi qua loa rồi thôi. Sau đó liếc mắt về phía Đái Tình Mỹ đang ngồi im lặng: “cô thì sao?”

Một ý nghĩ xoẹt qua đầu, ngay lập tức, Đái Tình Mỹ từ tình trạng một giọt nước mắt cũng không có đột nhiên bắt lấy Lam Doãn Khiết, bắt đầu òa khóc, khóc đến thở không ra hơi nói ——

“Cháu đi với cậu ấy, chúng con chỉ muốn đi xem Sky. . . . . chú cảnh sát, làm ơn, đừng để cho người nhà chúng con biết có được hay không? Cũng đừng thông báo cho trường học..., giám thị sẽ trừng phạt, lần sau chúng con không dám nữa đâu, thật mà. . . . .” Sợ sẽ liên lụy đến ông chủ, cô liều chết cũng không nói là mình đi làm.

Lam Doãn Khiết kinh ngạc nhìn Đái Tình Mỹ.

Wao, diễn hay ghê, còn khóc nhiều hơn cô nữa! Thua người không thua trận, cô cũng dồn toàn lực khóc lớn. Trong lúc nhất thời, tiếng khóc của hai người tràn ngập cả đồn cảnh sát.

Làm sao xử lý hai củ khoai lang nóng phỏng tay này đây? Cảnh sát cũng rất nhức đầu. “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, bây giờ đang trong kỳ nghỉ hè, có thể không thông báo cho trường học, nhưng phải gọi điện thoại thông báo người nhà tới dẫn các cô trở về.”

Biết được sẽ không thông báo trường học, Đái Tình Mỹ giống như bay lên thiên đường, nhưng vừa nghe đến phải thông báo người nhà, trong nháy mắt lại ngã xuống địa ngục. Cô không thể gọi cho ba, không bằng gọi về nhà cho anh trai thử xem.

Nhưng cô có linh cảm, một người được nuôi dưỡng tốt như anh trai nhất định đang làm bài tập, không có thời gian rảnh.

Sự thật chứng minh, suy đoán của cô là chính xác, trong khi anh trai của Lam Doãn Khiết không đến mười phút đã xuất hiện ở đồn cảnh sát, thì anh trai của cô lại dùng giọng nói lạnh lùng muốn tự cô nghĩ biện pháp, rồi cúp máy.

“Đái Tình Mỹ, anh mình tới đón mình về nhà, còn cậu thì sao?” Dù sao cũng gặp rủi ro, quan tâm một chút là chuyện cần phải làm.

Đái Tình Mỹ nghiêm mặt, trong đầu trống rỗng, mồm mấp mé một cái.

Nghĩ đến Lam Doãn Khiết phải đi, cô đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi và kích động mãnh liệt, không nhịn được hốc mắt ửng hồng, nhưng cô vẫn cúi đầu cắn chặt môi dưới, cắn mạnh đem hai tay của mình siết vào nhau.

Đột nhiên, một giọng nói dễ nghe như tiếng đàn vi-ô-lông kêu tên Lam Doãn Khiết vang lên. Lam Doãn Khiết từ trên ghế nhảy xuống, chạy nhanh ra ngoài, Đái Tình Mỹ nhìn vị trí trống không bên cạnh, một giây tiếp theo, cảm giác sợ hãi cùng với tình trạng tứ cổ vô thân lúc này rất cuộc làm cho nước mắt tràn mi. . .

Khi cô nghĩ là mình sẽ ngồi ở đồn cảnh sát cả đêm thì phía sau vang lên giọng nói nam tính nghiêm túc, lạnh lùng: “Ngay người ở đó làm gì? Nhanh lên một chút, về nhà nào.”

Đái Tinh Mỹ lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt chứa lệ nhìn về phía sau, chớp cũng không chớp nhìn bóng dáng trước mặt...

Một chàng trai trẻ tuổi xa lạ, đôi mắt có phần giống Lam Doãn Khiết, đường nét trên khuôn mặt cực kỳ dễ nhìn, hơn nữa ăn mặc nhã nhặn, giống như công tử giàu sang tuấn tú bước ra từ trong truyện tranh.

Trái tim như ngừng đập, thật lâu không nói được một câu nào. . . . .

Chàng trai trẻ tuổi có chút kiêu ngạo, khuôn mặt nghiêm túc, hai hàng lông mày nhíu lại nhìn thật hung dữ, nhưng không biết tại sao khi nhìn anh, cô lại có cảm giác tin tưởng vào anh.

Giống như người sắp chết đuối gặp được khúc gỗ cứu mạng, Đái Tinh Mỹ liền bắt lấy cánh tay bền chắc của anh, chỉ sợ anh đột nhiên thay đổi ý định, vô tình bỏ cô ở lại đây.

Anh không có hất tay cô ra, ánh mắt sắc bén không tiếng động ra lệnh cho cô nhấc cái mông lên khỏi ghế trong đồn cảnh sát, cho đến khi cô và Lam Doãn Khiết ngồi lên chiếc xe thể thao siêu cấp thì anh mới lái xe rời đi, lúc này Đái Tinh Mỹ còn có chút hoảng hốt và thất thần.

“Anh thật là gian trá nha, anh lừa gạt cảnh sát nói chúng em là người thân, là chị em họ, thế mà cảnh sát cũng tin, ha ha ha.”

Lúc này Lam Doãn Khiết còn nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt mà vừa ngồi vào xe, thì đã lập tức xoay người về phía Đái Tinh Mỹ ngồi phía sau không ngừng rừ rì rì nói anh trai cô dân xếp với cảnh sát chu toàn như thế nào, còn dùng giọng điệu vừa kiêu ngạo vừa sùng bái giới thiệu người tài xế cực kì đẹp trai là anh trai của cô, tên là Lam Doãn Khang, hiện tại đang học kiến trúc ở nước Mĩ.

“Lam Doãn Khiết im lặng.” Chàng trai ngồi ở ghế tài xế cau mày ra lệnh.

Lam Doãn Khiết làm như không nghe thấy, tựa người vào ghế dựa, giọng nói vẫn không thay đổi mà còn lớn hơn rất nhiều, làm cho lỗ tai của Đái Tinh Mỹ ong ong. Cô vẫn không lên tiếng, mà luôn nhìn về phía đôi mắt đen vững vàng, thâm thúy của Lam Doãn Khang ở gương chiếu hậu phía trước.

So với tưởng tượng của cô thì ánh mắt anh lạnh lùng hơn rất nhiều, cũng càng kiêu ngạo hơn!

Đây là cô lần đầu tiên nhìn thấy Lam Doãn Khang, cũng là lần duy nhất, nghe nói nghỉ hè còn chưa có kết thúc, anh đã trở về nước Mỹ tiếp tục việc học rồi.

Nhưng việc này, lại “thần xui quỷ khiến” khiến cô và Lam Doãn Khiết trở thành bạn thân, cô ấy mời cô tới nhà họ Lam mấy lần, nhưng chưa một lần nhìn thấy anh, chỉ thỉnh thoảng từ trong miệng của Lam Doãn Khiết biết được tình hình gần đây của anh ở nước ngoài.

Nói cũng rất thần kỳ, rõ ràng cũng chỉ gặp mặt một lần, nhưng trong lòng của cô vẫn luôn nhớ đến cảm giác khi lần đầu nhìn thấy Lam Doãn Khang...

Thật hung dữ! Lại làm cho người ta cảm thấy rất an tâm khi ở bên cạnh anh.

Khi đó, đối với tình cảm u mê này cô cũng không rõ ràng cho lắm, sau này mới biết được thì ra là loại này nhớ mãi không quên này, gọi là thương thầm.

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Gần như cứ mỗi chưa tới 5 phút, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc tiếng điện thoại sẽ vang lên.

Người đàn ông nhận điện thoại, mặc kệ đầu bên kia truyền đến tin tức khó giải quyết thế nào, trong thời gian ngắn nhất anh đều có thể dùng giọng nói tràn đầy uy nghi trầm thấp, cẩn thận mà thanh thoát nói ra cách giải quyết.

Không thể tưởng tượng nổi, cho dù vào thời điểm nào, tốc độ phê duyệt tài liệu của người đàn ông hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tiếng lật trang giấy vang sáo sạt, thỉnh thoảng bàn tay gõ lên máy vi tính, chọn đọc tài liệu đương án số liệu, chỉ thấy vốn công văn chất đống như núi, với sự chuyên tâm, thành thạo và tốc độ kinh người của người đàn ông đã nhanh chóng giải quyết xong.

Từ đầu tới đuôi chân mày của anh cũng không nhíu một cái, thái độ thông thả ung dung, thông dong tự tại, giống như thích thú với sự bận rộn như vậy.

Người đàn ông này được ông trời ưu ái có khuôn mặt tuấn tú, ở dưới mày rậm là tròng mắt đen thâm thúy mà sắc sảo, ngũ quan anh tuấn, những đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt giống được điêu khắc, mặc dù cánh môi mím chặt có chứa mấy phần nghiêm túc, nhưng mà lại tự nhiên không tổn hao đến hơi thở quý tộc tự nhiên phát tán trong thân thể.

Anh luôn đem chính mình ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, nhẹ nhàng khoan khoái chinh tề làm cho người khác phải ghen tức, rất khó tưởng tượng trước khi anh còn mặc âu phục thủ công đắt giá không lâu, thì anh đã ngồi ở công trường hoang tàn cùng một đám băng hữu lao động nói xấu việc nhà, mà bây giờ, người đàn ông ngồi ngay ngắn trên bảo tọa (ngai vàng) của mình, nghiêm nhiên như vương giả tôn quý mệnh lệnh cho thế giới.

Anh là Lam Doãn Khang, Tổng giám đốc của tập đoàn xây dựng Thủy Lam, năm nay ba mươi tuổi, độc thân.

Kinh nghiệm yêu đương chỉ ở số —— lẻ.

Tốt nghiệp ở sở nghiên cứu kiến trúc ở đại học Columbia là một trong bốn học viên danh giá nhất. Năm ấy anh hai mươi bốn tuổi, còn là người mới trong ngành kiến trúc, nhưng chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, đã đánh bại bậc thầy kiến trúc nổi tiếng thế giới, đoạt được giải thưởng lớn ở hiệp hội kiến trúc quốc tế hoàng gia Anh quốc, từ đó xây dựng sự nghiệp bằng tài năng.

Xuất thân từ gia tộc Lam thị là một trong bốn danh gia vọng tộc lớn đứng đầu ở Đài Loan, được phong là thiên chi kiều tử (con trời), anh nhận cũng không thấy hổ thẹn.

Ông nội Lam từng là quan lớn làm người lãnh đạo ở phủ viện, mặc dù đã rời khỏi vòng chính trị, nhưng lực ảnh hưởng của Lam gia ở Đài Loan vẫn không thể khinh thường.

Cha Lam là kiến trúc sư tiếng tăm lừng lẫy, Mẹ Lam tính tình hiền thực là con gái một của công ty xây dựng Nghiệp Long, cuộc hôn nhân này đã tọa nên công ty xây dựng Thủy Lam, do nền tảng vững chắc vì thế mà Lam gia càng ngày càng phát triển

Năm ấy Hai mươi sáu tuổi, anh trở về nước tiếp nhận công ty xây dựng Thủy Lam, nhưng không hề hài lòng với tình trạng đang có, tích cực kinh doanh phát triển sự nghiệp xây dựng Thủy Lam ngày càng mở rộng, đồng thời với gia thế hoàn mỹ của cha mẹ, cũng làm cho công ty xây dựng Thủy Lam ngày càng vững chắc, trong giới doanh nghiệp trở thành nhà đầu tư mới.

Anh là một nhân tài kiến trúc, đồng thời cũng là thiên tài về buôn bán.

Nhưng anh tuyệt đối không phải là một người lãnh đạo hòa ái dễ gần, ít nhất với người đang bị phát đứng ở trong phòng làm việc như Lam Doãn Khiết thì là như thế.

Cặp đùi đẹp của Lam Doãn Khiết tưởng chừng sắp phá hư, đứng ở chỗ này đến phút thứ 2, gương mặt xinh đẹp của cô liền bắt đầu vận vẹo.

Lưng của cô thẳng tắp, đôi tay dán thật chặt ở hai bên đùi, bụng co lại mông hơi nâng lên, mỗi hô hấp đều cẩn thận, rõ ràng là tháng mười hai, cả người cô lại toát cả mồ hôi.

Làm ơn, cũng không nghĩ xem cô mới bao nhiêu tuổi, anh trai lại bắt cô phạt đứng, tin tức này truyền ra ngoài, đại tiểu thư nhà họ Lam như cô còn mặt mũi nào nhìn người? Ôi, đôi chân chưa xót đau đớn sắp muốn nổ tung!

Giờ phút này cô cực kỳ khó chịu, siêu cấp khó chịu, đầu óc như quay cuồng.

Tuy nàng không thoải mái, cũng không dám to gan lớn mật bỏ đi, chỉ có thể làm người vô dụng, đôi mắt đầy mong đợi nhìn vào người đàn ông duy nhất ở trong phòng, như nhìn ác ma——

“Anh . . . . .”

Giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại chứa đầy tình cảm vô hạn, vì hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý của anh trai đang ngồi ở bàn làm việc.

Hiển nhiên kế sách này đối với anh trai mà nói là không có hiệu quả, anh đem công việc là quan trọng hơn, căn bản một cái liếc nhìn cũng không có, vẫn giữ nguyên tư thế tiếp tục làm việc, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của cô.

Đáng ghét! Rõ ràng hai con mắt còn sắc bén hơn cả sấm, lại thà nhìn công việc, ánh mắt cũng không chịu bỏ thí một giây để nhìn em gái của mình.

Không thèm nhìn cô, coi cô như không khí phải hay không? Cô vừa lúc có thể thả lỏng. Lam Doãn Khiết buông lỏng bả vai, thân thể xiêu vẹo, vốn hai chân đứng thẳng bắt đầu bước ba bước tám để phân tán trọng tâm.

Ừm, thoải mái. . . . .

Lúc cô đang mừng thầm, một cái quát khê không gian tự uy vang lên ——

“Đứng ngay ngắn cho anh!”

Bị dọa sợ, cơ thể của Lam Doãn Khiết lập tức đánh thẳng, hai mắt mở to đầy sợ hãi, làm bộ đáng thương nhìn anh trai cả người tràn đầy sát khí nguy hiểm.

Lam Doãn Khang bỏ xuống công việc trong tay, trừng mắt đen sắc bén lạnh lùng trừng em gái.

Cô nhóc này thật sự là bị làm hư rồi! Rõ ràng đã tốt nghiệp đại học, lại còn đối với tương lai của mình một chút ý tưởng cũng không có.

Vì không để cho cô trở thành một thiên kim vô dụng chỉ biết suốt ngày cả thê, hơn nữa còn phải học được cách phụ trách cuộc sống của mình, anh đặc biệt an bài cho cô vào xây dựng Thủy Lam làm việc. Ai biết được cô lại không hiểu được dụng tâm quan tâm chăm sóc của anh, trước sau đem nghiệp vụ bộ tài vụ, bộ tiêu thụ làm loạn thành một đoàn còn không nói, ngay cả hiện tại điều cô đến bộ tài nguyên làm phụ tá nhỏ, cô không biết học hỏi, cư nhiên trong thời gian làm việc lại tùy tiện sửa móng tay.

Quả thật hoang đường tới cực điểm!

Anh vô cùng tức giận, vừa về tới phòng làm việc liền dùng điện thoại nội bộ kêu cô tới đây.

Nếu là em trai, anh nhất định không nói hai lời đánh cho một trận, cố tình ba mẹ lại sinh ra cô em gái mềm mại, anh không thể đánh, chỉ có thể phạt đứng, nhưng mà đứng phía sau cánh cửa đóng kín, tránh cho đã thương lòng tự ái yếu ớt của cô, hazz.

Lam Doãn Khang còn không kịp khiển trách cái gì, bên ngoài phòng làm việc liền truyền đến tiếng gõ cửa. Chủ quản bộ nghiệp vụ đến báo cáo tình trạng tiêu thụ của các dự án, không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ lại cô, anh tiếp tục bận rộn công việc.

“Vào đi.”

Đóng lại cách cửa phòng làm việc vừa mới mở ra, quản lý nghiệp vụ cung kính đi vào, nhìn thấy đại tiểu thư nhà họ Lam như học sinh tiểu học phạm sai lầm bị phạt đứng, lập tức đem kinh ngạc giấu ở trong lòng, làm bộ như không thấy, bắt đầu báo cáo của mình.

Lam Doãn Khang vừa nghe báo cáo, còn phải chuyên tâm giải quyết các phần tài liệu khẩn cấp, cố tình điện thoại trên bàn vang lên không ngừng. . . . .

“Tới đây nghe điện thoại!” Anh trầm giọng ra lệnh.

“Vâng” quản lý nghiệp vụ quản lý bước đến——

Ánh mắt biến thành lưỡi dao sắc bén, lập tức ngăn cản động tác của quản lý nghiệp vụ. “Không phải cậu, là cô ấy.” Hắn đưa ra ngón tay thon dài, chỉ về hướng Lam Doãn Khiết đang đứng phạt.

Thật 囧! Bối bối, Lam Doãn Khiết chỉ đành phải tuân mệnh tiến lên. Dưới sự uy hiếp của anh trai, cầm ống nghe lên, không cam tâm tình nguyện cô dùng giọng nói ngọt ngào trẻ trung nói: “Xin chào, phòng Tổng giám đốc của xây dựng Thủy Lam xin nghe. . . . .”

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, rất nhiều người tới tới lui lui, Lam Doãn Khang loay hoay không có thời gian xử lý chuyện của em gái, Lam Doãn Khiết cũng liền đứng ở đó nhận tất cả các cuộc điện thoại suốt buổi chiều.

Thật vất vả năm phút đồng hồ trước khi tan việc, Tổng giám đốc ngày kiểm bạc tỷ cuối cùng có thời gian đem hai con mắt nhìn vào hai chân sắp gãy của em gái.

“Biết lỗi của mình ở chỗ nào không?” Lam Doãn Khang nghiêm mặt trầm giọng hỏi.

“. . . . . Đi làm không thể sửa móng tay.” Chân của cô đau quá thật muốn khóc.

“Lần sau nếu để cho anh bắt được, em đến cửa chính của công ty phạt đứng! Đi ra ngoài đi, cùng mẹ nói anh hôm nay phải làm thêm, buổi tối không cần chờ anh về ăn cơm.”

Bởi vì lượng công việc quá nhiều, nên Lam Doãn Khang thường ở nhà trọ ở nội thành, Chủ nhật mới trở về Lam gia trò chuyện với mẹ để tỏ lòng hiếu tâm

“Anh trai ——”

“Ở công ty phải kêu anh là Tổng Giám Đốc.” Anh lập tức điều chỉnh lại cách xưng hô của cô.

Lam Doãn Khiết khẽ thở dài, “Dạ, Tổng giám đốc. Xin hỏi Tổng giám đốc, hôm nay sao không thấy thư ký Lý?”

Cũng không biết tên thư ký Lý Đại Vĩ làm việc thế nào, ngay cả điện thoại cũng không nhận, làm hại cô phải nghe điện thoại liên tục suốt cả buổi chiều đến cả miệng đắng lưỡi khô, chuyện thứ nhất khi rời khỏi đây chính là tìm hẩn tính sổ phát tiết nỗi hận này.

Gương mặt điển trai của Lam Doãn Khang không được tự nhiên co rúm một chút. “Hẩn nghị việc rồi.”

“Nghị việc? Không phải hôm qua hẩn vẫn còn ở đây sao?”

“Ngày hôm qua thì vẫn còn, nhưng hôm nay hẩn liền nghị việc rồi.” Lam Doãn Khang trả lời không rõ ràng.

Ngày hôm qua, trong căn phòng làm việc này xảy ra một chuyện vô cùng hoang đường, thư ký Lý Đại Vĩ rất được anh tin tưởng cứ nhiên không báo động trước tỏ tình với anh, hơn nữa còn thừa dịp bốn bề vắng lặng cố ý ép hôn anh.

Anh khiếp sợ không thôi!

Hiểu rõ nữ thư ký trẻ tuổi rất dễ nảy sinh tình cảm với cấp trên như anh sẽ rước lấy nhiều phiền phức không cần thiết, nên lúc đầu anh đã có ý lựa chọn thư ký là nam, cứ nghĩ gần đã diệt trừ hậu hoạn, nhưng anh vạn lần không ngờ tới, ngàn chọn vạn chọn lại chọn nam thư ký đồng tính!

Tuy anh cũng không phải kỳ thị đồng tính, luôn tôn trọng giới tính cá nhân của mỗi người, nhưng lỗi của Lý Đại Vĩ ở đây là không nên hướng anh tỏ tình, lại càng không nên có ý đồ xâm phạm anh, anh không kết giao bạn gái cũng không đại biểu anh liên thích đàn ông. Mặc dù anh kịp thời ném tên Lý Đại Vĩ qua vai, kịp thời bảo vệ trong sạch, chỉ là Lý Đại Vĩ đã xúc phạm cảm kỳ của anh, không thích hợp tiếp tục làm việc nữa, anh chỉ có thể khai trừ hẳn.

“Tại sao lại đột nhiên nhiên thế?” Lam Doãn Khiết neho mắt lại quan sát anh trai, cảm giác chuyện không đơn giản như vậy.

“Mỗi người đều có kế hoạch cuộc sống của mình.” Ý nói không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

“Vậy xin hỏi Tổng giám đốc, theo kế hoạch cuộc sống thì tới lúc nào thì ngài mới có bạn gái vậy?” Cô vẫn nghĩ không ra, dáng dấp của anh trai rất tốt, điều kiện mọi mặt đều hoàn hảo không chê vào đâu được, rõ ràng có một đồng danh môn thực nữ mến mộ anh, thế tại sao anh vẫn chậm chạp không có bạn gái?

“Em nên dành thời gian quan tâm chuyện của mình nhiều hơn đi.” Sở trường của cô nhóc này chính là làm quá vấn đề, vốn là chuyện không gì cũng sẽ bị cô làm thành chuyện lớn.

“Anh... sẽ không phải là thích đàn ông chứ?” Cô vẫn muốn hỏi điều này.

Lam Doãn Khang lập tức cho cô một ánh mắt cái cảnh cáo xem thường.”Lam Doãn Khiết, anh không phải đồng tính.”

“Vậy chính là có bệnh không tiện nói cho ai biết sao?” Lam Doãn Khiết chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

“Nghe, anh không kết giao bạn gái, đơn giản là bởi vì anh ghét phiền toái, một người liên tục làm cho anh nhức đầu rồi, anh không muốn tìm thêm một cô gái gây thêm phiền phức tới cho anh nữa! Em chỉ cần lo chuyện chính mình đi, chuyện của anh không cần em nhọc tâm.”

Đã thấy nhiều bạn bè bên cạnh có người yêu, Lam Doãn Khang sớm liền khắc sâu, yêu tuyệt đối là chuyện phiền toái nhất thế giới, còn nữa, ở trước mắt vị này chính là phiền toái trong phiền toái, phụ nữ mà gây sự là chuyện khó giải quyết như thế nào thì anh là người rõ ràng nhất.

Căn cứ vào những việc kể trên, thay vì yêu, anh thà bị lựa chọn công việc, ít nhất sự khiêu chiến của công việc sẽ mang lại cho anh cảm giác thành tựu cuốn cuộn không dứt, mà phụ nữ, chỉ biết mang đến tầng tầng lớp lớp phiền phức.

Anh không phủ nhận thời gian ở nước ngoài du học, quả thật có quen mấy cô bạn gái trên giường, nhưng hai bên có chung quan điểm chỉ lên giường không nói chuyện tình cảm, kết thúc thì chào nhau một cái nói hẹn gặp lại, anh cảm thấy đó là quan hệ nam nữ lý tưởng.

Sau khi trở lại Đài Loan, bởi vì tập trung vào sự nghiệp, mặc dù thật lâu không có ôm phụ nữ, nhưng cảm giác ôm công việc cũng rất tốt, cho nên loại yêu đương phiền toái này thì miễn.

“Anh, anh thật sự nhầm chán, không bằng như thế này đi, em tới làm thư ký cho anh có được hay không?” Cô cũng thử một chút cảm giác khi làm thư ký, trong các bộ phim, tiểu thuyết thì thư ký luôn có sức quyến rũ đặc biệt hấp dẫn.

Sau đó để cho cô đem phòng làm việc của anh thành hỗn loạn một đoàn sao? Anh liếc xéo cô một cái. Hừ, không có cửa đâu!

“Làm thư ký cho anh thì miễn, ngược lại có một việc giao cho em.” Tránh cho cô rảnh rồi đến bị khùng.

“Chuyện gì?”

“Lập tức tìm giúp anh thư ký mới.” Nếu cô ở phòng tài nguyên không có chuyện làm, nên đến cô đi làm vài chuyện nên làm. “Thư ký mới không chỉ có năng lực làm việc mạnh, còn phải là phụ nữ đã kết hôn, đối chiếu phúc lợi công ty quy định, lương một tháng sáu vạn khối.”

Nếu nam nữ chưa kết hôn đề không dựa vào được, Lam Doãn Khang không nghĩ ra còn ai có thể an toàn hơn phụ nữ đã kết hôn làm thư ký bên cạnh mình.

“Gi? Phụ nữ đã kết hôn ——” Lam Doãn Khiết hoài nghi mình nghe lầm.

“Đúng, phụ nữ đã kết hôn, cần phải lựa chọn cẩn thận, sau đó cuối cùng cho người đó đến phòng anh phòng vấn. Anh cho em thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày làm không xong thì em cứ chờ mặc trang phục hàng hiệu mà đến công trường làm em gái tạp vụ đi.

Ba ngày? “Nhưng . . . .”

“Lam Doãn Khiết, ở công ty em chỉ có thể trả lời “dạ”, không muốn cũng phải trả lời “dạ”, khuyên em tốt nhất đừng nghĩ thừa nước đục thả câu, bởi vì này lần anh tuyệt đối nói được làm được. giờ thì em ra ngoài đi.”

“Anh, ba ngày quá ngắn!”

Lam Doãn Khang không nghe giải thích, đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc, vẻ mặt không cảm xúc nắm lấy cổ áo của em gái, không chút nương tay mở

cửa đẩy cô ra bên ngoài ——

Tiếp đó, phanh! Cửa chính phòng làm việc của Tổng giám đốc vững vàng đóng trước mặt Lam Doãn Khiết.

Cái gì đây chứ, tại sao anh trai của người khác là thiên sứ, còn anh trai của cô lại là ác ma? Lại có thể muốn đem em gái mềm mại như cô đây ném tới công trường!

Đã nói người dễ dàng cự tuyệt tình yêu thì tính tình dễ bị vụn vụn mà, nhìn đi, anh trai cô chính là một ví dụ đẫm máu, người sáng suốt điều nhìn ra, bởi vì thiếu hụt tình yêu quá lâu nên sinh ra các di chứng sau này.

Không, cô phải nghĩ biện pháp kéo anh trai có suy nghĩ sai lệch về chánh đạo mới được. Cô dám nói, chỉ cần có tình yêu tươi mát, anh trai độc tài nhất định sẽ trở nên mềm mại, sẽ không còn cả ngày lẫn đêm gây khó dễ cho cô.

Nhưng là, nên tìm ai nói chuyện yêu đương với anh trai đây?!

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Bốn giờ sáng, dưới lầu tòa soạn tập trung một nhóm người, mọi người vội vàng đem tờ báo nóng hổi mới được in ấn giữ lấy, tiếp đó để lên phương tiện giao thông của mình, chuẩn bị cho công việc phát báo của ngày.

Mấy ngày nay có luồng khí lạnh đột kích, nhiệt độ hạ xuống rất thấp, nhiệt độ rạng sáng lạnh đến mức đến các ngón tay cũng trở nên cứng ngắc, tất cả mọi người khổ không thể tả. Vậy mà đối với Đái Tinh Mỹ mà nói, đáng sợ không phải gió lạnh thấu xương, mà là chiếc xe Tiểu Hồng yêu thích của cô lại cáu kỉnh.

Không sai, hôm nay chiếc xe yêu thích của cô lại không hoạt động, lúc cô đem báo của hôm nay để ra sau xe, mặc kệ cô khởi động cái chìa khóa, thúc giục đạp chân ga như thế nào, đạp đến chân phải chân trái, Tiểu Hồng cũng không nhúc nhích!

Tiểu Hồng không làm việc, nghĩ đến người đặt hàng sẽ bởi vì nhận được tờ báo chậm trễ mà nổi trận lôi đình, cô sợ đến mặt cũng đen lại, cảm giác thế giới như sụp đổ...

Không chút nghĩ ngợi, cô vội vàng ngồi chồm hổm trên mặt đất đối diện với chiếc xe yêu thích xe kêu gọi “Tiểu Hồng, thế nào? Tại sao đột nhiên không vui? Có phải mệt mỏi hay không? Ngoan, chị bảo đảm, đợt phát hết số báo này sẽ để cho em về nhà nghỉ ngơi, phải ngoan đó, có được không? Tiểu Hồng, chị van em...”

“Tinh Mỹ, sao vậy, xe của cháu bị sao vậy?” Một bên cha Bảo với chiếc xe gắn máy hạng nặng đã chuẩn bị bắt đầu phát báo, tốt bụng hỏi thăm.

Cha Bảo là người cha đích thực, vì chữa trị bệnh tim bẩm sinh cho con gái, ông ấy đã làm công việc đưa báo mười năm, chỉ vì mỗi tháng nhận gần một vạn hầu hình để trợ cấp trong nhà. Hazz, mọi người đều là vì tiền!

“Có thể là bởi vì thời tiết quá lạnh rồi, động cơ không hoạt động.” Gương mặt khổ sở cười ha ha

“Chú xem một chút.” Cha Bảo ngồi lên Tiểu Hồng thử nửa ngày, nó cá tính mười phần vẫn không nhúc nhích. “Không có biện pháp, xe của cháu quá cũ rồi, sợ rằng phải đổi xe.”

Cha Bảo đối với khiếu ngạo Tiểu Hồng cúi đầu bái phục, còn bỏ xuống một quả bom đáng sợ ——

Đổi xe, không! Đái Tinh Mỹ có một loại cảm giác muốn chết.

Tiểu Hồng được mua ở chỗ xe second-hand, mua hơn một vạn, là số tình cô nhìn ăn nhìn uống cả tháng mới miễn cưỡng chuộc thân cho nó, thuận lợi dẫn nó về nhà.

Mấy năm nay, mỗi ngày Tiểu Hồng cùng với nàng đi phát báo, mặc dù già rồi, cũ rồi, cô vẫn luôn yêu nó, căn bản không vứt bỏ Tiểu Hồng, lại nói, cô có tiền sao?

Dĩ nhiên không có. Thôi, trời có mây gió bất ngờ, nghĩ về mặt tốt, mọi người có thể cáu kỉnh rồi, máy xe tại sao không thể?

Không có gì phải sợ, cô là vũ trụ vô địch dũng mãnh —— cô gái trẻ tuổi xinh đẹp Đái Tinh Mỹ! Cá tính kiên nhẫn hạng nhất, chịu khổ nhọc hạng nhất, thân thể khỏe mạnh hạng nhất, cùng lắm thì cô đẩy Tiểu Hồng đi phát báo, cũng không tin đi không qua những con đường này, phải phát cho xong đóng báo này. Đái Tinh Mỹ hào khí đáng cao ngất.

“Tiểu Hồng, đừng sợ, chị sẽ không vứt bỏ em, hôm nay coi như bồi chị tàn bộ đi!” Cô đẩy chiếc xe Tiểu Hồng yêu thích, quyết định từng bước một đầu đi phát báo.

Đài Tình Mỹ, hai mươi bốn tuổi, độc thân, tốt nghiệp trường đại học T khoa ngoại ngữ, tinh thông ngôn ngữ của ba nước Anh, Pháp, Nhật, một ngày làm đến ba công việc, hứng thú lớn nhất trong cuộc sống là kiếm tiền, mục tiêu lớn nhất trong cuộc sống là kiếm tiền, ý nghĩa tồn tại trong cuộc sống là kiếm tiền.

Bởi vì, bởi vì cô cần tiền.

Người luôn đứng Hạng Nhất năm ấy, vì một cuộc tai nạn xe cộ mà cướp đi tánh mạng của ba mẹ, để lại cô và anh trai hai người sống nương tựa lẫn nhau, cố tình cô có một anh trai tốt không có trình độ học vấn cao, lại chỉ quan tâm đến trò chơi tiền bạc — cô phiêu, tự xưng là người nổi nghiệp Cổ Thần Ba Phi Đặc*, trong vòng chưa tới nửa năm, liền đem tiền bảo hiểm mà ba mẹ lưu lại thua sạch.

(*Warren Edward Buffett: một nhà đầu tư tài ba của nước Mỹ)

Thế mà người anh trai bị ma quỷ ám vẫn không thông suốt, lấy giấy tờ nhà đến ngân hàng thế chấp, si tâm vọng tưởng có thể trở mình, từ đó “cảm y ngọc thực**”— kết quả không khó tưởng tượng, dĩ nhiên là căn nhà cũng mất luôn.

(*Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc: chỉ cuộc sống giàu có)

Khi đó cô vẫn chỉ là học sinh, đối mặt với cục diện rối rắm mà anh trai tạo ra cũng không thể làm gì, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận sự thật. Vì hoàn thành việc học, cô cố gắng lấy vay tiền của trường học, vừa học vừa làm để hoàn thành việc học đại học.

Nhưng xui xẻo hiển nhiên không chịu dừng lại.

Khi cô chuẩn bị vào làm thư ký của công ty mật dịch, ngân hàng bất ngờ thông báo thúc giục trả tiền về khoản nợ hơn năm mươi vạn, cũng tỏ ý sẽ đóng băng tài khoản của cô, cô căn bản không biết mình vay tiền lúc nào, còn tưởng rằng đây là tập đoàn lừa gạt.

Sau khi tra xét trước sau, mới biết được anh trai nhiều lần lấy thẻ tín dụng của cô để vay tiền, khoản nợ trước sau tổng cộng gộp lại hơn năm mươi vạn, ngân hàng thúc dục không thành, liền cưỡng chế khấu trừ khoản tiền lương của cô.

Lúc ấy cô hoàn toàn sững sờ.

Đối với người mới bước ra xã hội còn mới mẻ, đừng nói tới bốn mươi vạn cô vay trong lúc đi học, bây giờ còn thêm khoản nợ hơn năm mươi vạn từ trên trời rơi xuống, chỉ tính tiền lời mỗi tháng thôi cũng đủ làm cho cô sợ hãi, tiền lương một tháng chỉ có ba vạn chưa tính tới tiền ăn mặc ngủ nghỉ... Trời ạ, trả thế nào đây?

Thế giới của cô nhất thời lâm vào một mảnh tối tăm, cô tức giận chỉ muốn đánh người, thậm chí chỉ muốn cùng anh trai đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết).

Nhưng cô lại nhớ tới ba, người ba thật thà một tay chống lên gánh nặng kinh tế gia đình.

Cả đời của ba làm nhân viên công vụ, tiền lương ít ỏi không chỉ phải trả tiền thuê phòng, còn phải nuôi sống người trong nhà, rõ ràng kinh tế trong nhà khó khăn, nhưng vì bồi dưỡng cho cô cùng anh trai, ông không tiếc đưa bọn họ vào trường Quý tộc, chỉ để cho cô cùng anh trai có điều kiện học tập tốt nhất.

Còn nhớ lúc cô mười bảy tuổi, đột nhiên mẹ cô được chẩn đoán bị bệnh ung thư, ba cô nhìn chi phí điều trị bằng hóa chất của mẹ cô mà ngất người, ông cùng cô ngồi trên dải ghế hành lang bệnh viện, thật lâu mà không nói tiếng nào, khi đó tuyệt vọng nghĩ, chẳng lẽ cô sắp mất mẹ sao?

Nhưng một giây kế tiếp đột nhiên ba cô vuốt mặt mình, mỉm cười vỗ đầu cô, “Cũng may, mẹ con còn có cứu! Con yên tâm, chỉ cần làm trị bệnh bằng hoá chất, mẹ sẽ khôi phục sức khỏe thôi.”

Ngày thứ hai, ba bắt đầu chạy xe taxi, ban ngày đi làm buổi tối lái xe taxi, mặc dù cực khổ vẫn cười ha ha, nhưng kỳ diệu đã xảy ra, cuối cùng mẹ đã khôi phục sức khỏe và rời khỏi viện.

Cô cảm giác mẹ được cứu không phải nhờ trị bệnh bằng hóa chất, mà là ba đã không buông tha để cứu mẹ, ổn định cái nhà này.

Bởi vì nhớ lại người ba kiên nghị, cô biết mình không thể buông tha, khổ hơn nữa cũng cắn răng sống qua ngày. Cuộc sống mà, nếu không trải qua rèn luyện, thì làm sao có kết quả ngọt ngào?

Vì vậy, nàng bắt đầu kiếm tiền cho cuộc sống của mình.

Sáng sớm đưa báo, sau đó làm bí thư của công ty mật dịch, buổi tối tan việc thì đến nhà hàng thức ăn nhanh làm bán thời gian, vì không lãng phí một giây kiếm tiền, cô nhận phiên dịch bản thảo, ngày nghỉ còn đi phát truyền đơn, một năm 365 ngày làm việc Tẩu Hỏa Nhập Ma như thế, luôn để duy nhất một kiểu tóc ngắn chỉ vì tiết kiệm dầu gội đầu, tiết kiệm nước, tiết kiệm điện.

Mặc dù đã thật lâu không ngủ đủ giấc, nhưng ý chí lại càng ngày càng sục sôi. Nhìn, ngân ngân không tới một năm, cô đã trả hơn một phần ba khoản nợ, luôn tự nói với mình, chờ đến khi trả sạch khoản nợ của anh trai và khoản vay của cô, cô muốn dành tiền để một căn phòng thuộc về mình, một lần nữa

hương thụ lần cảm giác gia đình.

Sáng sớm trên đường thật yên tĩnh, cô đẩy Tiểu Hồng đi phát báo từng nhà...

Không biết qua bao lâu, Đái Tinh Mỹ nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Hồng hét, giờ này mọi người đã phát báo xong, chỉ còn lại cô. “Đái Tinh Mỹ, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, phải cố gắng lên! Cố gắng lên!”

Đang cố gắng lấy lại tinh thần, bỗng nhiên, từ trong ngõ hẻm cha Bảo cùng những người khác quay trở lại.

“Cha Bảo?”

“Đưa nước, chỉ đi thôi tới mấy năm mới xong? Ừ, mọi người đem báo chia một phần.” cha Bảo chỉ huy mọi người lấy báo trên xe cô, rồi đưa cho cô một danh thiếp, “Bạn của chú có mở tiệm sửa xe, nói tên chú sẽ bớt 80%, nhanh đem xe đi sửa đi.”

Dứt lời, mọi người không đợi cô nói cảm ơn, xoay người lên chiếc xe máy chạy đi, lưu lại Đái Tinh Mỹ một người đứng trong gió rét, cảm động nước mắt doanh tròng. . . . .

Làm phiền mọi người giúp một tay, cô mới có thể có tinh thần tiếp tục phát truyền đơn quảng cáo ở đầu đường, tiếp tục kiếm tiền.

“Tiên sinh, trần nhỏ Kinh Đô, xin xem tham khảo xem một chút. Tiểu thư, đây là trần nhỏ Kinh Đô, rất thích hợp cho Quý tộc đó. Bác trai, đây là trần nhỏ do công ty Thủy Lam xây dựng, bảo đảm chất lượng hàng đầu, xin tham khảo một chút. . .”

Đái Tinh Mỹ mang theo nụ cười sáng lạn, không ngừng cầm truyền đơn trong tay đi phát, bởi vì chuyên chú, hồn nhiên không phát hiện một đôi mắt sáng ngóatic nhìn cô chăm chăm.

Truyền đơn trong tay phát xong, cô đi tới ngồi lên bãi đất trống bên đường, từ trong túi lại lấy ra một sấp giấy truyền đơn nữa, mới vừa đứng dậy, trước mặt trùng hợp xuất hiện một tiểu thư trẻ tuổi ăn mặc thật mát, cô vội vàng nở nụ cười đưa tờ giấy trong tay. “Tiểu thư, tờ giấy này đưa cho cô, xin tham khảo một chút về trần nhỏ Kinh Đô.”

Không báo động trước ,tiểu thư trẻ tuổi đột nhiên bắt lấy cô—

“Đái Tinh Mỹ.”

Nghe tên của mình, Đái Tinh Mỹ sửng sốt một chút, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía cô gái có mái tóc xoắn theo một trước mặt.

“Này, Hạng Nhất, bạn không nhận ra mình?” Lam Doãn Khiết hưng hăng đâm cái trán của cơ một cái.

Trong nháy mắt, trí nhớ mở ra, trong đầu Đái Tinh Mỹ một gương mặt thoáng qua, người luôn kêu cô là Hạng Nhất.

“Cậu là...Lam Doãn Khiết!”

Lam Doãn Khiết hưng phấn gật đầu, lôi kéo bàn tay xinh đẹp của Đái Tinh, vui vẻ nói, “Ha ha, không ai khác chính là mình!”

Đái Tinh Mỹ vừa mừng vừa sợ nhìn người bạn cũ nhiều năm không gặp, “Trời ạ, cậu trở nên xinh đẹp thế này, mình không nhận ra cậu luôn rồi. Cậu không phải là xuất ngoại đi du học rồi sao? Trở về lúc nào thế?”

“Cậu không thay đổi gì hết, giống hồi cấp 3 như đúc.” Cô cười hì hì, sờ sờ lên mái tóc ngắn của Đái Tinh Mỹ.

Đúng nha, một kiểu tóc ngắn xoắn như sợi mì, nhìn thành thực quyến rũ, không giống cô một đầu gọn thật to. Đái Tinh Mỹ có chút ngượng ngùng cười.

“Đi, chúng ta tìm một chỗ hàn huyên một chút đi!” Lam Doãn Khiết kéo cô đi.

“Đợi chút, “ cô giơ lên sấp giấy trong tay, “Trước tiên mình phải phát xong những thứ này, về trần nhỏ của công ty cậu.” Cô cũng không quên công ty xây dựng Thủy Lam là của nhà Lam Doãn Khiết.

“Vây... mình giúp cậu một tay.”

Lam Doãn Khiết cầm một nửa truyền đơn, học theo Đái Tinh Mỹ gấp ai đó liền gửi cho họ truyền đơn, hai tiểu thư trẻ tuổi với nụ cười ngọt ngào quả nhiên có uy lực vô cùng, nửa giờ sau, họ đã ngồi trong phòng nhỏ xinh đẹp của Đái Tinh Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Thật vừa đúng lúc, thời điểm cô bận tối mảy tối mặt, đột nhiên cửa chính phòng làm việc của Tổng giám đốc bị người bên ngoài đẩy ra, tiếp theo là bóng dáng anh tuấn đi vào.

Quay đầu về phía phát ra tiếng động, Đái Tinh Mỹ lập tức mắt trừng lớn, tay trái che ngực, ngạc nhiên nhìn người vừa bước vào, trong lúc nhất thời không biết có nên cúp điện thoại hay không.

Là Lam Doãn Khang!

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng cùng trong trí nhớ của cô không thay đổi nhiều lắm, vẫn đẹp trai như thế. Thật muốn nói cũng có cái khác, chính là bộ âu phục thủ công đắt giá trên người anh, làm anh càng thêm mê người, toàn thân tràn đầy khí chất đàn ông chừng chạc và thành thực, còn có chút. . . Tự phụ.

“Tiếp tục nghe điện thoại của cô.” Lam Doãn Khang lạnh lùng nhắc nhở cô.

Lấy lại tinh thần, cô đè nén rung động trong lòng, giả vờ trấn định trả lời người bên kia đầu điện thoại.

Đột nhiên, đồng thời Lam Doãn Khang đến gần cô, cô liền cảm thấy một cổ hơi thở nam tính thoải mái xông vào mũi, còn không kịp ý thức được chuyện gì, ngón tay thon dài bá đạo rút tờ giấy trong tay cô, dùng đôi mắt đen thâm thúy mà sắc xem lướt qua. . . . .

Thật vất vả cô kết thúc trò chuyện, bàn tay khẽ run để ông nghe về chỗ cũ. “Rất xin lỗi, bởi vì điện thoại vang lên, trong phòng làm việc không có ai khác, cho nên tôi ——”

Anh không có hứng thú giờ tay ngăn lại, “Tôi biết, đó là người tôi kêu gọi đến.”

Đái Tinh Mỹ ngu ra, cho nên, chuyện vừa rồi làm cô luống cuống tay chân nghe điện thoại, tất cả đều là khảo nghiệm?!

“Năng lực ứng biến của cô không tệ, nói tiếng Anh rất khá, hơn nữa rất kiên nhẫn.”

Cùng khảo nghiệm như thế, các thư ký hưởng ứng triệu tập tới trước không đợi được đến mười phút liền ngồi không yên, cảm giác mình không được coi trọng, trên mặt thờ phỉ phò tức giận. Trong đó còn có hai hướng ứng lệnh triệu tập vô si khoác lác nói mình tình thông Anh vẫn cỡ nào, nhưng vừa nghe điện thoại thì cả câu tiếng Anh chào hỏi cũng nói không xong, anh không biết các người đó tình thông Anh vẫn như thế nào.

Anh đột nhiên cau mày, “Kinh nghiệm thư ký quá ít, chỉ ngần ngừ một năm.”

“Vâng”

Lam Doãn Khang nhíu mày nhìn cô, đồng thời trở lại chỗ ngồi, cũng đối diện với vị trí của cô.

Đái Tinh Mỹ trở lại chỗ ngồi, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lam Doãn Khang nhìn đảo qua lý lịch của cô, nhìn thật nhanh, “Mới hai mươi bốn tuổi, sao trẻ tuổi như vậy lại kết hôn?”

Tối rồi tối rồi, phải nói dối, cô cảm giác cổ họng khô khốc một lúc rồi chột dạ trả lời “Đúng”.

Đột nhiên, một ánh mắt lợi hại nhìn trên người cô.

“Nếu đã kết hôn, tại sao không thấy nhẫn cưới của cô?” Lam Doãn Khang nhìn chăm chăm vào ngón tay không có vật gì của cô.

Đái Tinh Mỹ chột dạ trái tim như nhảy ra ngoài, không nhìn được yên lặng nhìn mười ngón tay không có vật gì. Ở lúc mồ hôi lạnh tuông ra sống lưng, đột nhiên cô nghĩ nhớ dây chuyền trên cổ, không chút nghĩ ngợi thốt rai ——

“Ở đây, ở chỗ này.” Cô lấy ra một dây chuyền bạc có hai chiếc nhẫn.

“Hai chiếc sao?” Lam Doãn Khang cao mày, ý vị sâu xa nhìn cô, “Cô rốt cuộc có mấy người chồng?”

“Dĩ nhiên chỉ có một. . . . . Anh ấy, anh ấy đã chết, cho nên tôi đem hai chiếc nhẫn cưới của chúng tôi chuỗi lại chung một chỗ. Mặc dù người không thể cùng nhau nữa, nhưng lời thề cả đời vĩnh viễn ở chung một chỗ, sẽ không biến mất.”

Xong rồi, cô có thể hay không xuống Địa ngục, nói dối chuyện lớn như vậy?

Mặc kệ, lấy được công việc là quan trọng nhất, tiền lương sáu vạn, nghĩ như thế nào cũng hấp dẫn.

Biểu hiện công khai như thế gần như là lấy hết can đảm trong cuộc đời cô, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, Đái Tinh Mỹ chột dạ lấy tay vùi vào lau đi.

Khóe mắt Lam Doãn Khang nhìn thấy cử chỉ của cô, anh giật mình, trong lòng hơi ngạc nhiên.

Tại cậu hỏi trực tiếp của anh, gọi lên chuyện cũ đau lòng hại cô khóc hay sao?

Làm cho một người vì một đã không còn tồn tại mà rơi lệ, đó là chuyện đau lòng đến thế nào?

Lam Doãn Khang chưa từng có tình cảm sâu đậm như vậy, có thể nhìn thấy cô gái trước mặt này có bao nhiêu kiên định với người chồng quá cố của mình, anh chưa bao giờ biết hai từ “tự trách” như thế nào, đột nhiên cảm thấy thật có lỗi.

“Về chuyện chồng cô. . . . tôi thật đáng tiếc.”

“Không sao, không sao, tôi sẽ kiên cường sống qua ngày, đây là tôi đồng ý anh ấy.” Đái Tinh Mỹ không dám nhìn anh, cúi đầu nói cho qua.

Anh là đồng tình với cô, nhưng không đến nỗi bởi vì đồng tình mà cho cô công việc này, anh không phải là người đưa chuyện tình cảm vào công việc.

Bỏ qua một bên chuyện vừa rồi, từ lúc bắt đầu khảo nghiệm, cô làm việc tỉ mỉ, thái độ cũng coi như tích cực, vẫn có thể xem là một thư ký thích hợp.

Còn nữa, đối với một người phụ nữ có tình cảm với người chồng đã khuất như cô, chắc chắn sẽ không tới trêu chọc anh, cho nên Đái Tinh Mỹ này vô cùng phù hợp với yêu cầu thư ký mà anh đặt ra!

Lam Doãn Khang lập tức đưa ra quyết định, “Bây giờ cô đi tới bộ tài nguyên nhân lực làm thủ tục báo danh, ngày mai chín giờ đi làm.”

Cho nên cô được trúng tuyển? ! Quả thật Đái Tinh Mỹ không thể tin được vận tốt như vậy, nếu không phải còn ngồi trên ghế, cô đã sớm xụi lơ trên mặt đất rồi. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, cầm lên túi xách xoay người định bước ra ngoài——

“Đợi chút.”

Đái Tinh Mỹ dừng bước, xoay người lại, không hiểu nhìn Lam Doãn Khang.

“Tôi đã từng gặp cô chưa?”

Cô rùng mình. Chẳng lẽ anh nhớ ra chuyện gì? Nhưng vì không muốn biến khéo thành vụng đem Lam Doãn Khiết cũng kéo xuống nước, cô lắc đầu một cái, kiên quyết hủy bỏ cái vấn đề này.

Bộ dạng hai mắt tròn lớn của cô vừa rồi, khiến Lam Doãn Khang lơ đãng nhớ tới nhiều năm trước, cũng có người từng nhìn anh như vậy, về phần là ai, anh lại không nhớ ra.

Được rồi, đây chỉ là ảo giác của anh.

Lam Doãn Khang kéo ngăn tủ lấy ra một phần tài liệu, “Nếu trở thành thư ký riêng của tôi, quy tắc khi làm việc chung cô phải hiểu rõ, đây là bản thỏa thuận công việc, cô xem qua, nếu không có dị nghị, hãy ký tên ở dưới tài liệu.”

Đái Tinh Mỹ đi tới, lấy bản hiệp nghị từ trong tay anh, thật nhanh nhìn một chút nội dung.

Không có gì hơn là cấm tiết lộ bí mật của công ty cùng giữ bí mật tuyệt đối các văn kiện văn bản, thật bình thường, chỉ có một điều cuối cùng điều——

Nghiêm cấm yêu đương trong phòng làm việc, người vi phạm bị khai trừ, tiền phạt là năm trăm vạn.

Đã đồng ý với Doãn Khiết hưởng ứng lệnh triệu tập, cùng tiền lương sáu vạn hậu đãi hấp dẫn.

Về phần nguyện vọng muốn gặp Lam Doãn Khang, hiện tại đã thực hiện được cũng thỏa mãn rồi.

Cô thương thức anh, dĩ nhiên còn có phần nhỏ tình cảm yêu thích, nhưng thân phận anh quá cao, có thể ở lại bên cạnh anh làm công việc có mức lương hậu hĩnh, đối với cô mà nói đã là mộng đẹp khó cầu, chuyện cùng anh yêu nhau. . . . Làm người không nên quá lòng tham !

Không nói hai lời, Đái Tinh Mỹ lấy ra bút, nhanh chóng ký vào văn bản hiệp nghị.

“Tổng giám đốc, xin chỉ giáo nhiều hơn, ngày mai gặp.”

Sự quả quyết của cô khiến Lam Doãn Khang rất hài lòng, chỉ cần cô làm việc nghiêm túc, anh sẽ không bạc đãi nhân viên .

Đi ra khỏi công ty xây dựng Thủy Lam, Đái Tinh Mỹ nắm thật chặt sợi dây chuyền có hai chiếc nhẫn trên cổ, “Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa sẽ bị lộ. Ba mẹ, lần này may nhờ có hai người, cảm ơn ba mẹ phù hộ!”

Không sai, chiếc nhẫn là di vật của ba mẹ cô, cô thật vui mừng ở thời điểm phỏng vấn di vật này lại phát huy tác dụng, nghĩ đến tháng sau, tiền lương sáu vạn, cô vui vẻ đến không ngậm miệng được, không đợi được liền gọi điện thoại cho Lam Doãn Khiết chia sẻ cái tin tức tốt này.

“Doãn Khiết, mình trúng tuyển, ngày mai bắt đầu đi làm. Thật sự thật cảm ơn cậu, chờ lĩnh lương, mình mời cậu ăn cơm.” Cô vui vẻ nói.

“Ha ha ha, khách khí gì. . . , mình đã sớm nói cậu làm được, Đái Tinh Mỹ danh hiệu Hạng Nhất cũng không phải giả. Đúng rồi, thấy anh trai mình chứ? Cừu biệt trùng phùng* cảm giác thế nào?” Đây mới chuyện Lam Doãn Khiết để ý nhất.

(*cừu biệt trùng phùng: lâu ngày gặp lại)

Hà, cái gì cừu biệt trùng phùng, bọn họ căn bản không coi là quen biết. “Cái gì như thế nào?”

Giả bộ ngu! “Đương nhiên là hỏi cậu có hay không trái tim đập loạn, xấu hổ đến lời nói không mạch lạc?”

“Không có, cậu nghĩ quá nhiều.” Đái Tinh Mỹ đem tình huống phỏng vấn vừa rồi nói cho cô nghe. “Minh hiện tại là quả phụ, hơn nữa còn ký vào điều khoản là cấm yêu đương, người vi phạm không chỉ sẽ gặp phải khai trừ, còn phải tiền phạt năm trăm vạn, ngưng ngừng đồng học của tôi, tới lúc đó người phải gách vác rồi, đừng quen cậu giết giây cho mình phạm tội.”

Cô không tham lam, chỉ cần có thể nhìn thấy Lam Doãn Khang cùng làm việc chung với anh, cô rất thỏa mãn. Một phụ nữ nhân mắc nợ như cô có tư cách gì để yêu, đừng suy nghĩ viễn vông.

“Cái gì? !” Lam Doãn Khiết ở đầu dây bên kia kích động kêu to.

Điều khoản cấm yêu đương quý quái gì thế này? Đáng ghét, Lam Doãn Khiết cô dốc hết tâm huyết vào điều kể một mũi tên trúng ba con nọ —— một bạn tốt giải quyết vấn đề tiền bạc, hai là anh tìm được thư ký, ba là hai người kết dây tơ hồng —— sẽ không cứ như vậy rơi vào khoảng không chứ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 3.1

Vậy mà cô không ngờ ngày đầu tiên đi làm lại tay chân luống cuống như vậy, xem ra lúc làm thư ký ở công ty mẫu dịch quả thật quá rảnh rồi!

Từ lúc Đái Tinh Mỹ bước vào xây dựng Thủy Lam, công việc tựa như nước lũ không ngừng cuốn lấy cô, bận rộn tới nỗi cô không kịp uống một miếng nước, cả người di chuyển như con quay, bất tri bất giác thời gian nghỉ trưa tới lúc nào không hay.

Có lẽ buổi sáng làm việc quá quay cuồng, giờ cảm giác đói bụng một chút cũng không có, mua qua loa cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi, núp ở góc cầu thang, hưởng thụ bữa trưa.

Cuối cùng cô cảm thấy sức lực kinh khủng của Lam Doãn Khang, rất khó tưởng tượng có người điên cuồng vùi đầu vào công việc như thế.

Nhưng mà, cô sẽ không dễ dàng nhận thua đâu! Cô sẽ cố gắng nghĩ biện pháp đuổi kịp tiến độ của anh, mặc dù rất khó khăn.

Đái Tinh Mỹ há mồm cắn một cái cơm nắm ——

Giọng nói trầm thấp thanh linh kêu cô làm cô giật mình, vội vã muốn đem nuốt phần cơm trong miệng, kết quả bị kích cứ như vậy mà xảy ra, một hóp cơm nắm bọc rong biển nằm ngay cổ họng, không hơn không kém.

“Khụ khụ khụ. . . . .” Vẻ mặt cô khổ sở ho mạnh liệt.

“Thư ký Đái, cô có tốt không?” Lam Doãn Khang hoàn toàn không ngờ tới chỉ vì một câu nói, lại có thể biết hù sợ thư ký mới của anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vo thành một nắm, vẻ mặt khổ sở không chịu nổi, một bộ dạng thể hít thở không thông có thể hôn mê bất cứ lúc nào.

Đáng chết! Nếu như vậy xảy ra án mạng, vậy coi như anh quá oan uổng. Anh vội vàng làm sơ cấp cứu ngay lập tức, từ phía sau toàn ôm lấy Đái Tinh Mỹ, sau đó dùng lực ấn vào bụng của cô, lặp lại mấy lần, khối cơm nắm chưa kịp nhai cuối cùng cô cũng phun ra, anh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

(Phương pháp anh ấy dùng là phương pháp Heimlich, các bạn có thể lên google để biết thêm thông tin nha)

Đái Tinh Mỹ bị dọa sợ, cặp đùi mềm nhũn ngoài bệt trên mặt đất, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Cô có khỏe không?”. Anh lấy khăn tay ra đưa cho cô.

“. . . . . Khá, khá tốt.” Chỉ là đi một vòng qua quầy môn quan mà thôi. Cô nhận lấy khăn tay, đôi tay vẫn còn ở run rẩy.

“Có cần đến bệnh viện không?” Nhìn sắc mặt cô không tốt lắm.

“Không, không cần, tôi không sao.” Cô chỉ là bị chuyện vừa rồi hù sợ thôi, sau khi tan việc có thể cô cần phải đi chùa cầu bình an một chuyến.

“Xin lỗi, tôi không ngờ cô sẽ bị dọa.”

Đái Tinh Mỹ lắc đầu một cái, bày tỏ không sao.

Sau nửa ngày nghỉ ngơi, gương mặt nhợt nhạt cuối cùng khôi phục huyết sắc. Đái Tinh Mỹ nghĩ thầm, sợ rằng tương lai sẽ có một đoạn thời gian dài cô không dám đụng vào cơm nắm.

Cảm giác có ánh mắt nóng rực đang nhìn cô, cô theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Doãn Khang cau mày không nói lời nào nhìn cô, cô vội vàng đứng lên thuận tiện phui nếp gấp trên quần áo, nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, nên đi làm, tài liệu mà Tổng giám đốc vừa mới giao phó cô còn chưa hoàn thành!

“Tổng giám đốc, tôi về phòng làm việc trước.” Giống như con chuột nhỏ sợ hãi, cô chạy nhanh như làn khói nói đó.

Trở lại phòng làm việc, cô trở về chỗ của mình mà tim vẫn còn đập liên hồi! Thật may Tổng giám đốc kịp thời cấp cứu cô, nếu không cô đã . . . xui, xui, xui.

Không nên ăn nói bậy bạ! Thu lại cảm xúc bản thân, cô đem lực chú ý lên công việc, giải quyết tài liệu trong tay, cung kính đưa vào phòng Tổng giám đốc, hy vọng có thể thay đổi suy nghĩ của anh về kẻ vô tích sự như cô.

Lam Doãn Khang nhìn tài liệu cô đã chỉnh sửa, gương mặt bình tĩnh không biểu hiện chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng ngược lại rất hài lòng. Không tệ, rất cẩn thận, số liệu nắm rất chuẩn sát, chính là tốc độ nên tăng cường.

Nhưng không sao, khi cô quen việc sẽ tốt, anh tin cô sẽ có tiến bộ.

Vào lúc này, tiếng kêu thật lớn phát ra từ bụng Đái Tinh Mỹ. Cô kinh hãi, vội vạng lấy tay che bụng. Cố gắng thuyết phục mình, nó kêu vài tiếng sẽ ngừng thôi.

Cô cố gắng bình tĩnh, nhưng tiếng kêu mãnh liệt vẫn không có dấu hiệu suy giảm, làm mặt đến cổ của cô toàn bộ đều ửng đỏ.

Chứng cứ xác thực, cô không thể chối cãi, lúng túng cực kỳ nói “thật xin lỗi”, gục đầu xuống, ảo não không thôi.

Lúc này, cô thật muốn chết. Tại sao liên tiếp trước mặt Lam Doãn Khang cô luôn gặp tình trạng xấu hổ như thế?

Lam Doãn Khang luôn trung bộ mặt lạnh lùng có ý nghĩ càn rỡ muốn cười thật to, nhưng cuối cùng anh cũng cố gắng nhịn xuống, anh xoa xoa mũi che giấu nụ cười, đóng lại tài liệu, đứng dậy, nói “Đi.”

“Vâng” Đái Tinh Mỹ mơ hồ không biết anh muốn làm gì, chỉ có thể ngây ngốc một đường đi theo anh ra ngoài, ra khỏi phòng làm việc, ra khỏi xây dựng Thủy Lâm, cuối cùng đi vào phòng ăn. . . . Phòng ăn? !

“Cho cô ấy một phần thức ăn hạng A, tôi muốn một ly trà xanh.” Lam Doãn Khang hướng về phía phục vụ nói.

Anh cao cao tại thượng như Quý công tử, chân bắt chéo, nhìn thấy nghi vấn trong mắt cô, gương mặt anh tuấn lạnh nhạt nói: “buổi trưa phần thức ăn hạng B của tôi rất khó ăn, tôi không muốn cô dẫm lên vết xe đổ.”

Ách, anh đúng là trực tiếp lại thẳng thắn.

Đái Tinh Mỹ không nhịn được liếc nhìn gương mặt khế co giật của phục vụ, đối với người còn nhỏ tuổi như hắn có một chút đồng tình.

Tầm mắt thấy lại nhìn Lam Doãn Khang. Anh hiển nhiên không có thói quen nói lời ngon ngọt, nhưng giọng nói chứa sự Duy Ngã Độc Tôn (đặt biệt duy nhất), phù hợp phong cách của anh.

Một lát, bữa ăn được đem tới, trà của Lam Doãn Khang cũng đưa tới, anh tự mình đem chung trà lên khóe miệng nhấp một miếng, khóe mắt thấy cô chậm chạp không hề cử động, anh nhàn nhạt liếc đi một cái.

“Đái thư ký, tôi cho cô năm phút đồng hồ giải quyết xong bữa ăn.”

Gi? Năm phút đồng hồ? ! Vậy cô phải nắm chắc thời gian mới được. Đái Tinh Mỹ vội vàng ăn, một giây đồng hồ cũng không dám trì hoãn, vội vàng đem thức ăn trước mặt đưa vào miệng.

Ăn thật ngon, này thịt bò và cơm thật là thơm. . . . .

Cô vui vẻ ăn, hưởng thụ thịt bò cùng cơm ở trong miệng cảm giác thật hạnh phúc, bởi vì thỏa mãn, cặp mắt cong lên như hình trăng khuyết, nhìn thấy như thế khiến Lam Doãn Khang rất buồn bực, khối thịt bò kia rất tuyệt sao?

Anh không nhịn được vươn tay lấy khối thịt bò từ trong đĩa của cô đưa vào miệng nhai. . . . . Ủ, quả nhiên rất bình thường. “Vị giác của cô rất đặc biệt.” Anh rút giấy lau, lau sạch đầu ngón tay, lạnh lùng đưa ra kết luận.

Anh chính là đang ám chỉ cô là người có vị giác của người nghèo sao? Khóe miệng Đái Tinh Mỹ nhin không được co quắp.

Haz, thôi, anh làm sao hiểu. . . , chỉ cần lấp đầy bụng đói, mọi thứ đều là mỹ vị. Bình thường cô cũng không đói tốt với mình như vậy, cô không nhớ lần trước đi ăn cơm thịt bò là năm nào nữa, đối với cô chỉ cần lấp đầy bụng đói là thức ăn ngon!

Chỉ là, cô vẫn khẳng định anh là người tốt, mặc dù có mấy phần lạnh lùng, nhưng tâm địa thiện lương. Nếu không làm việc bên cạnh anh, cô căn bản không có cơ hội nhìn thấy anh chân thật như vậy.

Cho nên, cô quyết định ——

Mặc kệ cuộc sống tương lai có bao nhiêu khổ cực, cô nhất định phải cố gắng đem công việc của thư ký làm xong, tuyệt đối không để Lam Doãn Khang có cơ hội đuổi việc cô!

※※※

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu của bộ tài vụ bộ mới vừa đưa tới báo cáo hằng tháng cùng với tiêu thụ xây dựng của thị trấn mới. Đồng Sự Trưởng của công ty Đạt Hứng hẹn gặp ngài vào cuối tuần, tôi đã đem thời gian của ngài để trống. Còn có Kain Trần phó tổng hẹn dùng bữa, về thời gian, địa điểm phòng ăn tôi đã sắp xếp xong xuôi, vừa rồi có hai lịch trình mới tôi đã thêm vào lịch làm việc trên điện thoại di động của ngài, Tổng giám đốc tùy thời đều có thể kiểm tra.”

Một tháng trước, Đái Tinh Mỹ còn là người mới làm việc chân tay luống cuống, một tháng sau, cô lột xác. . . . .

Đái Tinh Mỹ đem tài liệu sắp xếp đầu vào đẩy ở bên phía tay trái Lam Doãn Khang, giọng nói nhẹ nhàng mạch lạc rõ ràng báo cáo và sự kiện tình, khi phát hiện cái ly trên bàn trống rỗng, cô không nói hai lời, cầm cái ly ra khỏi phòng làm việc.

Mấy phút sau, trở lại với ly trà Ô Long nóng hổi để trước mặt anh.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, không đợi anh vươn tay, cô gọn gàng cầm ống nghe lên ——

“Xin chào, đây là phòng làm việc của xây dựng Thủy Lam, ngài khỏe! . . . . Là La tổng sao! Ngài khỏe chứ! Tổng giám đốc của tôi một mực chờ ngài gọi tới, ngài chờ chút, tôi mời Tổng giám đốc của tôi nghe điện thoại.” Bàn tay cô che ống nghe, đề thấp giọng nói: “Là La tổng của Vũ thành.” Khóe miệng mỉm cười nhẹ nhàng.

Không tiếng động chỉ chỉ vào công văn trên bàn, Lam Doãn Khang lấy ống nghe trong tay cô tiếp lời, “Chào, tôi là Lam Doãn Khang, La tổng ngài khỏe. Đúng, đề nghị lần trước của ông tôi đã suy nghĩ kỹ, quả thật là phương pháp tốt, tôi rất có hứng thú. . . Dĩ nhiên, chỉ cần đề án tốt, tất nhiên tôi sẽ không cự tuyệt. . . . .”

Đái Tinh Mỹ nâng lên công văn xử lý hoàn tất, giống như con mèo an tĩnh xoay người rời đi, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc lại, hoàn toàn không quấy rầy cấp trên nghe điện thoại.

Cả người Lam Doãn Khang buông lỏng tựa lưng vào ghế, đồng thời nghe điện thoại, anh không tự chủ nheo mắt lại, nhìn chăm chăm ly trà Ô long đang bốc khói, người ngày kiếm tỷ bạc như anh lại suy tư, suy nghĩ về thư ký mới của anh.

Một người phụ nữ rất yêu người chồng quá cô của mình. . . .

Không biết vì sao, gần đây chỉ cần nhìn thấy cô, trong đầu sẽ gặp không tự chủ nhớ tới lúc anh vừa gặp cô, anh chưa từng yêu, còn Đái Tinh Mỹ tuổi còn trẻ đã phải đau lòng mất đi tình cảm chân thành nhất, những suy nghĩ này không giống anh trước kia.

Chẳng lẽ chỉ mới làm chung một tháng, anh đã xem cô thành người của mình.

Thành thật mà nói, lúc biết kinh nghiệm làm việc của cô quá ít làm cho anh có chút không an tâm, nhưng làm chung hơn một tháng qua, mỗi ngày đều tỉ mỉ quan sát, nhìn cô từ luống cuống tay chân nhanh chóng lột xác tới trình độ hôm nay độ, anh cảm thấy quyết định ban đầu là chính xác.

Đái Tinh Mỹ của ngày hôm nay là một thư ký rất tuyệt. Cô chịu khó, làm việc tỉ mỉ, mỗi lần luôn trước khi anh mở miệng liền đem công việc xử lý tốt, cho dù một cuộc điện thoại hay một ly trà, cũng cảm thấy sự nghiêm túc của cô.

Cô không để ý mấy lần triệu tập hội nghị của chủ quản cấp cao, các thư ký của họ không khỏi ăn mặc trang điểm xinh đẹp, duy chỉ có cô, thủy chung luôn là trang phục thanh lịch nhẹ nhàng, tóc ngắn gọn gàng, tràn đầy phong cách của học sinh, tuyệt không giống như nhân sĩ xã hội. Cứ nghĩ anh sẽ xem nhẹ sự tồn tại của cô, nhưng từ chữ viết tinh tế nhắc nhở trên tờ giấy nhỏ, đến những số liệu chẳng chịt, lại làm cho anh cảm nhận được sự cố gắng mãnh liệt của cô.

Cứ tưởng rằng một người mất đi tình cảm thật sự sẽ luôn bị quan trọng cuộc sống, nhưng Đái Tinh Mỹ luôn tích cực lạc quan, trừ ngày đầu tiện bị ghen vì cơm nắm, những ngày kế tiếp, cơ hồ thời thời khắc khắc đều nhìn thấy cô vui vẻ, giống như trong mắt cô thế giới luôn luôn tươi đẹp, làm người ta mong đợi.

Có nhiều người trong giới thương gia đều nói với anh, thư ký mới của anh vô cùng linh hoạt, chỉ mới lần đầu tiên nói chuyện ngắn gọn, lần thứ hai cô đã kêu đúng tên đối phương, làm cho bọn họ cảm thấy được coi trọng, vì vậy có đôi lúc bọn họ không nhin được lại cùng cô tán chuyện đôi câu, chỉ vì

giọng nói nhẹ nhàng thoải mái của cô làm cho lòng người trở nên vui vẻ.

Anh nghe như thế không biết nên khóc hay nên cười, khẽ quờ trách đối phương, “Thì ra các người đem xây dựng Thủy Lam thành tổng đài tám chuyện à?”

“Ha ha ha, không dám, chỉ muốn nói anh có thư ký rất tuyệt.”

Mặc dù là khen thư ký của anh, nhưng thân là cấp trên như anh rất hài lòng, cũng không nhìn xem ai là người chọn cô làm thư ký, hả?

Bưng cái ly lên miệng, khẽ nhấp một ngụm trà, quả nhiên, mùi vị thật tốt!

Lam Doãn Khang cảm thấy trà hơn một tháng anh uống đặc biệt thơm ngon, không giống trà của các thư ký trước pha, uống vào chỉ cảm thấy vị đắng và chất.

Anh lại hớp một ngụm, hai ngụm, ba ngụm . . . . ly trà đã thấy đáy, đồng thời anh cũng kết thúc cuộc gọi với La tổng.

Bởi vì buổi chiều không có lịch trình nào, Lam Doãn Khang liền quyết định đi công tình thị sát.

Thân là người Tổng quản lý của công ty xây dựng Thủy Lam, chuyện giám sát này không tới phiên anh tự ra tay, công ty không thiếu những nhân viên chuyên nghiệp, nhưng để bảo đảm chất lượng các công trình cùng với tăng uy tín và lòng tin của công ty, anh thỉnh thoảng sẽ thu xếp công việc để dành chút thời gian đi thị sát, cũng để đốc thúc tiến độ hoàn thành công trình.

Tuy anh là ông chủ làm trong phòng làm việc cao cấp, nhưng đối với những công trường bụi bặm không hề xa lạ, cho dù là sắt thép bố trí thế nào, sắp xếp ra sao, tất cả đều không thoát khỏi mắt anh.

Nếu phát hiện sai lầm, anh nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc không chút lưu tình, các công nhân không dám ở trước mặt hấn khinh suất, mà còn thêm tin phục anh.

Xuống xe, Lam Doãn Khang nhìn Đái Tinh Mỹ một cái. Đây là lần đầu tiên cô đến đây, hai mắt của cô đầy tò mò.

“Công trình không thể so với ở công ty, cẩn thận một chút.”

“Không vấn đề gì.” Cô tràn đầy tự tin trả lời.

Nhưng vừa nói xong, đi vào công địa, Đái Tinh Mỹ lao đảo một cái ——

“Cẩn thận!” Lam Doãn Khang không chút nghĩ ngợi kéo cô lại.

Cánh tay hữu lực kịp thời giúp cô ổn định.

Chuyện bất tình linh xảy ra khiến trái tim Đái Tinh Mỹ thiếu chút nhảy ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Lam Doãn Khang đang nắm chặt tay cô, nhất thời trong đầu có một loại ảo giác, giống như trong nhất thời quay về cái đêm của nhiều năm trước, thời điểm lần đầu tiên cô gặp anh.

Khi đó chân mày anh nheo lại, vẻ mặt thật hung dữ, nhưng làm cho người ta một cổ cảm giác an toàn, để cho cô cảm thấy anh là người đáng tin cậy.

Người này bị sao thế, sẽ không phải bị choáng váng chứ? Gần đây biểu hiện của cô rất trầm ổn và lão luyện, thế nào vừa ra khỏi phòng làm việc lại thành tình trạng ngốc ra rồi?

“Đái thư ký? Đái thư ký?” Lam Doãn Khang cau mày kêu cô.

Đái Tinh Mỹ vội vàng hồi hồn, vì sự sao lãng của cô và suy nghĩ vừa rồi mà cảm thấy có lỗi cùng chột dạ. Cô vô cùng lúng túng, cố gắng đứng vững, “Cám ơn Tổng giám đốc, tôi, tôi không sao rồi.”

Mặc dù anh đã buông cô ra, nhưng cô vẫn cảm thấy nhiệt độ của anh vẫn lưu lại trên tay cô.

“Về sau khi tới chỗ như thế này, nhớ đổi giày.” Anh liếc một cái đôi giày cao gót của cô.

“Dạ, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Đột nhiên, tiếng khóc âm ỹ không thuộc về nơi này vang lên.

“Tại sao lại có tiếng khóc trẻ con?” Đái Tinh Mỹ không hiểu hỏi.

Lam Doãn Khang cũng cảm thấy không giải thích được. Dù sao công trình là nơi nguy hiểm khắp nơi, tuyệt đối nghiêm cấm nhân viên dẫn theo đứa bé đến đây, vừa nghĩ tới có người không tuân theo quy định, sắc mặt anh lập tức trầm xuống.

“Nhanh lên một chút.” Tiếng nói thô kệch ra lệnh.

“Vâng”.

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 3.2

Hai người một trước một sau đi vào công trình đang thi công chưa nhìn ra hình dáng cơ bản, một nhóm người vây quanh bên trong đang thảo luận về kết cấu của bản vẽ kiến trúc, đột ngột tiếng khóc của đứa trẻ từ nơi đó phát ra.

Người đàn ông trong công trình cõng đứa trẻ gào khóc trên lưng, vừa thảo luận với những người khác, lại vừa cố gắng vỗ về đứa trẻ trên lưng, trên căn bản là anh không thể phân thân làm hai chuyện.

“Là ai dẫn đứa bé đến đây?” Lam Doãn Khang sắc mặt xanh mét, cau mày chất vấn.

Một nhóm người kia đồng thời xoay người lại ——

“Tổng giám đốc? !”

Lam Doãn Khang đi thị sát không có báo trước thời gian, luôn lựa chọn phương pháp đột ngột xuất hiện, làm mọi người không kịp ứng phó. Dù sao, anh muốn thấy là bộ dạng chân thật, mà không phải là nhân viên phía dưới ra vẻ tốt đẹp.

Ngụy Xa cõng đứa bé trên lưng nhìn thấy Lam Doãn Khang từ xa, gương mặt nhất thời giống như gan heo, “Thật xin lỗi, Tổng giám đốc, tôi, tôi . . .”

Ngụy Xa là kiến trúc sư mới của xây dựng Thủy Lâm, tuổi trẻ đã có bằng kỹ sư, Lam Doãn Khang xem qua bản thiết kế của hắn, cảm thấy tác phẩm của hắn tạo cảm giác gia đình vô cùng phù hợp với xây dựng Thủy Lâm, cho nên đặc biệt bổ nhiệm hắn làm tổng kiến trúc sư của công trình.

Đứa trẻ căn bản không biết gì cha nó đang gặp phải tình huống khó giải quyết, vẫn khóc không ngừng, hai gò má cực đỏ, giống như lúc nào cũng có thể không thở nổi, làm người ta nhìn mà đau lòng.

Mặt Lam Doãn Khang rất thú vị, không đợi anh nói gì, Đái Tinh Mỹ bước một bước dài xông lên trước, “Trước tiên đem đứa bé cõi xuống đi! Nhìn nó không thoải mái.”

Ngụy Xa không thể làm gì khác hơn là cõi ra móc treo, để cho cô thuận lợi nhận lấy đứa bé. Đái Tinh Mỹ ôm đứa bé khoảng một tuổi, chùi chùi đầu và khuôn mặt non nớt đầy mồ hôi của nó, giọng nói nhỏ nhẹ an ủi đứa trẻ đang khóc.

“Ngụy Xa, người thân là kiến trúc sư nên hiểu công trình là nơi nguy hiểm như thế nào, người đem đứa trẻ đến nơi này, không những mình không cách nào chuyên tâm làm việc, hơn nữa cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của những người khác. Huống chi đứa trẻ của người hoàn toàn không có bất kỳ phương pháp phòng hộ nào, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm thế nào?” Lam Doãn Khang gọn lẹ chất vấn.

“Tôi rất xin lỗi.” Ngụy Xa áy náy bắt đầu cúi đầu, chờ chịu trừng phạt.

Một người công nhân khoảng năm mươi tuổi đi đến bên cạnh Lam Doãn Khang, nhỏ giọng giải thích. Thì ra vợ của Ngụy Xa vứt chồng bỏ con rồi nhà trốn đi, đứa bé còn nhỏ không ai chăm sóc, bắt đầu đi, Ngụy Xa không thể làm gì khác hơn là công tác tới đây.

“Có phải đói bụng hay không? Đứa bé đã uống sữa lúc nào?” Đái Tinh Mỹ hỏi.

Bú sữa? ! Hồngбет, hắn căn bản quên mất chuyện này. Hắn là một đại nam nhân, chưa từng một mình chăm sóc đứa bé, với lại công việc vội vàng, căn bản quên cho đứa trẻ bú sữa. Khi Đái Tinh Mỹ hỏi như vậy, Ngụy Xa ngu tại chỗ không nói được cái gì.

Hazz, thật là một người ba sơ ý ! “Tổng giám đốc, đứa trẻ đói bụng, vì không quấy rầy các người nói chuyện, trước hết đứa bé giao cho tôi đi!”

“Mang lên xe đi, trên xe có máy điều hòa, cũng tương đối im lặng.”

Nhìn đi, nhìn anh hùng hăng như thế, thật ra rất dễ mềm lòng. Nhận lấy các đôi đũa của trẻ em từ Ngụy Xa, Đái Tinh Mỹ ôm đứa bé, chậm rãi đi ra ngoài.

“Ôm đứa bé đi ra ngoài cẩn thận một chút.” Lam Doãn Khang không nhịn được nhắc nhở.

“Dạ, Tổng giám đốc, tôi biết rồi.” Anh dặn dò làm cho tim cô thật âm áp.

Nhưng một giây kế tiếp chân cô lại bước hụt một cái, mặc dù kịp thời ổn định, nhưng thật sự đủ xấu hổ rồi. Cô quay đầu xin lỗi lại nhìn về mặt âm trầm của Lam Doãn Khang một cái, lập tức chỉ muốn chạy mau.

“Thật là làm cho người khác không yên tâm!” Lam Doãn Khang không nhịn được lầu bầu một câu. Thật may là kế tiếp cô đi cẩn thận và vững vàng hơn, dù sao cô ngã là chuyện nhỏ, đứa trẻ bị thương thì thật nguy hiểm.

Xác nhận Đái Tinh Mỹ đã đi tới phạm vi an toàn, Lam Doãn Khang cũng không lãng phí thời gian, xoay người bắt đầu tiến hành thị sát.

Hơn một tiếng, Lam Doãn Khang ra khỏi công trình chuẩn bị lên xe, vừa mở cửa xe ra, đã nhìn thấy đứa trẻ nằm trong ngực Đái Tinh Mỹ, từng ngụm từng ngụm uống sữa. Nhìn xem, đôi mắt mở to như một tiểu thiên sứ, cùng với tiểu ác ma khóc rống vừa rồi khác nhau một trời một vực.

Chắc, Đái Tinh Mỹ này thật làm cho anh mở rộng tầm mắt, đứa trẻ phiền toái như thế cũng có thể giải quyết.

“Mặc dù đi bộ cũng không xong, lại không nhìn ra cô có thể chăm sóc được đứa trẻ, tiểu ác ma cũng bị cô thu phục.”

Làm việc chung một tháng, cô đã dần dần quen với cách nói trực tiếp của Lam Doãn Khang. “Đứa trẻ rất tốt, để cho nó ăn uống no đủ và nơi ở thoải mái, khẳng định nó sẽ ngoan ngoãn.”

“Về công ty.” Lam Doãn Khang ngồi vào chỗ của mình, nói với tài xế phía trước.

“Vậy đứa bé thì sao?”

“Đã nói với Ngụy Xa rồi, trước sẽ mang nó về công ty, tối nay hẳn sẽ đến công ty đón đứa trẻ.” Anh quay đầu nhìn Đái Tinh Mỹ, hơi liếc nhẹ nói với cô, “Cho đến lúc Ngụy Xa xuất hiện, nó là của cô.” Anh chỉ vào đứa trẻ trong ngực cô.

Của cô?!

Đái Tinh Mỹ nhìn thấy một bộ mặt chờ xem kịch vui của Lam Doãn Khang, cô không nhịn được chu miệng lầu bầu oán thán, cảm thấy cấp trên này cũng quá giáo hoạt đi, đáp ứng mọi chuyện rồi lại để cho cô gánh.

“Có ý kiến?” Anh đem hai mắt híp lại thành một đường thẳng hỏi.

Cô nào dám có ý kiến, lời nói của Tổng giám đốc đối với cô mà nói là thánh chỉ, thôi được, nhìn tiền lương sáu vạn, cô liền bổ sung thêm công việc bảo mẫu vậy!

“Không có. Tôi sẽ cố gắng.”

Trên đường về công ty, Lam Doãn Khang không chỉ một lần đưa mắt nhìn đứa trẻ trên người cô . . . .

Sinh mạng tuyệt đối là thứ huyền diệu nhất trên thế giới này! Anh chưa bao giờ tiếp xúc nhiều với trẻ con, cũng chưa từng nghĩ đến những đứa trẻ, có lẽ cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống lương lai của anh, mà trong lúc này, anh lại đối với đứa trẻ này luôn dùng tiếng khóc để giải quyết mọi chuyện cảm thấy tò mò.

Anh cố ý nháy mắt, thẳng thóc ngây ngốc nhìn chăm chăm anh, nét mặt cực kỳ buồn cười.

Không biết là lần thứ mấy cô phát hiện Lam Doãn Khang đưa ánh mắt nhìn về đứa bé trong lòng cô, Đái Tinh Mỹ nghĩ thầm, có lẽ anh cũng muốn ôm Bảo Bảo, liền đem đứa trẻ đưa cho anh. “Ừ, Tổng giám đốc cũng ôm nó đi.”

Thân thể nhỏ nhỏ vừa rơi lòng Lam Doãn Khang, anh không nhịn được nổi da gà, dè dặt ra lệnh, “Đái, Tinh, Mỹ, mau ôm nó đi!”

Thấy vẻ mặt anh hoảng sợ, Đái Tinh Mỹ không nhịn được cười, “Ha ha ha, cũng chỉ là đứa trẻ thôi, cũng không phải là quái vật gì.” Anh mắt sáng ngời đầy ý cười.

Cô bướng bỉnh nở nụ cười, khiến lòng Lam Doãn Khang giống như bị thứ gì đụng vào, thật lý lạ.

Lấy lại tinh thần, anh khó chịu liếc kẻ đầu sỏ Đái Tinh Mỹ một cái ——

Lại dám chơi anh, cô muốn chết!

Chỉ là, sự thật chứng minh Đái Tinh Mỹ rất lợi hại, sau khi trở lại công ty, cả một buổi chiều thẳng thóc không khóc lấy một lần, nhiều lần anh không yên lòng nhìn ra ngoài cửa phòng làm việc, nhìn thấy đứa bé thân mật dựa vào cô, hình ảnh vô cùng hài hòa ấm áp.

Ngay cả anh là bài xích việc yêu đương phiền toái với phụ nữ, cũng như là yêu thương ai đó ngoài bản thân, nhưng hình ảnh mẹ con ấm áp như vừa rồi, anh không ngại xuất hiện trong cuộc sống của mình, cảm giác một nhà ba người hoà thuận vui vẻ hình như không tệ.

Một giây kế tiếp, nụ cười bên miệng anh cứng ngắc, đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình quá kinh hãi, vội vàng đóng cửa ngăn chách hai không gian. Cho đến khi tan sở, anh ép buộc mình không mở cánh cửa kia ra nữa.

Anh không cần tình yêu, không cần phụ nữ, anh chỉ cần công việc!

※※※

Bữa trưa hôm sau, Lam Doãn Khang cùng người khác hẹn dùng cơm nói chuyện, vừa mới trở lại công ty, trước thang máy liền nhìn thấy Ngụy Xa cùng Đái Tinh Mỹ —— hai người không coi ai ra gì vừa nói vừa cười, ngày hôm qua Ngụy Xa còn bộ mặt khổ hiện tại lại rất vui vẻ! Anh nhìn hai người thật lâu, mà bọn họ cứ nhiên chậm chạp không phát hiện anh!

Lần đầu tiên anh cảm thấy sự tồn tại của mình lại yếu kém như thế, một thân tây trang đi tới phía hai người họ, ho nhẹ hai tiếng.

“Tổng giám đốc, ngài khỏe.” Ngụy Xa hướng tới anh chào hỏi.

Nhìn đi, bộ dạng nhướng mày vui vẻ, cùng người ngày hôm qua bị đưa trẻ làm cho chật vật khác biệt trời vực. Lam Doãn Khang nhìn nụ cười sáng lạng như thế thật chói mắt.

“Muốn đi ra ngoài ăn cơm?” Anh hỏi Đái Tinh Mỹ.

“Đúng, Ngụy tiên sinh rất khách khí, muốn mời tôi cơm.” Cô cười yếu ớt.

Khi cô mỉm cười, Lam Doãn Khang đột nhiên chú ý tới má lúng đồng tiền trên gương mặt cô làm lòng anh rung động. . . . .

Nheo lại mắt, sống chung lâu ngày hơn một tháng, đây là lần đầu tiên anh phát hiện đến trên mặt cô má lúng đồng tiền, phải nói, anh giống như chưa thấy Đái Tinh Mỹ ở trước mặt anh cười rực rỡ như vậy, tự nhiên cũng sẽ không phát hiện.

Lam Doãn Khang hồn nhiên không biết mình rất chua, giống như uống 1 kg dấm.

“Phải, ngày hôm qua Đái thư ký giúp tôi một đại ân, tôi thật sự không biết nên báo đáp thế nào.”

Kỳ quái, người nói muốn dẫn đưa bé về công ty là anh, thế mà Ngụy Xa lại cảm ơn nhầm đối tượng.

Thang máy vừa tới, Lam Doãn Khang không có cảm giác dẫn đầu đi vào. Ba người trong thang máy, anh tựa như người ngoài cuộc nghe hai người đó khen ngợi đối phương, tim dâng lên một cỗ cảm giác lạ lẫm, buồn buồn, không thoải mái, giống như mình là người dư thừa. . . . .

Đến tầng kiến trúc, Ngụy Xa chào hỏi sau đó xoay người đi ra thang máy ——

“Đội đã nào. . . !” đột nhiên Đái Tinh Mỹ tiến lên đè nút ở cửa thang máy, kêu hắn dừng bước chân, tiếp theo từ trong túi lấy ra một món đồ, giọng dịu dàng nói: “Thiếu chút nữa đã quên đưa cái này cho anh, hy vọng có thể đến giúp anh.”

“Cám ơn, Đái thư ký, cô thật tốt.”

Vừa mừng vừa sợ, khuôn mặt Ngụy Xa tươi cười y như mặt trời rực rỡ, vui vẻ nhận lấy món đồ trên tay cô, sau đó cửa thang máy đóng lại lần nữa.

Lam Doãn Khang không nhìn thấy cô đưa cái gì cho Ngụy Xa, không nhịn được bật thốt lên hỏi: “Cô cho hắn cái gì?”

Bởi vì anh đột ngột hỏi làm Đái Tinh Mỹ sững sờ, ngay người một lúc mới trả lời: “. . . . . Là số điện thoại của bảo mẫu. Tôi cảm thấy Ngụy tiên sinh nên chuyên tâm làm việc, trước tiên anh ấy nên giải quyết tất cả khó khăn, mà vấn đề chăm sóc đứa trẻ là vấn đề khó giải quyết nhất, dù sao đứa trẻ cũng là tâm can bảo bối của cha mẹ, cho nên mới nhờ bạn bè tìm một bảo mẫu thích hợp, đứa trẻ có người chăm sóc, anh ấy liền có thể toàn tâm toàn ý làm công việc.”

Thì ra là số điện thoại của bảo mẫu. . . . .

Không biết vì sao, Lam Doãn Khang lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm —— ah, anh cảm thấy mình thật lạ?

“Đái thư ký giống như rất hiểu nỗi lòng cha mẹ, bởi vì cô cũng có đứa trẻ sao?”

Lắc đầu một cái, cô cười yếu ớt nói: “Tôi không có đứa trẻ, nhưng nếu như có thể hạ sinh kết tinh cùng người mình yêu, tôi cảm thấy đó là loại hạnh phúc nhất thế giới, đáng tiếc tôi không có.”

Đáng tiếc tôi không có. . . . .

Mấy cái chữ kia khiến Lam Doãn Khang giật mình giống như mình đã hỏi một vấn đề tàn nhẫn, một tình cảm chân thành của người vợ nhớ người chồng đã mất chỉ vĩnh viễn là tiếc nuối, thoáng chốc nồng đậm áy náy chiếm lấy ngực anh.

Anh không biết nên nói gì hơn, có chút tay chân luống cuống, “Buổi sáng báo cáo hội nghị nếu sửa xong thì mang đến cho tôi.”

Vừa dứt lời, thang máy cũng đã tới phòng làm việc, cửa thang máy vừa mở, anh liền bước nhanh hướng về phòng làm việc của mình, bước chân vội vàng có mấy phần chạy trốn chết.

Trốn trong phòng làm việc, Lam Doãn Khang ngồi trên ghế, cả một buổi chiều trong lòng anh đều tự hỏi, anh là thế nào? Có phải hay không anh đã quá quan tâm đến thư ký của mình rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 4.1

Đứng ở quầy rượu nhập khẩu của quán bar, Lam Doãn Khang liếc mắt nhìn bằng hữu tốt của mình. Nhìn Nhiễm Xa Chi đang cười hi hi giờ cao ly rượu.

Anh thông thả ung dung đến gần, tự nhiên ngồi xuống.

Từ lượng của Lam Doãn Khang không tốt, rượu là thứ mà anh không thể đựng vào cũng không muốn đựng vào, Nhiễm Xa Chi biết rõ như thế vẫn cố ý mời anh uống rượu, tìm anh vui vẻ.

“Thật không uống sao, tao mời khách đó?” Nhiễm Xa Chi không nhịn được vẫn suy nghĩ muốn chọc anh.

“Uống rượu của mày, ít chọc tao đi.” Anh tức giận nói.

Chớ nghi ngờ, Lam Doãn Khang là khách quen chỗ này, một người khách quen mà khi đưa rượu tới cũng không uống một ngụm, người pha rượu biết ý chỉ đưa cho anh nước ngọt hoặc nước suối.

“Lý Đại Vĩ kia đâu? Buổi chiều tao gọi điện thoại tới, đột nhiên lại là phụ nữ nghe máy, tao thiếu chút bị kinh hách ném luôn điện thoại. Người nghe điện thoại là ai? Âm thanh không giống của Doãn Khiết.”

“Lý Đại Vĩ nghỉ việc rồi, người nghe điện thoại là thư ký mới.” Anh trả lời.

“Thư, ký, mới? !” Nhiễm Xa Chi kinh ngạc.

Không phải anh chuyện bé xé ra to, thân là bạn tốt của Lam Doãn Khang nhiều năm, anh biết thư ký của Lam Doãn Khang luôn 100% là nam, vì chuyện đó nên nhiều người ngoài nghĩ anh(LDK) là đồng tính, thế nhưng anh vẫn không thay đổi ý định, chỉ vì anh không muốn nữ thư ký trẻ tuổi sinh ra tình cảm.

Trình độ giữ mình trong sạch của bạn tốt, ngay cả anh cũng cảm thấy không bằng, người có thể làm cho bạn tốt thay đổi nguyên tắc, khiến anh tò mò muốn hỏi nhiều hơn mấy câu?

“Cô ấy là đồng tính sao?”

“Cô ấy không phải đồng tính, Đái Tình Mỹ đã kết hôn.”

“Đái Tình Mỹ?” Người nào?

“Thư ký mới của tao.”

Ah, đã kết hôn —— Nhiễm Xa Chi lắc nhai, “Cho nên cũng có thể ly hôn?”

“Không có, nhưng chồng của cô ấy đã qua đời.”

“Quả phụ!” Mắt Nhiễm Xa Chi trợn thật lớn.

Đúng, Đái Tình Mỹ là quả phụ, nhưng nghe Nhiễm Xa Chi kêu la như vậy, anh cảm thấy rất khó chịu. Quả phụ liền quả phụ, có cần thiết lớn tiếng như vậy không? Cô cũng không phải là tự nguyện làm quả phụ.

“Cô ấy mấy tuổi?”

“24.”

“Ừm, còn trẻ như vậy mà chồng đã chết. . . . .” Một giây kế tiếp, Nhiễm Xa Chi neoh mắt lại, đưa mắt liếc nhìn Lam Doãn Khang.

Thông minh như Lam Doãn Khang liền nhìn thấu đầu óc có tư tưởng đen tối của bạn tốt, “Đầu mày sạch sẽ một chút có được hay không! Cô ấy rất yêu chồng của mình, cũng là bởi vì như vậy tao mới có thể cho cô ấy trúng tuyển.” Một tình cảm chân thành nhớ người chồng đã mất chỉ biết đem tình cảm dúi vào công việc, sẽ không nhìn lâu bất cứ người đàn ông nào.

“Tao cũng vậy không nói gì, chẳng qua là cảm thấy. . . . .” Nhún vai một cái.

“Cảm thấy cái gì?”

“Tiểu quả phụ trẻ tuổi rất dễ làm cho người khác thương cảm, tao sợ mày thất thủ. Dù thế nào người cũng đã chết đi, cũng không so được với lòng ngực ấm áp sống sờ sờ.”

“Nhiệm, Xa, Chi ——” Lam Doãn Khang quát nhẹ cảnh cáo.

Anh không muốn người khác xem nhẹ tình cảm của Đái Mỹ Tình với người chồng quá cố của cô ấy, cho dù là bạn tốt của anh cũng vậy, anh cũng không biết tại sao mình lại phản ứng lớn như vậy, cảm xúc không khống chế được.

“Được, được rồi, coi như tao chưa nói gì, tao hiểu rõ cả đòi đồng chí Lam Doãn Khang như mày đối với công việc cố chấp như thế nào, cũng không muốn có quan hệ gì với phụ nữ.” Lúc bạn tốt sắp nổi trận lôi đình, Nhiệm Xa Chi thông minh thu mình lại.

“Những lời vừa rồi của mày, tao giống như người quái vật vậy.” Anh hậm hực nói.

“Ha ha ha, chuyện này chỉ có mày mới biết được.” Nhiệm Xa Chi cười sáng khoái.

Lam Doãn Khang ho một tiếng.

“Tốt lắm, nói chính sự đi. Gần đây tao chuẩn bị mở công ty, nghiên cứu phát triển dây chuyền sản xuất, này giúp tao nghiên cứu thị trường một chút, cuối tháng đem tài liệu tương quang đến đây cho tao.”

“Lão hồ ly nhà mày có biết không?”

“Dĩ nhiên không biết, cho nên mới lén lút nhờ mày giúp đỡ, tránh cho bọn họ tra ra tao.”

Mỗi tập đoàn luôn không thể thiếu chỗ dựa vững chắc, Nhiệm Xa Chi lại không muốn nằm trong lòng bàn tay của lão hồ ly kia, Lam Doãn Khang có thể hiểu rõ cảm giác đó.

“Tao hiểu rồi, tao sẽ giúp mày giải quyết.”

Trời nam đất bắc ngồi chém gió chốc lát, Lam Doãn Khang nhìn đồng hồ trên tay một chút.

“Sao vậy, còn có việc?”

“Mua trà.” Buổi chiều, Đái Mỹ Tình nhắc nhở trà của anh đã dùng hết rồi, bởi vì thói quen tự mình mua trà, Lam Doãn Khang không giao phó cho cô.

“Mua trà?! A Khang, mày là ông già sao? Người khác đều uống rượu, uống cà phê, mày lại uống trà, nói cho tao biết, cái loại đẳng chất đó uống ngon chỗ nào?”

Anh đã từng uống qua trà tại phòng làm việc của Lam Doãn Khang, ông trời của tôi ơi, mùi vị vừa đắng vừa chát, không biết Lam Doãn Khang làm sao có thể uống thứ đó vào bụng, anh hoài nghi bạn tốt của mình có khẩu vị khác người thường.

“Thư ký trước không hiểu kỹ thuật pha trà, cho nên vừa đắng vừa chát, nhưng Đái Mỹ Tình pha trà uống rất ngon, đem trà pha rất thơm ngọt, có cơ hội mày cũng tới uống thử một lần, nhất định mày sẽ thay đổi suy nghĩ về trà.” Lại nhìn hồ đeo tay một lần nữa, “Thời gian không còn sớm, tao đi trước.”

“Đi thông thả. Hôm nào tao sẽ uống trà đặc biệt mà thư ký mới của mày pha.”

“Không thành vấn đề.” Lam Doãn Khang cầm chìa khóa xe tự nhiên rời đi.

Nhiệm Xa Chi ngồi ở quầy rượu xoay người, đầu ngón tay đang kẹp ly rượu, ý vị sâu xa đưa mắt nhìn bạn tốt rời đi.

Thật không có vấn đề sao? Anh nhìn thế nào cũng cảm thấy khuôn mặt luôn nghiêm túc của Lam Doãn Khang khi nhắc đến thư ký mới thì mặt mày hớn hở ra?

Nhiệm Xa Chi hít hít lỗ mũi, mơ hồ trong không khí đánh hơi được mùi vị không tầm thường.

Nhất định tìm cơ hội đến xem một chút mới được, kỹ thuật pha trà thư ký mới như thế nào khiến bạn tốt của anh khen ngợi như thế, cũng muốn biết người kia ra sao mà làm cho bạn tốt hớn hở như thế.

Đến công ty bách hóa chuyên kinh doanh trà có tiếng trên thị trường, Lam Doãn Khang luôn mua loại trà Ô Long chất lượng tốt nhất, đang muốn rời khỏi thì bỗng nhiên một mùi trà mát mẽ xông vào mũi.

“Đây trà gì?”

“Đây là trà mới giúp điều hòa thân nhiệt, tăng thêm vị cam, mùi vị rất mát mẽ, rất thích hợp phụ nữ.” Nhân viên phục vụ châm một ly cho anh nếm thử mùi vị.

Lam Doãn Khang uống một hớp, quả thật rất mát mẻ, đồng thời anh nhẹ nhàng hô hấp, cảm thấy trà này rất giống Đái Tinh Mỹ, làm cho người ta một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, anh cố dự cảm, cô sẽ thích nó.

Anh đặt ly trà xuống, “Bán thế nào?”

“Nếu Lam tiên sinh thích, tôi xin tặng ngài một hộp“. Lam tiên sinh là khách hàng lớn luôn cố định mua trà ở đây.

“Không, trà này để tặng người khác, đương nhiên tôi phải ra tiền.”

Hôm sau đến công ty, anh đem trà của mình cùng trà hôm qua mới mua đưa cho Đái Tinh Mỹ.

Lúc vươn tay nhận lấy, đầu ngón tay tiếp xúc ngắn ngủi, Đái Tinh Mỹ cảm nhận nhiệt độ từ tay anh truyền tới, cô cứ nhiên rung nhẹ một cái, không biết làm sao, giống như một dòng điện chạy qua, thật may là cô kịp thời trấn định nhận lấy, không làm rơi hộp trà.

Cũng thật may là Lam Doãn Khang cũng không phát hiện cô có điều không thích hợp trong lúc đó, nguy hiểm thật!

Đái Tinh Mỹ hít một hơi, giả bộ tự nhiên hỏi: “Ah, Tổng giám đốc, trà này khác với loại ngài thường dùng?” Đôi mắt to ngập nước nhìn anh.

Lam Doãn Khang chần chờ giây lát mới nói: “Ách. . . . Là ông chủ bán trà tặng trà thanh nhiệt, bởi vì tôi vẫn tương đối thói quen uống trà Ô Long, nếu như không ghét bỏ, thì cho cô.”

Anh không nói là mình mua tặng cô, sợ cô liên tưởng đến chuyện khác, vì thế chỉ có thể nói dối, tránh cho cô gặp áp lực khi nhận quà.

Anh là lần đầu tiên tặng quà cho phụ nữ, lại phải dùng phương pháp quanh co như thế này. Sau đó nghĩ đến, Lam Doãn Khang có cảm giác không giải thích được.

Tại sao?

Anh tự nói với mình, chỉ đơn giản là phần thưởng cho biểu hiện nghiêm túc của cô mà thôi!

Coi như lời giải thích cho bản thân, anh không tự nghi vấn chính mình nữa.

Không chê, cho cô. Không biết vì sao, cô cảm thấy câu nói vừa rồi từ miệng anh có chút không dứt khoát, ngay cả bộ dáng bình tĩnh tự nhiên thường ngày cũng không có. Cô không nhìn được nhìn anh một cái.

Lam Doãn Khang khôn ngoan khi bị nhìn thấu, cau mày bổ sung nói: “Không thích thì liền ném” Anh cần phải cứu vãn mặt mũi của mình.

Làm ơn, bỏ rất đáng tiếc. Đái Tinh Mỹ mở nắp hộp, nhẹ nhàng ngửi.

“Thơm quá, có mùi cam thật thơm!” Cô thích mùi vị này.

Nếu là ông chủ trà tặng miễn phí, cấp trên “Không ngại”, cô cũng không ngại tiếp nhận. Lại nói, hộp trà vô cùng tinh xảo, làm người khác yêu thích không muốn buông tay, lại có vị cam mà cô yêu thích, so với mùi Lavender cô còn thích hơn, nếu lấy một chút đặt ở dưới gối còn có thể ngửi thấy mùi thơm, nhất định buổi tối sẽ có giấc ngủ ngon.

“Vậy tôi cũng không khách khí nữa. . . ! Cảm ơn Tổng giám đốc.” Đái Tinh Mỹ tươi cười, nhận lấy hộp trà thanh nhiệt.

Nhìn cô cười tạo ra má lúng đồng tiền, Lam Doãn Khang thờ phào nhẹ nhõm.

Kỳ quái, rõ ràng là phần thưởng cho cô vì nghiêm túc trong công việc thôi, anh khản trương cái gì chứ?

Anh lắc đầu, đem suy nghĩ cổ quái vừa rồi của mình ném sạch, trở lại phòng làm việc anh liền lập tức điên cuồng lao vào công việc, khiến cho tất cả công việc chiếm cứ hết thể giới của anh, tránh cho anh lại có những suy nghĩ kỳ quái.

※※※

Lam Doãn Khang tức giận híp mắt nhìn Đái Tinh Mỹ một cái, vẻ mặt rất thối, môi mọng của anh mím chặt thành một đường thẳng, thật lâu không nói tiếng nào.

Nhìn Đái Tinh Mỹ trước mặt, biểu lộ sự đáng thương nhìn anh, kể cả con mèo cô ôm trong ngực, một người một con mèo cùng anh đối đầu.

Bọn họ giằng co, giằng co, hai bên chiến đấu mà không phát ra một âm thanh nào. . . . .

Tròng mắt đen thâm thúy diễm đạm đáng yêu của cô, cùng con mèo con trong ngực cô không kém là bao nhiêu, cô không cần nói gì, ánh mắt bất lực của cô đã làm họ tất cả.

Hai bên giằng co không tới một phút, một bên bác sỹ thú y, phụ tá của bác sỹ cứ nhiên cũng gia nhập chiến cuộc, và lại còn đứng về phía Đái Tinh Mỹ, vốn là cuộc chiến một chống hai, trong nháy mắt biến thành một mình anh đối kháng ba người một mèo.

“Tổng giám đốc. . . .” Giờ phút này thanh âm của cô so bình thường còn mềm mại hơn mấy phần, vẻ mặt càng thêm nhu nhược giống như đóa hoa trong gió.

Đáng ghét, cô như vậy quá giao hoạt rồi!

“Mèo rất dễ chăm sóc, bọn nó bình thường rất ngoan, nếu như ngại sợ ồn ào, thì đại khái có thể yên tâm, mèo cùng chó không giống nhau, phần lớn thời gian của mèo rất an tĩnh, thường hay ở một chỗ.” Bác sỹ thú y ở một bên khuyên giúp.

Đái Tinh Mỹ hướng về phía anh gật đầu thật mạnh.

Một hồi lâu, anh không thể kháng cự được ánh mắt vô tội như chó con của cô, cuối cùng thua trận.

“Tôi nói trước, tôi chỉ cung cấp chỗ ở, chăm sóc là chuyện mà cô phụ trách, đừng mơ tưởng tôi sẽ giúp nói đại tiện hay tiểu tiện.” Anh chỉ vào con mèo trong ngực cô.

Không biết có phải hay không trời sinh thần kinh chậm lụt, Đái Tinh Mỹ hồn nhiên không đếm xỉa đến vẻ mặt hung ác của anh, nhìn anh tràn ra nụ cười rực rỡ, vui vẻ bảo đảm, “Không thành vấn đề!”

Haha, cô biết anh sẽ đồng ý. Tổng giám đốc đại nhân mặc dù luôn bày một lớp băng trên mặt, nhưng sau lớp băng đó lại là một người cực kỳ tốt bụng, trái tim anh rất dễ mềm lòng, cô đều biết, cô cũng cảm thấy giao mèo cho anh là một quyết định tốt nhất.

Đái Tinh Mỹ dùng nụ cười ngọt ngào cùng hai má lúm đồng tiền giúp đỡ, làm lòng anh sánh ngang Tường Đồng Vách Sắt hung hăng sụp xuống. Uy lực to lớn, hại anh chỉ có thể gơ cờ hàng, tránh ra một bên nhìn cô vui mừng hơn hờ vì mèo con thu xếp đồ dùng.

Mèo con là buổi chiều đến công địa thị sát nhất thời nhặt được.

Khi anh cùng Đái Tinh Mỹ ra khỏi công trình chuẩn bị lên xe, hộp chứa mèo con đặt ở một bên xe hàng nhập khẩu.

Tai trái mèo con bị xé rách, nằm ở trong hộp giấy phát ra tiếng ô ô đáng thương.

“Trời ạ, nó bị thương, Tổng giám đốc, nó như vậy có phải sắp chết không?”

Khi Đái Tinh Mỹ dùng cặp mắt đau lòng lo lắng nhìn anh, tự ái đại nam nhân xông lên, lập tức trong đầu anh chỉ muốn không thể để con mèo chết. Anh kêu Đái Tinh Mỹ ôm thùng giấy lên xe, lái xe thật nhanh đến bệnh viện thú y.

Mèo con phải tiến hành phẫu thuật vá tai, ngoài ra bác sỹ thú y còn cần kê kiểm tra sức khỏe của nó.

Bởi vì là giờ làm việc, hai người bọn họ đều không thể ở lâu, không thể làm gì khác hơn là lưu lại số điện thoại, khi nào xong có thể liên hệ với bọn họ.

Trước khi tan việc, Đái Tinh Mỹ không còn bộ dáng trầm ổn, kích động chạy vào phòng làm việc.

Lam Doãn Khang còn đang xử lý công vụ ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng bét, cô vội vã muốn cùng Tổng giám đốc chia sẻ tin tức mèo con, quên bây giờ còn là thời gian làm việc, nhưng cô thật sự rất muốn nói!

“Tổng giám đốc, có thể hay không cho tôi một phút, làm bộ bây giờ không phải là thời gian làm việc?”

Làm bộ bây giờ không phải là thời gian làm việc? Đây là thư ký lão luyện của anh nên nói sao? Lam Doãn Khang nhìn Đái Tinh Mỹ đang muốn nói lại thôi ——

Đáng chết, anh lại rất muốn biết cô nói gì sau đó.”Nói.” Chỉ do dự một giây, anh liền lựa chọn dung túng cho cô.

Cô cười ngây ngô nói, “Tổng giám đốc, vừa rồi bệnh viện thú y gọi đến nói vết thương của mèo con đã thuận lợi vá lại, hơn nữa nó rất khỏe mạnh, đợi khi tan việc chúng ta cùng đến xem nó được không?”

Ánh mắt tỏa sáng lấp lánh trên khuôn mặt tươi cười của cô, khiến Lam Doãn Khang mất hồn. . . . .

Cho đến đứng ở bệnh viện thú y, anh cảm giác mình nhất định là điên rồi mới đồng ý với cô.

Trừ việc có chút suy yếu, đại khái con mèo không việc gì, nhưng vấn đề xuất hiện.

Làm như thế nào dần xếp chỗ ở cho con mèo?

Ở lại bệnh viện chờ người tốt bụng nhận nuôi. Nhưng bác sỹ thú y không nói gì chỉ chỉ vào đám động vật chờ người nhận nuôi, chắc chắn, thật đúng là nhiều!

Người nhặt được thì nên đem nó về nhà nuôi, nhìn ra Đái Tinh Mỹ rất động lòng, bộ dáng cô ôm thật chặt mèo con thương yêu cưng chiều, giống như

coi nó như tâm can bảo bối, nhưng cố tình chỗ cô thuê lại nghiêm cấm nuôi sủng vật.

Mọi ý kiến đều bị loại bỏ, cuối cùng mọi người không hện mà nhìn về phía Lam Doãn Khang ——

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 4.2

“Không được, tôi không chăm sóc động vật nhỏ!”

Đối với anh mà nói, động vật cùng lứa trẻ đều là sinh vật xa lạ, anh căn bản không biết làm như thế nào cùng với những thứ không cách nào khai thông này sống chung, anh có thể với công việc cùng nhau độ sức, chính là đối với những thứ này không có kế sách.

“Nhưng là, Tổng giám đốc, nó thật rất đáng thương. . . . .” Đái Tinh Mỹ nói chuyện, vẫn không quên đem vết thương trên người mèo con đưa ra.

Này, phạm quy, đây rõ ràng có ý khơi lên cảm giác tội ác của anh!

Vì một chú mèo, anh bị bức vào đường cùng, kết quả cuối cùng, con mèo này trở thành bạn cùng phòng mới của anh.

Khi bọn họ đưa bao lớn bao nhỏ đưa cho Lam Doãn Khang thì anh cảm thấy mình điên rồi, nếu không sao anh có thể đồng ý chuyện ngu xuẩn thế này chứ?

“Mèo con, chúng ta bây giờ phải về nhà. Từ hôm nay trở đi, cùng phải ngoan ngoãn sống cùng Tổng giám đốc, chị sẽ đến thăm cưng.” Đái Tinh Mỹ ngồi trên xe dùng giọng điệu đáng yêu nói với mèo con.

Thân thể mèo co rút lại, phát ra thanh âm meo meo.

“Haha, nó nghe hiểu kia, thật đáng yêu.”

Nhìn nụ cười của cô, Lam Doãn Khang cảm giác lòng mình giống như bị phá một lỗ thủng thật to, mang theo nhiệt độ ấm áp chiếm lấy trái tim anh, loại cảm giác như thế trước nay chưa từng có. Vội vàng thu lại tầm mắt, điều chỉnh tay lái, cố gắng đè nén cảm xúc xa lạ đang tuôn trào trong lòng.

Xe dừng lại tại bãi đậu xe tại chỗ ở của Lam Doãn Khang.

Tòa nhà sang trọng xa hoa, không nghi ngờ chút nào đây là do xây dựng Thủy Lam tạo nên, đặc biệt nhất là, đây là đề án đầu tiên khi Lam Doãn Khang nhậm chức. Sau khi hoàn thành, anh chiếm cứ tầng lầu cao nhất, một người hưởng thụ không gian rộng rãi cùng tầm mắt ở độ cao tuyệt vời.

Chỉ là từ giây phút tiếp theo, anh lại phải chia sẻ với chú mèo này.

Đái Tinh Mỹ vừa mới đi vào, bị khí thế của căn phòng làm cho kinh ngạc, cả người đứng tại chỗ, thật lâu không động đậy. Từ mọi góc nhìn, làm cho người ta cảm thấy như đang đứng trên bầu trời.

“Mèo con oi mèo con, từ nay cưng không còn lưu lạc bên ngoài bị khi dễ nữa.” Cô vui vẻ vuốt ve con mèo.”Tổng giám đốc, nó sẽ ở đâu?”

Lam Doãn Khang nhìn một chút, “Phòng ngủ, thư phòng, phòng tắm, phòng bếp toàn bộ cấm, những chỗ khác thì tùy cô.”

“A, mèo con, bạn cùng phòng của cưng rất phóng khoáng nha!”

Trên đầu Lam Doãn Khang xuất hiện ba vạch đen. . . . .

Đái Tinh Mỹ đem mèo con để xuống đất, mèo con đứng ở trên sàn nhà lo lắng nhìn quanh, vốn là cô nên để cho nó ở góc ban công, nhưng mèo con cứ núp ở sofa phòng khách không chịu đi.

“Tổng giám đốc, nó giống như không có cảm giác an toàn.”

Làm ơn, anh cũng rất lo lắng a! Trong nhà vô duyên vô cớ thêm một con mèo. Lam Doãn Khang không nói một câu nào cao lông mày, nét mặt kia giống như đang hỏi Đái Tinh Mỹ, vậy thì làm sao?

“Có thể hay không cho nó ở ghế sofa này, về phần chỗ đi vệ sinh của nó ở trong góc gần đây?”

“Tùy cô.” Đã nói nuôi động vật rất phiền toái. Nghĩ tới khi ngồi ở trên ghế sofa Lam Doãn Khang lại cảm thấy đau đầu nhức óc.

Thật vất vả đem ổ mèo con an trí thỏa đáng, Đái Tinh Mỹ ngồi chồm hổm dùng khăn cùng với mèo con chơi đùa, mặc dù trên người còn mặc đồ công sở, bộ dáng trẻ con tuyệt không giống với một thư ký lão luyện, tương đối giống như cô gái ngây thơ bướng bỉnh, hơn nữa còn cười ngọt ngào đến tận xương. . . . . Làm cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Nhìn cô một chút nháu mày, một chút thì cười rộ lên, Lam Doãn Khang không được tự nhiên kéo kéo cà vạt trên cổ.

Cô nhất định không biết, hai chân cô ngồi bệt trên mặt đất, không phải là tư thế thoải mái để trêu chọc chú mèo mà là tư thế rất mê người, làm cho người khác suy nghĩ viển vông, khi nhìn sẽ không được tự nhiên, giống như có một ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể.

Lam Doãn Khang không rời mắt, cho dù là một giây.

“Đúng rồi, còn chưa đặt tên cho nó.”

Đái Tinh Mỹ không báo trước ngẩng đầu lên, không đề phòng đụng phải ánh mắt thâm thúy của Lam Doãn Khang, xa vào bên trong đấy, thời điểm bốn mắt giao nhau, tạo ra tia lửa, một loại cảm giác mãnh liệt nuốt chửng lẫn nhau.

Chuyện gì xảy ra? Ngực anh đột nhiên đập mãnh liệt, không thể nào khống chế. . . . .

Tại sao ánh mắt của anh làm cô có loại cảm giác khi bị hoàn tan? Cô không phải là bơ, như toàn thân lại mềm nhũn.

Đột nhiên, một vật trang trí màu xám đen nhảy ra che lại tầm mắt của hai người, rơi xuống trúng vào cái điều khiển TV trên sàn nhà, âm thanh ồn ào khiến hai người giật mình lấy lại tinh thần.

“Khụ khụ, tôi, tôi không biết, cô tùy tiện suy nghĩ đi.” Lam Doãn Khang đứng dậy đi về phía phòng bếp, rót một ly nước ngừa đầu uống.

Đái Tinh Mỹ thu hồi ánh mắt, tay chân luống cuống vồ vồ vào má, nhưng cũng không giảm bớt được độ nóng ở hai gò má, chỉ muốn làm mình tỉnh táo.

“Này —— vậy gọi Meo Lỗ có được hay không?”

“Ừ.” Anh cố gắng muốn mình không nhìn gò má ửng hồng của cô, giả vờ hững hờ.

Đái Tinh Mỹ nhìn thời gian, vội vàng đứng dậy, “Thời gian không còn sớm, tôi cần phải về. Tổng giám đốc, Meo Lỗ liền làm phiền ngài, hẹn gặp lại.” Nếu không đi, cô sợ rằng mình sẽ không đi nổi. Cô xoay người, “Meo Lỗ, chị phải về nhà rồi, phải ngoan nha!”

Cái gì chứ, nói chuyện với anh thì lạnh nhạt, còn đối với mèo thì vừa mềm mại lại vừa ngọt ngào.

Bỏ Meo Lỗ xuống, Đái Tinh Mỹ chuẩn bị ra về.

“Ở đâu? Tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, phía trước có trạm xe điện ngầm, tôi đi tàu điện ngầm là được.” Không đợi Lam Doãn Khang nói gì, cô mang giày xong lập tức chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến anh đang gọi.

Vừa bước ra cửa, Đái Tinh Mỹ vội vàng che ngực thở, cho đến khi trốn vào thang máy, lòng của nàng vẫn còn rộn rục.

“Đái Tinh Mỹ ơi Đái Tinh Mỹ, làm người không thể quá tham lam, biết không?” Cô gõ gõ vào đầu mình, đem khát vọng của bản thân nhả tận gốc.

Nhưng cô không biết, khát vọng trong sinh mệnh rất mạnh mẽ, muốn nhả bỏ cũng nhả không hết. . . . .

※※※

Là ai nói mèo rất dễ chăm sóc? Là ai nói mèo rất dịu dàng ngoan ngoãn? Là ai nói mèo rất an tĩnh, lại chỉ hưởng thụ một chỗ?

Mẹ nó, Lam Doãn Khang thật muốn làm thịt cái vị bác sỹ thú y kia!

Tối hôm qua, Meo Lỗ cứ kêu meo meo suốt đêm, làm hại Lam Doãn Khang không thể nào ngủ được, nó thì tốt rồi, kêu một thì vui vào trong ổ ngủ ngon lành, chỉ tội nghiệp người bị hại như anh.

Thế giới này rốt cuộc còn có thiên lý hay không?

Trời ạ, anh cần một ly trà đậm! Loại trà đặt biệt nồng. . .

Khi Đái Tinh Mỹ bung một ly trà nóng xuất hiện trước mặt anh thì liền mở miệng hỏi: “Tổng giám đốc, tối hôm qua Meo Lỗ tốt chứ? Buổi sáng khi ngài ra cửa có chuẩn bị thức ăn gia súc cho nó không?”

Đôi mắt Lam Doãn Khang đầy tia máu, một ngọn lửa trong mắt anh như phát nổ. Anh nhìn Đái Tinh Mỹ, cắn chặt răng không nói một câu. Bây giờ là như thế nào, người so với mèo còn kém hơn?

Kết quả, tâm tình của anh thật sự rất xấu, đến cả Đái Tinh Mỹ cũng không dám đến gần.

Nhưng cô thật nhớ Meo Lỗ, trước khi tan việc, cô lấy dũng khí, “Tổng giám đốc, hôm nay tôi có thể đến nhà ngài thăm Meo Lỗ được không?”

Tức giận cả ngày, ngọn lửa lớn thế nào cũng đã dập tắt. “Muốn tới thì tới.”

“Cám ơn Tổng giám đốc!” Cô cười híp mắt, liền lấy túi xách của mình rồi chạy theo anh.

Vừa vào cửa nhà, tức giận của anh vất vả lắm mới dập tắt bởi vì hình ảnh trước mắt hùng hùng bùng dậy.

“Meo, Lỗ!” Anh bị chọc tức.

Con mèo này thật đáng đánh, ghế sa lon bằng da cũng bị nó cào hỏng, ngay cả cây cảnh mà anh nuôi ở phòng khách cũng không may mắn thoát khỏi, cư nhiên bị gặm cắn cả người vết thương chồong chất.

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc, tôi lập tức sửa sang lại sạch sẽ.”

Đái Tinh Mỹ vội vàng để túi xách xuống, từ thư ký lác mình thành nữ nhân viên quét dọn, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục lại phòng khách của Lam Doãn Khang chính tề thoải mái.

Anh có dự cảm, những ngày hỗn loạn như thế này sẽ không dễ dàng kết thúc, găm lên nói, “Về sau mỗi ngày cô tới thu thập hỗn loạn do nó tạo ra!”

“Vâng” Cô tự giác cam chịu.

Lam Doãn Khang thờ phỉ phò đi mất, Đái Tinh Mỹ không nhìn được len lén cười.

Không phải cô không đồng cảm với anh, cũng không phải cô hạ hê khi người gặp họa, mà là vẻ mặt giận dữ của Lam Doãn Khang rất buồn cười, thành thật mà nói, hình tượng vừa rồi không thích hợp với anh.

Anh nên kiêu ngạo, lạnh lùng, bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng có thể giẫm người khác dưới chân, mà không phải là nóng nảy như sấm giông vừa rồi.

Nhưng mà, nhìn anh tức giận như thế làm cô cô cảm giác chân thật, không qua lời kể của Doãn Khiết, cũng không phải tự mình tưởng tượng các mặt khác của anh, làm cho cô cảm thấy vui vẻ.

Meo Lỗ đi tới chân Đái Tinh Mỹ, cọ cọ, cô ngồi xổm người xuống, “Meo Lỗ, cung thật không ngoan, chị không phải nói với cung ở đây phải biết ngoan ngoan sao!” cô búng một cái trên trán con mèo.

Lam Doãn Khang cả người người bốc lửa đi vào tắm, anh dùng lượng nước thật lớn để mình tỉnh táo, tưởng tượng mình đang ở núi sâu yên tĩnh, mà không phải là nơi đông đúc hỗn tạp.

Chờ anh tắm xong đi ra ——

Ah, người đâu? Đái Tinh Mỹ sao không thấy?

Phòng khách trống rỗng, mới vừa hỗn loạn đã dọn dẹp thỏa đáng, ngay cả đầu sỏ gây án cũng rất an phận núp ở ổ nhỏ của mình.

Thế nào đi về mà cũng không một lời chào hỏi? Chẳng lẽ bị bộ dáng giận dữ của anh hù dọa cô?

Lam Doãn Khang đi đến chỗ bộ bàn ghế, có chút âm đạm ngồi xuống.

Hắn không phải có ý hung dữ với cô, anh chỉ phải . . . . . Chỉ là. . . . .hazz, hiện tại nói gì đều vô dụng, dù sao thì người cũng đi rồi.

Lam Doãn Khang còn đang canh cánh trong lòng, đột nhiên chuông cửa vang lên, anh đi tới trước cửa, nhìn qua điện thoại ở cửa nhìn thấy Đái Tinh Mỹ.

Anh kinh ngạc vội vàng mở cửa, vừa thấy người liền hỏi: “Cô đã đi đâu?”

Cô cười híp mắt gờ cao phần ăn tiện lợi trong tay, tỏ ý xin lỗi rõ ràng.

Anh nhủ mảy, “Sợ tôi đem Meo Lỗ đuổi ra ngoài, nên muốn mua chuộc?”

“Để ông chủ không đói bụng là công việc của thư ký.”

Tốt nhất là như vậy! Nhưng không thể phủ nhận, anh cũng thật đói bụng.

Đi tới bàn ăn, Đái Tinh Mỹ nhanh chóng mở phần cơm tiện lợi, để cho anh chọn trước, Lam Doãn Khang cầm lấy đùi gà tiện lợi, không nói hai lời liền hành động, cô cười ngồi xuống, cũng cùng ăn bữa tối.

Bình thường đều là một mình ăn cơm, hôm nay có thêm một người, cảm giác phần ăn tiện lợi đặc biệt thơm, Lam Doãn Khang cảm thấy như thế, Đái

Tĩnh Mỹ cũng vậy.

“Tổng giám đốc không dám ăn cà rốt?” Cô theo dõi thấy anh cố lựa cà rốt ra.

Nói nam nhân không dám là chạm vào tự ái của họ! “Tôi không thích, không phải là không dám.”

Để chứng minh anh thật sự có dám hay không, Lam Doãn Khang gấp một miếng dưa vào trong miệng ——

Ô ô, gương mặt vặn vẹo co giật như thế là chuyện gì? Nhìn anh miễn cưỡng nuốt cà rốt vào, Đái Tĩnh Mỹ cảm thấy thật buồn cười, thì ra người luôn kiêu ngạo cũng có lúc thật ngây thơ, thật đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 5.1

Vì câu nói của Lam Doãn Khang “Về sau mỗi ngày cô tới thu thập hỗn loạn do nó tạo ra”, mà hai người bắt đầu ăn chung bữa tối với nhau.

Như thế mấy ngày, hai người luôn rời khỏi công ty cùng nhau, sau đó cùng nhau về nhà Lam Doãn Khang.

“Hôm nay ăn gì?” Anh hỏi theo thói quen.

“Tổng giám đốc không dám ăn cái gì? Trừ cà rốt ra.”

Có cần phải hỏi một câu làm anh mất như vậy không? Đã nói là không thích, không phải là không dám.

“Không có.” Phần lớn thức ăn anh đều có thể ăn, anh không kén chọn.

“Vậy hôm nay chúng ta không mua cơm tiện lợi được không? Tôi xuống bếp.” Đái Tĩnh Mỹ thận trọng hỏi.

Đồ ăn mua ngoài không chỉ nhiều dầu mỡ mà gia vị nêm rất nhiều, muốn khỏe mạnh, thật sự không nên ăn lâu dài, hộp tiện lợi cũng không bảo vệ môi trường, nếu tự mình chuẩn bị bữa ăn tối, thì những vấn đề này cũng được giải quyết.

Lại nói, bọn họ có hai người, so với một người ăn tối tốt hơn.

“Ngươi biết nấu ăn? Không phải là lấy dạ dày của tôi để tập nấu ăn chứ?” Anh hài hước nhìn cô một cái.

“Trước tiên nên ăn qua mới có thể bình luận!”

OK, anh vô cùng nguyên ý cho cô cơ hội biểu hiện. Tay lái chuyển một cái, anh mang theo Đái Tĩnh Mỹ đi tới siêu thị gần đó, chọn mua một chút thức ăn rồi quay trở lại nhà anh, cô lập tức cởi áo khoác vào phòng bếp, cực kỳ thuần thục thu xếp bữa ăn tối hai người.

Đêm hôm đó, phòng bếp chưa bao giờ có mùi thơm thức ăn lại tràn ngập mùi vị nồng đậm thơm ngon. Lam Doãn Khang nhìn bóng dáng bận rộn trước mặt, lại có cảm giác muốn đưa tay ra ôm lấy cô. . . . .

Bị suy nghĩ vừa rồi làm giật mình, anh nhếch nhác tránh về thư phòng, cho đến thức ăn chuẩn bị xong, anh mới tỏ ra về mặt tự nhiên đi ra.

Đơn giản ba món ăn một món canh, có thịt cũng có món rau, màu sắc tươi mới làm người ta động lòng, anh cầm chiếc đũa gấp một hộp thịt băm.

Ừ, mùi vị rất tốt. . . . . Anh thử ăn món rau xanh xào. Trừ ạ, vừa giòn vừa thơm, trình độ cũng không thua với đầu bếp nổi danh.

Đái Tĩnh Mỹ nhìn bộ dạng anh miệng lớn ăn cơm, miệng lớn ăn canh, một loại hạnh phúc nhỏ nhỏ bao phủ lấy cô. Thì ra khi nhìn người đàn ông mình thích ăn thức ăn do mình nấu cũng là chuyện sung sướng như vậy.

Người đàn ông mình thích?

Đái Tĩnh Mỹ bị ý nghĩ vừa lóe trên trong đầu giật mình.

Cho dù trốn tránh thế nào cũng không lừa được mình, cô thích người đàn ông này, thích Lam Doãn Khang, nói gì là hâm mộ chỉ nhìn một cái là có thể thỏa mãn đều là gạt người!

Làm sao có thể thỏa mãn? Khi một người thích một người, chỉ muốn ở bên cạnh người đó nhiều hơn, cho dù một ánh mắt một cái nụ cười mỉm, cũng ghi tạc trong lòng xem như trân bảo, sao có thể im lặng đứng bên cạnh đưa mắt nhìn?

Nhưng cô phải làm sao? Một phụ nữ bình thường như cô làm sao có thể đứng bên cạnh người đàn ông ưu tú như anh?

Cô căn bản không xứng.

Lam Doãn Khang phát hiện cô chậm chạp không động đũa, buồn bực ngẩng đầu nhìn cô.

“Thế nào không ăn?”

Đái Tinh Mỹ vội vàng thu lại suy nghĩ, cố nghịch ngợm nói: “Trước hết để Tổng giám đốc thử một chút coi có vấn đề hay không, một người tiêu chảy tốt hơn hai người bị tiêu chảy tốt, ít nhất người không bị tiêu chảy còn có thể đưa người bị tiêu chảy đến bệnh viện.” Cô dùng lời nói đùa che giấu sự buồn bực trong lòng.

Tốt, rất tốt, tốt vô cùng, vị thư ký này càng ngày càng hiểu được cách nhạo báng anh, bình thường cung cung kính kính, cũng không ngờ sẽ ăn nói như vậy, hoàn toàn không có khách khí.

Cố tình anh là người thích chia sẻ, cho dù bị tiêu chảy, cũng tuyệt đối sẽ kéo người theo bồi.

Lam Doãn Khang gấp miệng thịt bằm, không nói hai lời liền hướng miệng của cô, ép cô không thể không há mồm, anh hả hê nói: “Tiêu chảy loại chuyện như vậy, đương nhiên là muốn có người làm bạn! Người nói phải không, Đái thư ký?”

Có qua có lại, người một câu ta một câu, trên bàn ăn đầy tiếng cười, ngay cả Meo Lỗ cũng không cam chịu bị lạnh nhạt, chủ động đến bên cạnh bàn ăn, nhảy lên chỗ trống bên cạnh Đái Tinh Mỹ tham gia náo nhiệt, không khí hòa hợp làm cho người ta liên tưởng bữa ăn tối ngọt ngào của vợ chồng trẻ.

Bởi vì thời gian đã trễ, Lam Doãn Khang kiên trì đưa cô về nhà.

Lúc xuống xe, cô đề nén thấp thòm, dừng cảm nói: “Vậy thì ngày mai tôi bắt đầu phụ trách nấu bữa ăn tối.”

Nếu như anh đủ lý trí, nên cự tuyệt, nhưng nhìn hai mắt sáng ngời của cô, anh không tự chủ trả lời, “Được.”

Anh muốn ăn món ăn cô làm, không cần sơn trân hải vị, chỉ là những món ăn gia đình đơn giản liền cảm thấy đủ, về phần tại sao, anh không dám nghiên cứu.

Lần này không phải là không thích, mà thật sự là không dám.

Vậy mà năm phút sau, hần liền hối hận.

Trốn tránh không phải là tác phong của anh? Tại sao hần từ trước đến giờ anh luôn quả quyết chắc chắn, nhưng khi là chuyện liên quan đến Đái Tinh Mỹ liền thất thủ?

Sẽ không phải là quá lâu không ôm ấp phụ nữ, chất chứa dục vọng, cho nên sinh ra những cảm xúc hoan đường?

Không, không quan hệ tới dục vọng, mà bởi vì đối tượng là Đái Tinh Mỹ.

Cuộc sống của anh từ trước đến nay chưa từng có người phụ nữ nào ảnh hưởng tới anh, cho đến khi Đái Tinh Mỹ xuất hiện.

Không phải đột ngột phá vỡ mọi thứ, mà là từng chút từng chút một đi vào, đến khi anh phát hiện, cô đã chiếm cứ hoàn toàn cuộc sống của anh.

Anh biết rõ ràng, nhưng vẫn luôn trốn tránh hoặc cố ý bỏ qua. Thật ra anh rất hiểu lòng mình, không biết từ lúc nào, trong mắt anh chỉ có cô.

Anh, thích cô.

Lam Doãn Khang cho rằng chuyện này là không thể nào, cứ nhiên xảy ra!

Trước kia cô là nữ thư ký làm cho anh có phần e sợ, là người phụ nữ rất yêu người chồng quá cố của mình.

Trời ạ! Lam Doãn Khang ơi Lam Doãn Khang, tại sao lần đầu tiên người thích một người, liền có nhiều chuyện phức tạp như vậy chứ?

※※※

Lam Doãn Khang tới một bar nhỏ, muốn một người uống rượu, yên lặng nghĩ. . . . .

Đáng chết, Nhiễm Xa Chi tại sao lại ở chỗ này?

Anh vừa định xoay người đi, cố tình Nhiễm Xa Chi từ xa đã nhìn thấy anh, hơn nữa còn dùng vẻ mặt muốn bị đánh nhìn anh.

Nhắm mắt, anh đi tới đó.

“Ai nha, mày với tao đứng là tâm linh tương thông. Thế nào vừa nghĩ đến mày, mày liền xuất hiện.” Nhiễm Xa Chi cười hi hi chào hỏi.

Lam Doãn Khang liếc bạn tốt một cái, hoàn toàn không muốn tiếp nhận lời nói mập mờ của anh(NXC). Hoặc là, anh cũng không biết nên tiếp lời như thế nào, bởi vì, anh đang rất phiền não!

Người pha rượu tựa như thường ngày để một ly nước suối ở trước mặt anh, Lam Doãn Khang lại nói: “Cho tôi một ly Whisky pha loãng.”

Người pha rượu nhìn Lam Doãn Khang một cái, rồi thu hồi kinh ngạc trong lòng, “Tới ngay.”

Khách hàng có nhiều loại, vào thời điểm này không nên hỏi nhiều, làm theo là được.

Người pha rượu không hỏi, không có nghĩa là Nhiễm Xa Chi sẽ bỏ qua cho anh, chỉ thấy anh(NXC)tay chống cằm, dùng sức nheo mắt lại, hung hãn nhìn Lam Doãn Khang không biết bao nhiêu lần.

“Chắc chắn, hôm nay là ngày mảy? Thời gian này không phải Lam tổng nên ở nhà sao? Một người không uống rượu chạy tới quầy rượu, còn kêu Whisky pha loãng, thật là ý vị sâu xa. . . . .”

Từ lượng của Lam đồng ý Khang là cấp bậc vườn trẻ, loại Whisky pha loãng này, uống một hơi nửa ly, uống xong một ty, rất tốt, chưa hoàn toàn mất lý trí.

Say? Không, người này rất si diện, giáo dục rất tốt, không nói tục, lý trí điều khiển thân thể, nhưng cổ tình tay chân không nghe lời.

Ở Mi, Nhiễm Xa Chi chứng kiến một lần, vô cùng mắc cười. Lam Doãn Khang không ngừng ra lệnh cho mình phải tỉnh táo, nhưng bước đi loạn choạng, không biết ngã bao nhiêu lần, sưng mặt sưng mũi mà còn ra vẻ đẹp trai.

“Nhìn đủ rồi chưa? Tính toán mở tiệm thuốc sao?” Lam Doãn Khang nhìn về người nói nghiệp xướng thước bên cạnh.

“Tao biết thuốc, nhưng không muốn mở.”

Lam Doãn Khang khoát khoát ly rượu trong tay, “Mày sẽ mời khách chứ?” Anh nhớ trước đây không lâu, Nhiễm Xa Chi vì giựt giây cho anh uống rượu, nói muốn mời khách.

Về mặt Nhiễm Xa Chi tỏ ra không vấn đề.

Dù sao muốn Lam Doãn Khang uống rượu, cơ hội như thế không phải ngày nào cũng có, hơn nữa, người bình thường hay rượu vào lời ra, nội dung khẳng định làm người ta bất ngờ, anh rất tò mò đợi!

“Ngày tận thế sao?”

“Không có tới, nhưng cũng không xa.”

“Chuyện gì?”

“Không có việc gì.”

“Không phải thích tiêu quả phụ trong phòng làm việc của mày chứ?” Anh lớn mật giả thiết.

Lam Doãn Khang ngẩn ra. Mẹ nó, Nhiễm Xa Chi làm sao biết?

Một giây kế tiếp, tay anh loạn bung ly rượu lên, không nói hai lời liền đổ vào trong miệng.

Nhiễm Xa Chi buồn cười nhìn người trước mặt nói: “Tôi xem tôi có thể đối nghề làm thầy tướng số rồi.”

“Nữa, cho tôi thêm một ly. . . . .” Lam Doãn Khang tâm hoảng ý loạn nói.

“Đôi rượu nhẹ một chút.” Nhiễm Xa Chi nói với người pha rượu. Anh không hy vọng chưa nghe được chuyện gì, người kia đã bất tình nhân sự, nếu là phụ nữ, anh còn có thể đối với cô muốn làm gì thì làm, đàn ông . . . Chắc, anh không muốn.

Lam Doãn Khang nhận lấy ly rượu, không nói hai lời lại uống một hớp lớn.

“Cô ấy cự tuyệt mày?”

“Không, tao cái gì cũng chưa làm.” Anh phủ định lời nói của Nhiễm Xa Chi.

“Vậy mày làm gì bộ dạng giống như Ngày Tận Thế vậy? Theo đuổi cô ấy! Còn chưa có theo đuổi liền vội vã đem mình say mềm, mày muốn thế nào, mua rượu giải sầu có phải là hơi sớm không?”

“Mày, mày không hiểu đâu!”

Đúng đúng đúng, anh không hiểu, đối với Nhiễm Xa Chi lại nói, thích thì liền lớn mật tỏ tình, chính là chưa có đối tượng nào mà thôi. Cho tới bây giờ, còn chưa biết qua mùi vị tỏ tình ra sao.

Cũng không thể trách Lam Doãn Khang buồn bực như vậy, người này kinh nghiệm yêu đương không bằng tên ngốc.

“Tao thật sự không hiểu, không làm gì, lại tỏ ra trầm trọng như vậy?”

“Chính là cái gì cũng không làm, mới làm tao khó khăn, khó chịu. . . . .” Lam Doãn Khang bắt đầu nói đót rồi.

“Tại sao?”

“Bởi vì. . . . . cô ấy, trong lòng cô ấy có người.” Rượu còn để cho anh tháo xuống phòng bị.

“Đơn giản, đem người nọ xóa sạch, mày đi vào.”

“. . . . . Xóa sạch?” Anh kinh ngạc nhìn Nhiễm Xa Chi.

“Đúng vậy, lòng của phụ nữ rất nhỏ bé, chỉ chứa một người, trước tiên phải dọn sạch bên trong, sau đó nhanh chóng chen vào.” Anh uống rượu nhuận hầu, “Lại nói, không phải người trong lòng tiểu thư ký đã chết rồi sao? Có khi đã đi đầu thai rồi, đừng để hấn trở thành vật cản trở.”

“Vậy, thế nào chen vào?” Lam Doãn Khang bắt lấy anh hỏi.

“Hôn cô ấy.”

“Gi?” Mặc dù Lam Doãn Khang có chút say, nhưng “hôn cô ấy”* hai chữ này anh nghe rất rõ ràng.

(*bản gốc là “hôn nàng” nên có 2 chữ)

“Không cần hoài nghi, chính là hôn cô ấy. Mày kiêu ngạo, kiêu ngạo hôn cô ấy, tinh thần không được sợ hãi, để cho cô ấy cảm thấy tình cảm của mày.”

“Tao làm sao biết cô ấy có thích tao hay không?”

“Nếu như cô ấy không có đẩy mày ra, không thưởng phạt tay cho mày, phụ nữ này sẽ là của mày. Nếu như cô ấy đẩy mày ra, còn thưởng cho mày một bạt tay. . . . .” Nhiễm Xa Chi vỗ vỗ bả vai bạn tốt, “Xin bớt đau buồn.”

“Nếu như cô ấy đẩy tao ra, nhưng không có thưởng phạt tay cho tao thì sao?”

Nhiễm Xa Chi liếc anh một cái, còn rất tốt, rõ ràng cảm giác say đã leo lên đầu, còn đặt câu hỏi sáng suốt như thế. Chi là, người này là ngu ngốc sao? Tình cảm có thể giống như tờ giấy trắng, nhưng là không thể ngu ngốc như vậy.

“Vậy mày tiếp tục chớp tới lần nữa hung hăng hôn cô ấy, lần thứ nhất, thứ hai, thứ ba, tao cũng không tin một người phụ nữ không có tình cảm với mày lại có thể cho mày hôn nhiều lần như vậy.”

(Em bó tay với anh này luôn)

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 5 (2)

Nghĩ thông suốt, những lo lắng trong lòng Lam Doãn Khang như những cái gai cứng bị nhổ sạch, anh cười, cười vui vẻ, một giây kế tiếp, anh bịch một tiếng ngã về phía trước, đầu trực tiếp đụng vào quầy rượu.

“Tinh Mỹ. . . . .” Anh lập tức vui trong giấc mộng đẹp.

Mẹ nó, bây giờ là như thế nào?”Mark, không phải kêu cậu đổi rượu nhẹ sao?” Nhiễm Xa Chi hướng về phía người pha rượu kêu lên.

“Tôi đã đổi rượu rất nhạt, ly thứ hai tỷ lệ 1-10, cùng nước không có gì khác biệt.”

Nhưng Mark thật tốt nha, ly thứ nhất tỷ lệ 1-3, đối với Lam Doãn Khang mà nói. . . . . Khụ, hơi ác một chút.

“Về sau người này muốn uống rượu, toàn bộ đổi cho ta 1-5!”

Nhiệm Xa Chi nhìn chăm chăm Lam Doãn Khang đang vui vẻ ngủ, có cảm giác mình trên ghẹo phiền toái vậy, không chỉ làm quân sư tình yêu, bây giờ phải khiến người đàn ông này đi, còn phải làm tài xế miễn phí —— hazz!

※※※

Khi xe dừng ở bãi đậu xe siêu thị, Đái Tinh Mỹ hỏi Lam Doãn Khang về thực đơn tối nay.

“Tổng giám đốc, tối hôm nay chúng ta ăn Tòi giả thịt luộc, bắp cải Miêu xào, thông đoạn xào nấm đông cô, canh củ từ, được không?”

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, Đái Tinh Mỹ đều sẽ dự định trước ba món ăn một món canh để làm vào ngày hôm sau, sau đó thừa dịp lúc đi vào siêu thị sẽ hỏi ý kiến Lam Doãn Khang, rồi sẽ điều chỉnh thực đơn thật tốt.

Một hai ngày đầu, anh còn thận trọng suy nghĩ, đến ngày thứ ba, anh cũng chỉ suy nghĩ một chút rồi nói “tùy tiện”, sau đó đến ngày thứ tư, thứ năm, thậm chí là những ngày sau đó đều là “tùy tiện”.

Lời nói của anh chính là —— “Dù sao tôi không kén chọn, em nấu cái gì tôi đều ăn cảm thấy ngon.”

Vì những lời nói này, mỗi ngày cô đều vắt óc suy nghĩ cách thiết kế thực đơn, suy tính cách chế biến trước sau, cũng suy nghĩ dinh dưỡng tốt cho sức khỏe, nghĩ đến Lam Doãn Khang luôn ăn sạch sẽ thức ăn cô nấu mấy ngày nay, thì cô càng làm hăng say.

Đái Tinh Mỹ đang đợi câu trả lời quen thuộc của anh thì xe dừng lại.

Lam Doãn Khang thắng xe, nghiêng người nói với cô: “Hôm nay đến lượt tôi xuống bếp.”

Đái Tinh Mỹ sững sờ tại chỗ, quay đầu, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ngồi chỗ tài xế.

“Sao, sợ tôi hạ độc?” Anh nhún mày mỉm cười hỏi.

Đái Tinh Mỹ lắc đầu một cái.

“Vậy thì được rồi, ngoan ngoãn chờ hưởng thụ tài nghệ của Lam gia tôi đi!”

Ngón tay Lam Doãn Khang điểm nhẹ trên mũi của cô giống như chuồn chuồn lướt, rồi cời dây an toàn vui vẻ xuống xe, hướng tới cổng siêu thị đi vào.

Cả tuần lễ bận rộn, hôm nay Lam Doãn Khang mới có thời gian trở tài.

Vào buổi tối thứ sáu vừa rồi, anh về nhà lớn bồi ba mẹ ăn cơm, tán gẫu tình cò, anh nghe được chuyện của đầu bếp nhà anh theo đuổi vợ, năm đó khi ba anh vừa xây dựng sự nghiệp, đầu bếp Nam thúc vừa mới bước ra xã hội tất cả đều mờ mịt, đối mặt với sự hung hăng của đối thủ cạnh tranh ông đều dùng hết can đảm chiến đấu.

“Nam thúc, cuối cùng thúc làm sao theo đuổi được dì?”

Nam thúc kiêu ngạo phát phát cái xẻng trong tay, “Người là sắt com là thép, ai mà không đói bụng, ta dùng tất cả tài nấu nướng của mình bắt được dạ dày của dì con làm tù binh, kết hôn nhiều năm như vậy, ta chưa để bà ấy xuống bếp cầm dao lần nào, mỗi ngày bà ấy ăn đến vui vẻ khỏe mạnh, nhìn đi, bà ấy đi Hồng Kông thăm con trai hai ngày, liên gọi về nói thủy thổ không hợp, rất nhớ các món ăn của ta.” Ông nói cực kỳ hả hê.

Đúng nha, anh thế nào không nghĩ tới, mỗi ngày con người mở mắt cố gắng làm việc, không phải vì ăn no bụng sao?

Mặc dù tiền tài có thể mua quần áo đẹp, mua châu báu, mua đồ hiệu, mua nhà cao cấp, mua xa xỉ phẩm nhưng trang phục sẽ lỗi thời, châu báu cũng chỉ để ngắm, những thứ kia đều không thể lấp đầy bụng, không bằng dùng thức ăn ngon thì thực tế hơn.

“Nam thúc, tôi muốn học nấu ăn.”

“Thiếu gia chẳng lẽ cậu yêu mến cô gái nào sao?”

Anh đứng đắn phủ nhận, “Mới không có, chớ nói lung tung rồi, tôi chỉ là muốn học mấy món đơn giản, thỉnh thoảng tự thưởng cho mình.”

Nam thúc là người từng trải không dễ bị lừa, thiếu gia chậm chạp không kết giao bạn gái giờ muốn học nấu ăn, dùng ngón tay suy nghĩ cũng biết là chuyện gì.

“Vậy thì có vấn đề gì, người trẻ tuổi muốn học gì, Nam thúc dạy cho.”

Cứ như vậy, Lam Doãn Khang dùng toàn bộ thời gian hai ngày ở trong bếp, quần lấy đầu bếp nhà họ Lam kinh nghiệm mấy chục năm để học nghề. Vì để mau chóng có kết quả, các món đều luyện tập qua, sáng trưa tối đều tới một lần, hai ngày tổng cộng là sáu lần, nhà họ Lam trên dưới kêu than đầy trời.

“Anh, đang êm đẹp tại sao lại muốn học nấu ăn?” Lam Doãn Khiết dẫn đầu hỏi.

“Nấu ăn cũng giống như xây nhà, gia vị tự như bê tông cốt thép, đem tinh thần kiến trúc để nấu ăn, hy vọng mọi người cùng ta chia sẻ nhiệt tình đối với kiến trúc.”

Lam Doãn Khang vô cùng thiên phú trả lời.

“Nhưng có cần thiết tất cả các món ăn của bữa cơm đều giống nhau không?”

Không, phải nói các món ăn đều giống nhau, Lam Doãn Khiết rất thích ăn hải sản nhưng ngày thứ hai ăn hải sản cách thủy của anh trai thật sự muốn ói, chưa nói đến bò, dê hay salad. Nếu không phải nể mặt anh trai, cô đã sớm lập bàn.

“Doãn Khiết, vì người nhà nấu ăn là biểu hiện sự yêu thương, em về sau nấu ăn, anh cũng sẽ thưởng thức đem nó ăn sạch sẽ.” Anh lý lẽ nói.

Vấn đề là, một chút cô cũng không muốn móng tay của mình dính nước, sau đó cả người toàn là dầu mỡ!

“Tốt lắm tốt lắm, hai anh em đừng cãi nhau nữa, nhanh ăn đi!” Mẹ Lam ra mặt hoà giải.

“Ah, ông nội đâu?” Trên bàn ăn rõ ràng thiếu một người.

“Thiếu gia, sáng sớm Lão Thái Gia đã đi thăm bạn cũ, vừa mới gọi về nói là sẽ về trễ một chút, bữa trưa không cần đợi ngài, ngài sẽ bên ngoài dùng cơm.” Quản gia chi tiết báo cáo.

“Này, ông nội thật gian trá. . . , cư nhiên không để ý đạo nghĩa mà rơi đường.” Lam Doãn Khiết bĩu môi nói.

“Không sao, tôi giúp ông nội để lại một phần.” Lam Doãn Khang sai người lấy đĩa, đem mỗi món ăn giữ lại một phần.

“Nhiều một chút nhiều một chút, bình thường ông nội đối với anh tốt nhất, anh làm món ăn, ông nội nhất định sẽ ăn nhiều một chút.” Lam Doãn Khiết rất giao hoạt hăm hại ông nội đang không có ở nhà.

Đối với người ông bị cháu mình hăm hại, ba Lam chỉ có thể lắc đầu thương cảm mà không giúp được gì, bởi vì ông còn phải ăn một đồng. Thở dài, cùng vợ cười khổ, ăn đi!

Edison phát minh hơn trăm lần thất bại, nhưng Lam Doãn Khang học nấu ăn, lần thứ sáu liền thành công. Khi Nam thúc đem ngón tay cái giờ lên biểu vinh quang thì anh còn vui vẻ hơn so với lúc bằng kiến trúc sư!

Có đầu bếp chống lưng, hôm nay anh phải biểu hiện thật tốt! Anh nhất định sẽ dùng thức ăn để bắt lấy tâm Đái Tinh Mỹ, sau đó kiêu ngạo mà hôn cô, anh muốn để cho cô biết, anh đối với cô quyết tâm như thế nào!

Đái Tinh Mỹ ngồi ở vị trí kế tài xế hồn nhiên không biết tâm tư của Lam Doãn Khang, ngu ngốc sờ sờ chớp mũi.

Kỳ quái, Tổng giám đốc hôm nay bị sao thế, tại sao đột nhiên điểm cái lên mũi của cô? Sẽ không phải bị ngoài hành tinh nhập vào người chứ?

Kỳ quái hơn chính là, cô học theo anh điểm điểm vào mũi của mình, ah, không có cảm giác gì!

Nhưng lúc anh mới vừa chạm nhẹ lên mũi, tại sao tim cô đập nhanh thế này?

Đái Tinh Mỹ vẫn ngây ngốc điểm lên mũi của mình, Lam Doãn Khang phát hiện cô không có đuổi theo, anh quay đầu lại khom người tựa vào cửa sổ trên xe, “Vẫn còn ở gần người cái gì, nhanh lên một chút.”

Đái Tinh Mỹ không chuẩn bị tâm lý, đột nhiên nhìn khuôn mặt ngoài cửa xe làm giật mình, nghĩ đến hành động ngu xuẩn vừa rồi bị anh nhìn thấy, cô cảm thấy thật mất mặt.

Nhưng cô không có thời gian ảo não, vội vàng cời dây an toàn, xuống xe.

Lam Doãn Khang không quay đầu lại, cầm hộp điều khiển từ xa nhấn một cái, xe liền tự động khóa lại.

Một đôi tay ấm áp bao lấy tay cô, cô giống như bị điện giật run lên một cái, kinh ngạc nhìn bàn tay của Lam Doãn Khang.

Về mặt anh bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra chút đầu mối nào, giống như hai người tay trong tay là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện tự nhiên).

Không được, lúc cô khấn trương lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi, đến lúc đó ướt nhẹp, anh nhất định sẽ cảm thấy ghê tởm!

Nàng cố ý vịn vẹo tay, muốn không dấu vết đem tay cô trong tay anh rút trở về, nhưng cô vừa động, chủ nhân bàn tay kia lại nắm chặt hơn.

“Tổng, Tổng giám đốc. . . . . Sẽ đau.” Anh nắm quá chặt.

Đáng chết, quá khấn trương, mới có thể nhất thời không khống chế nắm chặt như vậy. Anh hơi lỏng bàn tay ra, không hề tùy tiện dùng sức, làm tay cô vẫn thoải mái trong tay anh.

Thấy cô không kêu đau nữa, Lam Doãn Khang len lén thở ra một hơi.

Tha thứ cho anh, đây là lần đầu tiên anh muốn cùng phụ nữ tới lui, tất cả đều cần phải học.

Mặc dù hành động của Lam Doãn Khang khiến Đái Tinh Mỹ rất khó hiểu, nhưng cùng anh tay trong tay cảm giác thật tốt! Giống như. . . . . Giống như. . . . . Giống như bọn họ là một đôi.

Đái Tinh Mỹ mắc cỡ đỏ mặt, vui vẻ nghĩ, một cổ ngọt nào bao phủ ngực cô, để cô căn bản quên luôn chuyện tay đồ mờ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 6.1

Trong siêu thị, Lam Doãn Khang nắm xe đẩy, bắt đầu lựa chọn nguyên liệu nấu ăn.

Lúc trước Đái Tinh Mỹ đều tự mình mua, Lam Doãn Khang ở ngoài xe đợi cô, vì sợ anh đợi quá lâu, cô vừa vào siêu thị liền lấy giấy ghi chép sẵn nhanh chóng mua các nguyên liệu cần thiết, cô cứ nghĩ Lam Doãn Khang là người cao ngạo không muốn chen chút ở chỗ này, nhưng hiển nhiên suy nghĩ của cô đã sai.

Người chú trọng hiệu suất như Lam Doãn Khang chưa bao giờ làm việc gì chậm chạp, cô tưởng rằng anh sẽ dùng tốc độ càn quét kinh người để mua đồ, không nghĩ tới anh cực kỳ thông dong thoải mái, đi siêu thị rất nhàn nhã, không giống với người luôn tranh thủ thời gian làm việc, hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của cô về anh.

Thì ra anh cũng có lúc buông lỏng như vậy. . . . .

Tâm tình của anh hình như rất tốt, bình thường khuôn mặt luôn nghiêm túc giờ phút này cực kỳ buông lỏng, còn thỉnh thoảng cùng cô thảo luận về thực phẩm.

Nhìn đi, hiện tại anh đang cầm hai bịch ớt màu sắc rực rỡ muốn cô chọn.

“Cái này, chọn cái này đi.”

Mặc dù một bụng buồn bực, Đái Tinh Mỹ vẫn quan sát thật kỹ, chọn ớt bên tay trái.

Khỏe miệng anh khẽ nhếch, “Chúng ta thật ăn ý!”

Biết rõ đây chẳng qua là một câu nói ngẫu nhiên, nhưng khi cô nghe lại có cảm giác ái muội, làm cô không nhận được vui vẻ, tim đập loạn, nhưng vui vẻ xong, lại cảm thấy mình quá hồ đồ.

Lúc cô tâm trạng còn rối bời, Lam Doãn Khang đứng ở khu vực tươi sống ngoắc ngoắc tay với cô, cô vội vàng ngừng mộng tưởng, dùng thời gian nhanh nhất đi tới trước mặt anh.

“Ăn hải sản có bị dị ứng không?” Anh nhìn cô hỏi.

Ánh mắt dịu dàng nhìn cô, làm lòng cô dậy sóng, hai má bỗng nhiên ửng hồng, “Không, không biết.” Cô ngượng ngùng trả lời.

Thật muốn lấy thứ gì che mặt lại, nhất định hiện tại mặt cô rất đỏ.

“Vậy thì mỗi thứ lấy một chút!” Lam Doãn Khang chuyên chú chọn lựa.

Anh xoay người một cái, Đái Tinh Mỹ lập tức hít một ngụm khí lớn.

Cô cảm thấy không khí có chút nóng nực, khó thở, đầu óc choáng váng, nhưng Lam Doãn Khang hình như chưa muốn kết thúc cuộc mua thức ăn, bước chân vẫn ưu nhã, thông thả đi về phía trước.

Anh thỉnh thoảng như thể làm Đái Tinh Mỹ sinh ra ảo giác tốt đẹp, giống như bữa ăn tối nay anh dành duy nhất cho cô vậy.

Điều này làm cho cô thụ sủng nhược kinh, dù sao từ lúc mẹ cô đột ngột ra đi, đây là lần đầu tiên có người nghiêm túc vì cô nấu ăn, anh là ông chủ của cô, cũng là người đàn ông mà cô thầm mến bấy lâu.

Cô nghĩ, cho dù là nhiều năm sau khi hồi tưởng lại, thì giờ phút này sẽ là những giây phút cô coi trọng khác sâu vào lòng.

“Mỹ Tinh ——” Lam Doãn Khang đi trước đang kêu cô.

“Đến, đến ngay!”

Tồn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thuận lợi mua đồ hoàn tất, tới quầy tính tiền, Đái Tinh Mỹ nhìn thấy hộp trà vị chocolate, nhin không được tò mò nhìn lại hai lần.

Đối với cô mà nói, chocolate không phải là thứ dễ tiêu phí, một hộp nhỏ thôi cũng mất 90 khối, cô sẽ không bao giờ mua. Cô nhìn là vì tò mò khi trà lại kết hợp với chocolate.

“Em ăn rồi sao?” Âm thanh Lam Doãn Khang thỉnh thoảng vang bên tai.

Cô thành thật lắc đầu một cái.

Một giây kế tiếp, hộp trà mùi vị chocolate Nhật Bản liền bay tới quầy tính tiền.

Nhìn cô kinh ngạc, Lam Doãn Khang liền nói một lý do đương nhiên, “Muốn ăn.”

Hai mắt Đái Tinh Mỹ tròn to, rất khó tưởng tượng người kiêu ngạo như anh cũng sẽ ăn đồ ngọt như chocolate.

Cầm lượng thức ăn gấp ba bốn lần lúc trước đi mua, Lam Doãn Khang nhìn cô chỉ chỉ vào ghế sa lon ở phòng khách, tiếp theo liền vén tay áo đi vào phòng bếp.

Cô muốn tới giúp, nhưng anh chặn ngang trước mặt cô, “Ra ngoài đi.” Cầm hướng về phía phòng khách.

Anh ra lệnh, Đái Tinh Mỹ chỉ có thể ngoan ngoãn ra ngoài chơi với Meo Lỗ.

Meo Lỗ không quan tâm cô đang mất hồn, thoải mái đem bụng đưa ra, tận hưởng cô vuốt ve nó. . . . .

Cô nghe tiếng nước chảy, tiếng dao, tiếng dầu nổ vang dội khi cho vào chảo phát ra từ trong bếp, sau đó, cô nghe anh khẽ ngâm nga giai điệu.

Tất cả các ý nghĩ của cô bị hấp dẫn bay ra khỏi phòng khách ——

Đái Tinh Mỹ thu tay lại đứng dậy, Meo Lỗ nằm dưới đất vẫn chưa thỏa mãn nhìn cô.

“Chị đi xem một chút.”

Meo Lỗ bắt đầu đi meo meo một tiếng, trở về ổ.

Cô rón ra rón rén đến gần phòng bếp, len lén đứng ở học tủ bên cạnh ngắm nhìn Lam Doãn Khang ở bên trong.

“Khát quá, giúp tôi rót ly nước .”

Anh không quay đầu ra lệnh, Đái Tinh Mỹ giật mình.

Có cần lợi hại như vậy không, cô bước rất nhẹ đi vào bếp, anh cũng biết, giống như có mắt ở trên lưng vậy.

“. . . . . Được.” Cũng bị phát hiện rồi, Đái Tinh Mỹ làm bộ như không có chuyện gì, cầm lấy ly thủy tinh, rót nước đưa cho anh.

Bởi vì hai tay đang bận rộn, Lam Doãn Khang cúi đầu đưa miếng tới gần cái ly. Mặc dù cô có chút xấu hổ, vẫn phối hợp nâng ly lên cho anh uống nước.

Uống nước xong, anh giơ tay lau đi nước đọng trên môi, xoay người lại tiếp tục nấu ăn.

Rõ ràng là động tác rất đơn giản, nhưng trong mắt Đái Tinh Mỹ lại có một loại cảm giác không nói nên lời, không nhin được nghĩ, đây chính là người yêu trong mắt hóa Tây Thi đi! Có lẽ cho dù thấy ghen trong mắt Lam Doãn Khang đi nữa cô cũng thấy đẹp.

Haizz, Đái Tinh Mỹ ơi, nguoi thật hết thuốc chữa rồi!

Lam Doãn Khang múc một muỗng canh đưa tới bên miệng cô, ý bảo cô nếm thử một chút, cô bị động há mồm mút nhẹ.

“Như thế nào, sẽ quá mặn không?”

Cô lắc đầu một cái, không nhìn mùi vị nồi canh cà rốt lại tốt đẹp như vậy, lưỡi liếm liếm vành môi. . . . .

Một động tác vô tình của cô lại kích thích giác quan của Lam Doãn Khang, một luồng khí nóng dâng lên, ánh mắt anh trở nên thâm trầm.

Vì sợ mình trong nháy mắt biến thành dã thú, anh thật nhanh quay lưng, không dám nhìn Đái Tinh Mỹ nữa.

“Bữa ăn tối gần xong, em đến bàn ăn chờ tôi một chút, nếu có thể, giúp tôi đem thức ăn dọn ra.” Anh phải nói này nọ, mới có thể giữ vững lý trí.

“Được.” Cô không nghi ngờ gì đi đến bày đồ ăn ra.

Khi thức ăn tối tất cả ở trên bàn, mùi thơm bay bốn phía, cơm hải sản Tây Ban Nha cách thủy, salad Điền Viên đủ màu sắc, đùi gà Mê Diệt Hương, rau xào thanh đạm* . . . . Nhìn bàn đầy các món ăn, đột nhiên Đái Tinh Mỹ cảm thấy mấy ngày trước mình giống như múa rêu qua mắt thợ, thật xấu hổ.

(*mấy món ăn mình để nguyên bản, không rõ chi tiết lắm)

“Ăn đi, thức ăn là để ăn, không phải để nhìn.”

Nhìn biểu cảm của cô làm anh không giấu được vui mừng cùng hả hê, múc một lượng cơm lớn vào chén của cô, phía trên có đầy hải sản.

Đái Tinh Mỹ ném thử một miếng, tư vị hạnh phúc làm cô thỏa mãn cười, không nhịn được ăn thêm vài hớp, trong miệng nhỏ nhắn nhất thời tràn đầy mùi hải sản tươi.

Nhìn bộ dạng cười mỉm của cô, Lam Doãn Khang biết cô hài lòng, trong lòng cực kỳ có cảm giác thành tựu, anh cũng không nhịn được anh một ngụm lớn.

Vừa đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, cô nói với Lam Doãn Khang những lời trong lòng: “Chưa từng có người làm cơm cách thủy ngon như vậy cho tôi ăn.”

Câu nói vô tình kia, khiến lòng Lam Doãn Khang bỗng nhiên nín chặt.

Đứa ngốc này, chỉ một bữa cơm lại làm cô vui vẻ như vậy, cô cũng quá dễ lấy lòng quá đi! Ngốc như vậy, nếu anh không mau đem lấy về làm vợ, đời này còn gì là lạc thú?

Anh nhìn cô, ánh mắt ấm áp chuyển sang thâm trầm, khàn giọng trầm thấp nói: “Về sau chỉ cần em muốn ăn, tôi liền nấu cho em ăn.”

Anh xúc động hứa hẹn khiến Đái Tinh Mỹ ngạc nhiên ngẩng đầu, khẽ chớp lông mi, giống như là bị nguyên rủa, cả người mất hồn nhìn Lam Doãn Khang.

Là thật sao? Chỉ cần cô muốn ăn, anh sẽ tự mình làm cho cô ăn?

Tim như ngừng đập, trước nay cô chưa bao giờ biểu lộ kích động như vậy, đôi mắt liền vừa nóng vừa ướt.

Nếu như đây là một giấc mộng, vậy khẳng định đây là giấc mộng đẹp nhất của cô từng có.

“Không tin?” Lam Doãn Khang nhướn cao lông mày.

Cô không lên tiếng, chỉ là ánh mắt lom lom nhìn anh.

Lam Doãn Khang kiêu ngạo hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay.

Muốn xem anh nói gì, Đái Tinh Mỹ không nghi ngờ gì, ngoan ngoãn đem thân thể nghiêng tới trước.

Ánh sáng đèn chiếu trên người cô, tạo nên bóng lưng xinh đẹp chiếu trên bàn ăn.

Anh đứng lên, thân hình cao to chiếm gần hết mặt bàn, không nói lời nào liến hươg môi cô dùng sức hôn xuống ——

Đái Tinh Mỹ sợ ngây người!

Một giây kế tiếp, thìa từ trong tay của cô rơi xuống, đụng vào đĩa tạo ra âm thanh trong trẻo.

Cô chợt bắn về trên ghế dựa, kinh ngạc vuốt môi của mình, không thể tin được chuyện gì vừa mới xảy ra.

“Em không biết ký hiệp ước cần phải đóng dấu sao?”

Cô không biết, cô thật không biết, giờ phút này trong đầu cô cơ hồ không suy nghĩ được gì, chỉ có hình ảnh đôi môi của Lam Doãn Khang khi hôn cô, không ngừng tự động lặp lại.

Mặc dù chỉ là đụng chạm chuồn chuồn lướt nước, nhưng cũng đủ làm cô ngạc nhiên không thôi, môi cô chưa từng có nam nhân nào chạm qua, Lam Doãn Khang là người đầu tiên.

Cô nhìn anh, anh mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt thâm thúy giống như chứa đựng vô hạn những dòng điện thần bí, không có dấu vết truyền cho cô.

Anh đang phóng điện với cô! Đái Tinh Mỹ tiếp thu được tin tức như thế.

Chương 12: Chương 6.2

Nhìn Đái Tinh Mỹ ngây người, Lam Doãn Khang giống như không có chuyện gì xảy ra, thay cô nhặt chiếc thìa rơi trên bàn ăn, lần nữa nhét vào tay cô, để cho cô nắm thật chặt, “Bây giờ thì ăn com thôi, không đem các món ăn này ăn hết, không ai được rời khỏi bàn.”

Anh nhất định là bị người ngoài hành tinh nhập vào người, nhất định là. . . .

Cô không dám nhìn Lam Doãn Khang quá lâu, sợ mình sẽ không cách nào kiềm chế chìm đắm trong đôi mắt đầy dòng điện mê người của anh, nắm chặt thìa, tâm thần thấp thỏm ăn bữa ăn tối.

Nhưng sự hưng phấn xa lạ không ngừng từ trong thân thể xông tới. Hình như là đang nói. . . , cô thật ra thì cũng rất mong đợi. . . . .

Lam Doãn Khang nói, ăn xong bữa tối hoàn mỹ thì không thể thiếu điểm tâm ngọt, vì vậy liền kéo Đái Tinh Mỹ đến ghế salon ở phòng khách, cùng anh vai kề vai ngồi chung.

Anh không kịp chờ đợi mở hộp chocolate vị trà đã mua trước đó, xé giấy bọc, uy một khối vào miệng cô, cũng hướng miệng mình nhét một khối, chocolate áo bên ngoài lập tức tan trong miệng, mùi vị đậm tới mức lấn cả mùi vị trà.

Bởi vì tư vị tốt đẹp, hai người một hơi liền ăn gần hết.

“Ăn ngon không?” Lam Doãn Khang đột nhiên hỏi.

Cô gật đầu một cái, cả người hoàn toàn bị tư vị mê người này mê hoặc. Cô đã không ăn đồ ăn vặt thật nhiều năm, thì ra là lấy trà phủ lên chocolate lại có tư vị vui vẻ như thế, hại cô không nhịn được ăn thêm khối nữa.

“Tôi cảm thấy không tệ.” Anh bĩu môi.

Đái Tinh Mỹ nhìn anh một cái, được rồi, anh là ông chủ giàu có, còn cô là người nghèo khó, vốn là cách cảm thụ mùi vị món ăn không giống nhau.

Cô chuyển tâm cảm nhận mùi vị trà đang tan trong miệng, bất chợt, Lam Doãn Khang có ý nghĩ xấu nhìn cô một cái, “Chẳng lẽ viên trong miệng của em có mùi vị ăn ngon hơn?”

Câu hỏi chất vấn vừa phun ra, gương mặt anh trước mặt cô trong nháy mắt phóng đại, không kịp kêu lên, môi của anh liền hạ xuống, cướp đi tiếng kêu, cũng đồng thời trùn lên đôi môi lạnh lẽo của cô.

Mắt mờ lớn, đầu trống rỗng.

. . . . . Đã xảy ra chuyện gì? Cô đang ăn chocolate, tại sao Lam Doãn Khang giống như mãnh thú đột nhiên nhào tới hôn cô?

Anh mút, thân mật liếm hôn, thừa dịp cô thất thần, giao hoạt đầu lưỡi cạy ra hàm răng của cô, sau đó giống như cơ rấn chui vào trong miệng cô, không ngừng chơi đùa với chiếc lưỡi thơm tho.

Lưu lại mùi trà, anh không ngừng mút liếm, nhanh chóng hòa tan trong miệng nhau.

Cô sợ hãi, muốn giãy giụa, nhưng đôi tay chống lên lồng ngực của anh, nhiệt độ trên người anh thật nhanh truyền đến tay cô, thấm vào thân thể cô ——

Cô phát hiện mình không có một chút sức lực, đôi tay không biết từ lúc nào đã túm lấy áo sơ mi của anh, như người chết đuối phát hiện bè gỗ, vội bắt lấy không thả.

Đái Tinh Mỹ chưa bao giờ cảm thấy bị xâm lược như thế này, thời tiết tháng mười hai giá rét, nhưng cả người cô nóng hừng hực, đầu óc choáng váng, giống như lơ lửng giữa không trung. . . . .

Môi cùng môi thân mật không có một khe hở, tim của hai người đập kịch liệt.

Không biết trải qua bao lâu, mùi vị của trà đã sớm tan hết, không khí nóng bỏng bao quanh, môi lưỡi hai người khó khăn tách ta.

Cô hít một hơi lớn, bộ dáng ngu ngơ giống như không hít thở ngay cô sẽ chết vậy, chọc cười Lam Doãn Khang.

Cô bối rối, hai má đỏ bừng.

Lam Doãn Khang nhìn cô, một sự vui mừng ngập tràn trong ngực anh.

Kỹ thuật hôn của cô thật là con mẹ nó! Căn bản không biết làm như thế nào đáp lại, nên như thế nào lấy lòng anh, vừa không lưu loát vừa kém cỏi, nhưng hôn thật thơm, thật ngọt, ngây thơ hé miệng. Nhìn cánh môi ướt át, lộ ra màu hồng nhạt, làm cho người ta có cảm giác muốn phạm tội.

Anh nặng nề cầm cô, nhìn trong giây lát, chợt lại cúi xuống hôn cô.

Ah, thế nào lại hôn nữa?

Thật vất vả Đái Tinh Mỹ mới tìm được chút tỉnh táo, trong nháy mắt đầu óc lại mê mụi, nụ hôn sâu cướp đi hô hấp của cô, tất cả các giác quan đều hư ảo.

“Ừnh . . . .” Tiếng kêu của cô bị nụ hôn nóng bỏng của anh cưỡng chiếm.

Không giống với nụ hôn dịu dàng lúc này, nụ hôn này kịch liệt chứa đầy khát vọng, dùng phương thức tham lam mà chiếm đoạt, suýt làm cô chóng đờ không nổi.

Lam Doãn Khang cảm thấy mình động tình, khát vọng bản thân thúc giục anh cưỡng đã chiếm đoạt sự tốt đẹp thuộc về cô, giống như muốn đem cô ăn vào, ăn vào trong cơ thể anh, để cô thành một phần của anh.

Cô chóng đờ không được nữa, giống như một chiếc bánh trôi nhỏ, mềm nhũn trong nước nóng, hai tay yếu đuối vô lực không biết từ lúc nào để trên bờ vai anh, phụ thuộc vào anh, cô cảm thấy hít thở không thông, đầu óc quay cuồng ——

Rốt cuộc, anh cũng thả cô ra.

Hai người không hẹn mà cùng há miệng thở dốc, nhịp tim như sấm.

Ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn cô. . . . .

Không thể để mình mất khống chế nữa, nếu không anh sẽ đem cô ăn mất.

Cô không phải là bạn giường của anh, thích thì lên giường, xuống giường thì như người xa lạ, cô là người đầu tiên anh động lòng, là người phụ nữ anh muốn quý trọng!

Vì chiều hôm nay, anh đã chuẩn bị cả tuần lễ, còn tốn hai ngày học hỏi, để biểu hiện giờ khắc này, thật ra trong lòng hiện tại anh cực kỳ lo lắng.

Khi cô thương thức tài nấu ăn của anh, làm cho sự lo lắng của anh giảm bớt hai phần ba.

Ánh mắt Đái Tinh Mỹ mê loạn, cái miệng bị hôn sưng đỏ khế thờ, lý trí từng chút trở lại, cô không nhịn được hỏi: “. . . . . Anh, anh tại sao muốn hôn tôi?”

“Vấn đề rất hay, tôi cũng muốn biết, tại sao em không đẩy tôi ra?” lòng mảy Lam Doãn Khang nhướn mảy, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng cô, khóe môi mỉm cười.

Anh biết anh rất giáo hoạt, nhưng anh càng muốn biết tâm ý của cô đối với anh, có phải hay không cũng giống như anh cảm thấy không cách nào chống cự lực hút trí mạng của đối phương.

Nam nhân cường hãn nhưng thật ra là đang phô trương thanh thế, câu trả lời của nữ nhân liền có thể quyết định sống chết của bọn họ.

Trong nháy mắt khuôn mặt cô đỏ bừng, không biết trả lời như thế nào.

Khi cảm giác một chút sức lực của cơ thể trở lại, cô liền giống như con thỏ nhỏ muốn trốn thoát khỏi đây, thoát khỏi không khiến khiến người ta trầm luân này, nhưng người đang ôm phía sau giống như thợ săn, lấy tốc độ cực nhanh không thể tưởng tượng từ phía sau ôm lấy cô ——

Đôi môi vừa mới hôn cô ghé vào bên tai cô, dùng một giọng nói ra lệnh: “Mỹ Tinh, ở bên cạnh tôi.” Hoàn toàn là phong cách của người đứng đầu Lam thị.

Hình như đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Mỹ Tinh. . . . . Khi hai từ này từ miệng anh phát ra, cô cảm thấy tên mình thật đẹp, giống như ánh sáng xinh đẹp, làm rung động, không cách nào dùng từ ngữ để hình dung.

Mệnh lệnh anh đối với ý chí yếu ớt của Đái Tinh Mỹ mà nói là một uy lực rất lớn.

Căn bản cô không phải là đối thủ của Lam Doãn Khang, ngay từ lúc nhìn thấy anh, hình bóng anh đã chiếm giữ trong trái tim cô, hơn nữa không ngừng lớn lên, nên sự dịu dàng của anh giống như khói hương lơ lửng, làm cho cô bị luân hãm trong mệnh lệnh của anh. . . . .

Sau đó cô không biết mình trở về nhà như thế nào. Suốt đêm, Đái Tinh Mỹ nằm trên giường đơn của mình mà trần trọc trờ mình, trong đầu toàn là hình

ảnh anh hôn cô trước đó không lâu.

Người luôn có thể gặp nhưng cô không thể với tới, người đàn ông làm cô phức sát đất, bỗng nhiên lại nhiệt tình hôn cô, còn muốn cô ở bên anh, cô không dám tin đây là sự thật.

“Có hay không ngày mai tỉnh dậy, tất cả đều là mơ?” Cô lo lắng tự lẩm bẩm.

Đôi tay che mặt, trong chốn Đái Tình Mỹ nghiêng người ảo não gào thét.

Xong đời, ngày mai không biết nên làm sao sao đôi mắt Lam Doãn Khang, khi anh là cấp trên, còn là người yêu? Cô sợ vừa nhìn thấy anh, sẽ không nhận được bất đầu suy nghĩ lung tung. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Qua Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 7.1

Sáng sớm lúc vào công ty, Đái Tình Mỹ sẽ thường đến phòng làm việc của Tổng giám đốc để kiểm tra một thể.

Đối với các tài liệu khẩn cấp và quan trọng. . . . . Cô sắp xếp toàn bộ chúng ở vị trí thích hợp.

Nhìn thời gian một chút, dự tính khoảng mười phút nữa Lam Doãn Khang sẽ vào phòng làm việc, sau đó cô sẽ phải báo cáo những lịch trình hôm nay cần phải làm và các hạng mục cần chú ý, sau đó pha một tách trà để trên bàn anh.

Tâm thần Đái Tình Mỹ thấp thỏm trở lại chỗ ngồi, một mặt mong đợi nhìn thấy anh, mặt khác vừa sợ nhìn anh đến, rõ ràng hai loại cảm xúc khác nhau đang giằng vò cô.

Khi tiếng bước chân quen thuộc từ xa đến gần, đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc, tim cô thoáng chốc đập mạnh ——

“Đái thư ký, đem văn bản hợp tác và bản thiết kế của Vũ Thành đến đây cho tôi, sau đó thông báo Trương quản lý bộ tài vụ lập tức tới tìm tôi, tôi có chuyện muốn hỏi hần. Buổi trưa trước liên lạc với chi nhánh công ty bên kia, muốn hần nói cùng công ty đối phương tiến hành hợp tác ở đâu, lúc nào, và ai đại diện tiến hành ký hợp đồng? Dem hội nghị buổi chiều lên trước nửa giờ, mời tất cả chủ quản hội nghị tham dự đúng giờ, còn có. . . . .”

Đái Tình Mỹ cố gắng bắt kịp tốc độ làm việc của Lam Doãn Khang, cố gắng đem những việc anh giao phó ghi nhớ.

Sau đó anh vung tay lên, cô lập tức đi tiến hành.

Từ đầu tới cuối, anh cũng không liếc nhìn cô một cái, trong đầu chỉ toàn là công việc.

Không sai, bây giờ là giờ làm việc, cô biết công việc quan trọng, đây cũng là cách thức anh làm việc, mau chóng, hung ác, chính xác, nhưng mà, cô không khỏi có chút mất mát, giống như chuyện xảy ra tối hôm qua, tất cả là do cô tưởng tượng, không hề tồn tại.

Cô không cầu mong gì nhiều, một ánh mắt, một cái mỉm cười nhẹ, hoặc là một câu chào hỏi —— Buổi sáng tốt lành, Mỹ Tình.

Cô phát hiện, cô không hiểu nhiều về Lam Doãn Khang, anh luôn có biện pháp để mình bình tĩnh, còn cô vì anh mà thao thức cả đêm!

Cô có chút buồn bực. . . . .

Được rồi, là rất buồn bực rất buồn bực. Cô đem túi lọc chứa lá trà ném vào tách nước nóng, sau đó, sau đó gọi điện thoại đến Trương quản lý bộ tài vụ lập tức lên lầu, cũng tìm ra giấy tờ liên quan của Vũ thành, mất liếc thời gian bên dưới màn hình máy vi tính, nhanh chóng lấy ra túi lọc và đẩy nắp lại tách trà, cùng với chuẩn bị các tài liệu liên quan đưa tới phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Đi tới trước cánh cửa, cô nặng nề thở ra một hơi, đem tất cả buồn bực trong lòng ném ra phía sau rồi mới bước vào.

“Tổng giám đốc, đây là bản thiết kế và hiệp ước của Vũ thành.”

“Ừ.” Anh đang xem tài liệu ngày hôm qua chưa xem xong.

Khi cô xoay người rời đi thì Lam Doãn Khang đang ngồi ở bàn làm việc đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt đen sâu không thấy đáy chăm chú nhìn theo bóng lưng của Đái Tình Mỹ. . . . .

Hình như cô thất vọng bởi vì anh quá lạnh lùng sao?

Haizz, cô không biết, lúc thời thời khắc khắc mình bị hấp dẫn bởi người phụ nữ bên cạnh, tuyệt đối không làm cho người khác cảm thấy dễ chịu, ngược lại là một loại khảo nghiệm, khảo nghiệm định lực cùng nguyên tắc của bản thân.

Anh hít mắt nhìn đồng hồ đeo trên tay một cái, thời gian làm việc mới bắt đầu, cách thời gian tan sở còn rất nhiều, thật chết người!

Trở lại chỗ ngồi, Đái Tinh Mỹ bắt đầu liên lạc với chi nhánh công ty đối tác, xử lý tốt nhiệm vụ anh giao, điện thoại cũng reo lên liên tục, công việc một việc tiếp một việc, cô đột nhiên cảm thấy bận rộn thật tốt, để cô không nhớ đến người đàn ông lạnh lùng bên trong cánh cửa kia.

Còn mấy phút nữa, gần đến bảy giờ tối, Đái Tinh Mỹ còn chưa có tan việc.

Bởi vì ở công trình gấp sự cố, dẫn đến cô phiếu tập đoàn bị giảm mạnh, hội nghị chủ quản cấp cao diễn ra không thuận lợi. Rõ ràng là đã họp trước nửa giờ, nhưng kết thúc lại trễ hơn gần hai giờ so với thời gian đã định trước, trong phòng làm việc không khí nặng nề khác thường.

Lam Doãn Khang nhìn tài liệu tương quan đưa tới trước đó, vừa lắng nghe chủ quản báo cáo, vừa mới bắt đầu còn cố gắng ẩn nhẫn, nhưng sau đó con thịnh nộ bùng phát, trong lòng mọi người đều kêu than đầy trời, ngay cả cô ngồi bên cạnh đảm nhiệm giấy tờ cũng lo lắng nhỏ nhỏ.

Thật may là cuối cùng cũng có một chuyện tốt, chính là công ty đối tác bên Thượng Hải chấp nhận hợp tác, mấy ngày nữa Lam Doãn Khang sẽ phải đi Thượng Hải, tự bản thân đi ký hợp đồng quan trọng.

Nếu hợp tác thành công, có sự trợ giúp bên Thượng Hải thì thị trường bất động sản nhiều năm nay của công ty Thủy Lam sẽ nhảy vọt và lớn mạnh hơn ở Đại Lục, đây chính là một tin tốt, cuối cùng thì mọi người trong phòng họp cũng tìm thấy đường sống trong chỗ chết.

Bây giờ, Lam Doãn Khang vẫn còn cùng với đội ngũ luật sư thảo luận các vấn đề, cô thân là thư ký thì tự nhiên cũng không thể tan việc, ở chỗ này đợi lệnh.

Cô đứng trước bàn, đưa lưng về phía cửa phòng làm việc, đem chông tài liệu vừa mới đưa tới vào buổi chiều phân loại và đem cất. . . .

Điện thoại vang lên, cô vội vàng nắm lên ống nghe nói, “Alo, phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Lam. . . . .”

Cô đem ống nghe kẹp vào vai, vừa dùng điện thoại đi động mà công ty cấp để phân phối hay kiểm tra thời gian buôn bán của công ty, vừa cùng người ở đầu dây bên kia xác nhận lời mời tham gia bữa tiệc quan trọng, vừa tiến hành phân loại tài liệu chưa hoàn thành lúc này.

Bỗng nhiên, bên hông căng cứng, Đái Tinh Mỹ giật mình, ống nghe ở vai trượt xuống, cô vội vàng giữ lấy kẹp vào giữa vai và đầu, kịp thời tức tức cuộc gọi.

Cô quay đầu lại nhìn người khời xướng một cái, tên kia trên mặt không có một tia e thẹn, vẫn phách lối vòng quanh hông cô, dùng một cái tay khác tùy ý rút ra một sấp tài liệu cô vừa phân loại, không chút để ý nhìn.

Đái Tinh Mỹ không biết, giống như anh đang nhìn tài liệu, nhưng thật ra là đang nhìn đường cong ở cổ của cô.

Bởi vì động tác kẹp ống nghe, mà để lộ một đường cô xinh đẹp, vô cùng vui tai vui mắt. . . . .

“Tốt, thời gian cứ định như thế, về phần địa điểm đến lúc đó phiền toái Lâm bí thư cho tôi biết, cảm ơn.” Cô lấy ra ống nghe, thả lại chỗ cũ.

“Người nào?”

“Lâm bí thư, là bữa tiệc của Tổng giám đốc cùng Âu tổng.”

Đái Tinh Mỹ muốn tránh thoát vòng bên hông tay, thế nhưng anh lại để xuống phần tài liệu, ngược lại thêm một cánh tay, ôm cô càng chặt hơn, đem cô vấy trong lòng ngực anh.

“Nơi này là phòng làm việc.” Cô lo lắng nhắc nhở.

Anh không biết, anh như vậy ôm cô, sẽ làm cô nhớ tới tối ngày hôm qua, sau đó cả người trở nên mềm yếu lại không chuyên nghiệp.

“Yên tâm, buổi chiều phát hỏa như thế, anh bảo đảm, trong thời gian ngắn không ai dám tới gần gian phòng làm việc này.”

“Nhưng Tổng giám đốc, bây giờ là giờ làm việc.” Anh cả ngày không để ý tới cô, hiện tại lại đem cô ôm thật chặt, đây là ý gì? Đái Tinh Mỹ cảm đã có điểm uất ức.

“Đã tan việc rồi.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay cười nói. “Tặng em một vật.” Anh duỗi tay, từ tập tài liệu trong phòng họp anh đang cầm rút ra một bản phát họa.

“Ồ đâu ra, là anh vẽ?” Cô hỏi.

Đương nhiên, phía dưới bức tranh là chữ “L” ký hiệu của riêng anh. Anh nhú hai hàng lông mày lại, dùng ánh mắt để trả lời.

Dùng bút máy để phát họa, lại vô cùng hoàn mỹ. Đái Tinh Mỹ trầm nghĩ, nếu chiếc ghế trong tranh là thật, cô nhất định ngày nào cũng ngồi trên nó không

muốn rời đi.

“Anh về lúc nào vậy?” Rõ ràng hôm nay công việc sắp xếp rất dày đặc. . . . Cô chợt nghiêng đầu, “Chẳng lẽ anh về trong lúc đang họp? !”

Lam Doãn Khang không lên tiếng, chấp nhận.

Này, người này, trong hội nghị mắng chửi mắng người khác dữ dội như vậy, kết quả cư nhiên thừa dịp lúc họp mà trộm về.

“Lúc họp muốn tìm một ít chuyện để giết thời gian, lại nói linh cảm tới, không nhanh lên về xuống, chờ linh cảm qua rồi, muốn về cũng về không được.” Anh dùng lý lẽ như việc đương nhiên vậy.

“Bại hoại!” Mặc dù trong miệng lâu bầu, nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào, cô thận trọng muốn đem tấm phát họa để vào trong sổ ghi chép, muốn cất giữ nó thật tốt.

“Đợi chút, vẫn chưa thể cho em——”

“Không phải muốn tặng em sao?” Cô không hiểu.

“Đây là bản phát họa, tặng em là cái ghế, chờ anh làm xong sẽ cho em ký nhận.” Anh nhẹ nhàng rút lại tờ giấy.

Đây là bản phát họa, còn tặng cô là chiếc ghế. . . . .” Cho nên, sẽ có một cái ghế giống như đúc trong hình?” Đột nhiên đầu óc chuyển động nhanh, cặp mắt mở lớn đầy vui mừng.

Lam Doãn Khang khẽ nhíu mày, “Nếu không thì sao?” Anh đem thân thể nghiêng về phía trước, hai tay chống lên chiếc bàn sau lưng cô, nghiêng người thật gần cô, trầm giọng hỏi.

“Sẽ rất lâu sao?” Cô không thể chờ đợi muốn được xem ngay.

Anh điểm một cái lên mũi của cô, “Kiên nhẫn chút, làm bằng gỗ vốn là cần một chút thời gian, lại nói, cái ghế tự anh làm, giá trị tuyệt đối đáng chờ đợi, không phải sao?”

Trời ạ, là anh tự mình làm cái ghế? ! Vậy khẳng định là toàn thế giới độc nhất vô nhị!

Tin tức này khiến Đái Tình Mỹ vui vẻ rục rịch cổ xuống, nhất thời nét mặt trở nên rất ngọt, khoe miệng cong cong giống như là ăn mật ngọt, gương mặt vui sướng rạng rỡ, làm người khác không nhìn được thật muốn hôn cô.

Trong lòng rung động, Lam Doãn Khang không nói hai lời liền ngậm chặt đôi môi của cô, bừa bãi nhấp nhấp thưởng thức, nàng vô thức bấu víu vai anh.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau triền miên, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, chiếc lưỡi mềm mại dây dưa với nhau, không nhanh không chậm, giống như đang nhay điệu Valse.

Thì ra cảm giác hôn thật làm người ta phấn kích như vậy, thật ngọt, thật động lòng người, đây là cảm giác mà Lam Doãn Khang trước kia chưa từng có.

Ánh mắt mơ màng của cô thật đẹp, hoàn toàn thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông.

Nụ hôn vừa ngừng, anh nhìn cô, nhìn người con gái đang bấu víu lấy bả vai anh, nhìn cô đang còn trong trạng thái mê ly say lòng người, in sâu vào trong đôi mắt đang phát ra lửa của anh.

Mắt hơi mở, Đái Tình Mỹ thấy anh vẫn đang nhìn cô, trái tim khấn trương như muốn nhảy ra ngoài, gương mặt như ánh thâm một lớp phấn hồng, người cô giống như cây quật trước gió không ngừng khẽ rung, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Anh đừng nhìn em như vậy được không?” Anh như vậy không nói một câu nhìn cô, làm người ta lo lắng, hại cô không nhìn được phát run.

“Tại sao?” Thanh âm anh khàn khàn hỏi.

“Không có ai bị nhìn chăm chăm như vậy mà cảm thấy tự nhiên.”

“Anh thích nhìn thì sao?.” Lam Doãn Khang kiêu ngạo trả lời.

“Anh có biết hay không anh rất bá đạo?”

“Hiện tại biết.” Tay anh đùa nghịch mái tóc ngắn của cô, tóc cô thật mảnh thật mềm, giống như tóc trẻ con vậy, không giống với những cô gái trẻ tuổi thường thích để tóc quăn, kiểu tóc ngắn xinh xắn của cô làm người khác dễ chú ý, phối hợp với đôi mắt vô tội, thật sự làm cho người ta rất muốn khi dễ cô.

Đái Tình Mỹ nhìn anh tại ngay từ đầu không chút để ý đến híp mắt lại, trông mắt từ đậm bật càng ngày càng trở nên sâu và đen, khi gương mặt tuần tú lần nữa tiến tới gần cô, cô vội vã che miệng mình, không để cho anh được như ý.

“Không thể lại hôn em!”

“Ha ha, Tiểu Mỹ thân ái, anh cảm thấy chúng ta rất ăn ý.” Anh nói.

Anh nghĩ muốn tiếp tục làm chuyện xấu ý thế mà cô đều biết, điều này làm cho Lam Doãn Khang cảm thấy vui mừng, nhưng có tiếc nuối nho nhỏ, tại sao cô lại thông minh như vậy đây?

Tức giận nhìn anh một cái, “Tổng giám đốc, nếu như không có việc gì, thỉnh cho phép tôi tan việc trước.” Cô cầm đồ, chuẩn bị chạy.

Lam Doãn Khang Lạ nhìn cô, vẻ mặt bề ngoài mà nói: “Ai nói không có chuyện gì? Còn cuộc hẹn.”

“Em không quan tâm!” Cô nghịch ngợm đối mặt với anh làm mặt ngoáo ộp, hoàn toàn không e sợ.

“Đái Tinh Mỹ, em xong đời!”

Yêu luôn làm cho con người điên cuồng, những lời nói này thật không sai!

Vào ban đêm, khi Lam Doãn Khang lái xe chạy băng băng trên xa lộ cao tốc, trong lòng Đái Tinh Mỹ có một loại cảm giác kích động cùng hưng phấn không nói nên lời.

Anh nói muốn dẫn cô đến một nơi, một nơi riêng tư thuộc về anh!

Bọn họ chạy ở đường cao tốc xung quanh toàn là những hàng cây, đèn đường phát sáng ra hai bên đường, xe rẽ trái rồi rẽ phải, mặc dù con đường xa lạ nhưng cô lại cảm thấy yên tĩnh lạ thường.

Xe đột nhiên ngừng lại, bọn họ dừng tại một khu trang viên nào đó.

Trong màn đêm, xuyên qua ánh sáng đèn xe, cô nhìn thấy một căn nhà biệt thự màu trắng với những đường viền màu xanh đen.

Lam Doãn Khang dẫn đầu bước xuống xe, đứng ở phía trước sườn xe đợi cô bước ra. Cô cởi dây an toàn ra, kích động chạy về phía anh, để tay mình vào bàn tay ấm áp của anh.

“Đây là nơi mà ông ngoại anh tặng cho anh. Khi còn bé, ông thường dẫn anh tới đây, tay nghề làm trạm trở của anh cũng từ nơi này đi theo ông ngoại học tập từng chút một.”

Ông ngoại Lam Doãn Khang là người đứng đầu của kiến tạo Nghiệp Long, lúc đầu cha anh chỉ là một kiến trúc sư mới vào nghề, yêu con gái một của kiến tạo Nghiệp Long, sau khi kết hôn mới thành lập công ty xây dựng Thủy Lam.

Khi còn bé, cha anh rất bận, luôn là không thấy bóng dáng, vì thế mà tầm mắt kiến trúc của Lam Doãn Khang là do ông ngoại ảnh hưởng.

Ông thường dẫn anh đi tới các công trình đang thi công, cho anh coi những bản thiết kế, chỉ cho anh cách điều khắc gỗ như thế nào, để cho tuổi thơ của anh trải qua tràn đầy thú vị mà những đứa trẻ khác không có.

Bước lên bậc thang, bọn họ đi vào cửa chính biệt thự, Lam Doãn Khang mở ra cánh cửa khép chặt, để cho cô xem những gì có sau cánh cửa ——

Ánh đèn chột sáng, trong nháy mắt Đái Tinh Mỹ có chút không thích ứng được, cho đến thích ứng ánh sáng, cô chậm rãi xem toàn bộ không gian.

Rất trống trải, rất chất phác, bên trong biệt thự lưu lại các kiến trúc thể trạng còn nguyên, thiết kế giản lược tự nhiên, hơn nữa một cửa sổ thủy tinh thật lớn. . . .

“Cửa sổ sát đất thật tuyệt!”

“Lầu hai đúng là thiết kế như vậy. Ban đầu ông ngoại thiết kế căn phòng này, chính là hy vọng nó cùng với thiên nhiên hòa làm một, ông cố ý thiết kế đơn giản, khiến căn nhà hòa vào với thiên nhiên. Sau khi anh về nước, cuối tuần anh thường đến đây, có lúc cả ngày không làm gì, có khi chỉ chạy xe vòng vòng, có khi ngắm mây trời, thỉnh thoảng làm một ít đồ.”

Nghe thật sự rất tuyệt! Trên mặt Đái Tinh Mỹ xuất hiện sự say mê.

Nàng cũng muốn ở chỗ này, cái gì cũng không muốn, cái gì đều không làm, dựa vào lòng người đàn ông mình yêu, lặng lẽ ngắm mây trời.

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 7.2

Anh dẫn cô lên lầu hai, nơi đó có phòng khách, thư phòng, phòng ngủ, tất cả đều đơn giản thoải mái. Lầu ba, trừ một hành lang dài, còn có những đồ vật làm bằng gỗ cùng nhiều dụng cụ đặt ở một góc, còn lại là một không gian hoàn toàn rộng rãi.

“Hoàn nghênh đến với phòng điêu khắc đồ gỗ của Lam Doãn Khang, chiếc ghế của Đái Tinh Mỹ tiểu thư sẽ được làm hoàn thành ở nơi đây.” Anh thân sĩ phát tay giới thiệu.

Cô nhin không được cười khanh khách, “Như vậy, bây giờ có thể bắt đầu chứ?”

“Bắt đầu cái gì?” Anh nhú mày nhìn cô.

“Đương nhiên là bắt đầu làm chiếc ghế cho tôi!”

“Hiện tại?” Có làm hay không, bọn họ bây giờ đang hẹn hò đó.

“Đương nhiên là hiện tại, cũng đã tới nơi này, không bằng làm luôn, nếu không không biết tới năm nào tôi mới lấy được ghế của mình? Hơn nữa, như vậy mới không cần lo lắng sẽ bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu khi làm ra, tôi không muốn có ai lòng xấu xa với cái ghế bảo bối của mình.” Cô nói lý lẽ hùng hồn, hoàn toàn không chút sợ sệt!

“Đái, Tinh, Mỹ, anh có lòng dạ xấu xa với chiếc ghế của em sao?” Anh hung hăng búng một cái vào mũi của cô.

Cô lấy tay che chiếc mũi bị liên lụy, như cũ cười nói: “Seeing is believing*. Kết quả tất nhiên quan trọng, nhưng quá trình càng không thể qua loa.”

(*nhìn thấy mới tin tưởng)

Tốt, rất tốt, tốt vô cùng, Seeing is believing phải hay không?

Lam Doãn Khang hung hăng liếc cô một cái, bắt đầu động thủ.

Vì muốn giết thời gian, cô đến thư phòng lầu hai lấy chọn một quyển truyện lịch sử, anh giúp cô mang một cái ghế lên lầu ba, xem cô như một đại tiểu thư mà hầu hạ.

Lam Doãn Khang cởi áo khoác tây trang, cà vạt cùng vài nút áo sơ mi ra, vén tay áo lên, chuẩn bị làm một người thợ mộc, tạo ra một chiếc ghế riêng biệt cho người phụ nữ mình yêu.

Đái Tinh Mỹ ngồi trên ghế anh đem lên, cầm sách trong tay, loại tâm tình này không phải hai chữ hạnh phúc là có thể hình dung hết, cô cảm thấy mình giống như nữ vương cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng.

Thấy anh chuyên tâm nhìn bản vẽ, rồi làm dấu, dẽo dẽo, cắt cắt. . . .

Ban đêm yên tĩnh, tiếng bước chân của anh, tiếng máy cắt, còn có tiếng bào gỗ, những âm thanh đan xen tạo thành một hòa âm độc nhất vô nhị, truyền vào tai cô, cũng truyền vào trong lòng cô.

Đây giống như một giấc mộng đẹp, Đái Tinh Mỹ không dám tin, anh sẽ vì cô làm một chiếc ghế, món quà này thật làm cô cảm động so với những món đồ khác.

Chữ viết trong sách không hấp dẫn được ánh mắt của cô, cô luôn nhì theo bóng dáng, nhất cử nhất động của anh.

“Em đang xem sách.” Người kia cũng không quay đầu lại nói.

“Dĩ nhiên, em đang xem sách.” Cô còn cố ý giơ cao quyển sách, một giây kế tiếp, cô núp ở quyển sách lè lưỡi.

Thật kinh khủng, người này cũng quá nhạy cảm, so với cửa kiểm tra ở phi trường còn khoa trương hơn.

Mặc dù được người phụ nữ mình thích nhìn chăm chăm rất hư vinh, nhưng cô vẫn dùng loại ánh mắt sùng bái đó nhìn anh, sẽ làm cho đầu anh giống như tương hồ, hoàn toàn không thể nào tập trung được.

Nếu cô không muốn anh có ác ý với chiếc ghế của cô, thì tốt nhất cô nên thu hồi ánh mắt của mình.

An phận không tới năm phút đồng hồ, lực chú ý của cô lại từ cuốn sách ấy chạy đi, lần này cô cơ trí chút, dùng sách làm thành che chở, sau đó trắng trợn nhìn anh.

Thì ra, không chỉ phụ nữ nghiêm túc mới xinh đẹp, mà đàn ông nghiêm túc càng thêm mê người.

Ánh mắt anh chuyên chú tràn đầy sức quyến rũ, tay của anh giống như là mang theo ma pháp, ở mặt ngoài vật liệu gỗ thô sơ không ngừng biến hóa, khiến nó trở nên bằng phẳng bóng loáng, động tác tự tin thuần thục, thật sự rất khó làm người khác không chú ý.

Muốn ôm hân!

Cái ý niệm này mãnh liệt vỗ vào suy nghĩ của Đái Tinh Mỹ, thúc giục cô hành động ——

Khi anh đưa lưng về phía cô thì cô để quyền sách trên tay xuống bàn, rón ra rón rén rời khỏi cái ghế, chậm rãi đến gần anh, sau đó ôm ——

Cô nghiêng mặt dán chặt vào lưng anh, đôi tay vòng qua vòng eo chắc hẹp của anh.

“Em tới gây sự sao?” Đột nhiên một khối mềm mại ập đến làm cho hô hấp của anh rối loạn.

“Đúng nha, em là tới gây sự . Quý tính nghịch này muốn nói với anh, anh. . . . . Rất đẹp trai!” Cô ngọt ngào nói.

Này, một kiếm này hoàn toàn là lấy mạng của anh, làm anh không một chút sức lực chống trả .

Khóe miệng anh nâng lên cao, nghiêng mặt sang bên liếc nữ nhân ở phía sau lưng một cái, trên mặt đều là hài lòng.

“Tới đây, không cần trốn phía sau anh, anh nhìn không thấy em.”

Cô buông tay ra, đi vào tầm mắt của anh.

Bởi vì vừa mới làm xong, hai tay anh dính đầy bụi bặm, anh không muốn làm dơ cô, không thể làm gì khác hơn dùng lực cánh tay nâng cô lên ngồi trên kệ làm việc, sau đó đôi tay vòng qua thân thể của cô.

“Nói lại lần nữa!” Ánh mắt của anh lấp lánh ngược mắt nhìn cô, khí phách ra lệnh.

“Cái gì?”

“Vừa mới nói, nói lại lần nữa xem nào?”

Bà vai rụt một cái, cô xấu hổ nói: “Anh. . . . . Rất đẹp trai.” Chính cô cũng cảm thấy xấu hổ.

“Nói lại lần nữa.”

“Rất đẹp trai, rất đẹp trai, rất đẹp trai, rất đẹp trai. . . . . Uhm!”

Được tán thưởng Lam Doãn Khang không nhịn được cúi đầu hôn cô. Tay cô đặt lên vai anh, đáp lại không lưu loát mà thiết tha, cô và anh, đều thích loại cảm giác thân mật như thế này.

Khi cô bị hôn đến đầu óc loạn thành đoàn, anh bắt đầu dòi đi trần địa, gặm cắn lỗ tai nhỏ của cô, đầu lưỡi còn tinh tế miêu tả đường cong của tai, cô bị khiêu khích không nhịn được run rẩy. . . . .

Nụ hôn của anh còn không dừng lại, kéo dài đi xuống, gặp phải trở ngại nút áo sơ mi, anh ảo não cắn, thống hận loại cảm giác bị ngăn cản.

“Mỹ Tinh, cởi nút áo ra, anh muốn hôn em.” Anh khàn khàn thỉnh cầu, “Mau. . . . .”

Lòng bàn tay cô đỏ mọng hồi không ngừng, đầu ngón tay khẽ rung chậm rãi di động, nhẹ nhàng cởi ra nút áo sơ mi, lộ ra vùng ngực trắng nõn.

Anh không chút nghĩ ngợi hung hăng lấn lên, hôn đỏ da thịt của cô.

Hương thơm trên người cô làm anh mê mị, không nhịn được kéo áo sơ mi cô ra, để cho da thịt cô càng lộ ra ngoài nhiều hơn, mà nụ hôn của anh không chút kiêng kỵ tùy ý phóng hỏa.

Tốt lắm, vấn đề lại tới, nhìn áo ngực bảo thủ của cô, hoàn toàn che hết những đường cong đẹp nhất, khiến Lam Doãn Khang cảm thấy rất chướng mắt!

Anh chột giương mắt, ngọn lửa trong mắt đen nhìn chằm chằm cô ——

“Cởi ra!” Anh ra lệnh.

Cô xấu hổ thở hắt vì kinh ngạc, cảm thấy này quá điên cuồng.

Nhưng khi anh thiết tha ánh mắt nhìn xuống. . . . . Cô biết thế này rất điên cuồng, nhưng cô vẫn làm theo mệnh lệnh của anh.

Khi cô trở tay mở móc cài, áo lót trong nháy mắt rơi rời ra, cô khăn trương che ngực, thế nhưng anh không kịp chờ đợi khuôn ngực xinh đẹp lộ ra liền thân mật hôn xuống.

Mềm mại, đầy đặn, mê người, giống như những gì anh nghĩ, anh hôn cuồng dã, cô gần như không chịu nổi, khó khăn kêu, “Tổng giám đốc. . . . .” Cô không chịu nổi kích thích như vậy, cầu xin anh dừng lại.

Lam Doang Khang cau mày ngược mặt nhìn cô ——

“Tổng giám đốc?” Cô cứ nhiên gọi anh là Tổng giám đốc!

Cô vô tội nhìn anh.

“Vậy anh có phải hay không cũng gọi em là Đái thư ký?” Anh nhạo báng.

“Em . . . . .” Cô vẫn luôn như vậy gọi anh, sớm kêu thành thói quen.

“Xin hỏi Đái thư ký, bây giờ có thể tan sở chưa? Anh muốn hôn bạn gái của mình.”

“ . . . . .” Trời ạ, cô phát hiện, cô rất khó tiếp nhận lời nói của anh.

“Doãn Khang, Khang, thân ái, ba từ cho em chọn, xin không cần gọi anh là Tổng giám đốc, thử một chút đi.” Anh đùa giỡn ngược hướng dẫn.

“Doãn, Doãn Khang.” Cô phun ra nuốt vào kêu.

“Lại một lần nữa.”

“Doãn Khang.”

“Nhớ, không được kêu sai, giờ đã tan việc rồi.” Cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh, anh lập tức lại cúi đầu thưởng thức bữa tiệc lớn mỹ lệ trước mặt.

Da thịt trắng nõn dần dần nhuộm đầy vết hôn anh tạo ra. Ánh trắng xuyên qua lớp cửa thủy tinh, trải lên trên người của cô, làm cho cô càng xinh đẹp thoát tục giống như tiên nữ hạ phàm.

Tiếng ni non phát ra, anh nghe giọng nói hút hồn cô gọi anh, Doãn Khang, Doãn Khang, Doãn Khang. . . . .

Anh cũng nồng nàn kêu tên cô, Mỹ Tình đáng yêu của anh, người phụ nữ giống như ánh mặt trời lung linh xinh đẹp.

Kéo môi mỉm cười, tôi nay tự đáy lòng anh thích bọn họ cùng một chỗ.

Lúc rời đi, thời gian đã vượt qua nửa đêm, bọn họ quá hăng say trong thế giới của hai người, hồn nhiên không biết thời gian trôi qua mau, cho đến khi lý trí vất vả tìm về, nên dừng lại những cử chỉ thân mật ——

Hôm nay anh không có chuẩn bị gì hết, không muốn mạo hiểm đoạt lấy cô, hơn nữa, lần đầu tiên của bọn họ phải là ở trên giường lớn ấm áp, mà không phải là phòng điều khiển gỗ đầy bụi bặm.

Nhìn cô mặc lại áo, anh thỉnh thoảng buống bình cần cô một hóp, về mặt ngưng ngừng của cô làm anh vui vẻ không thôi.

Hiện tại, cô đang yên lặng ngồi ở bên chỗ tay lái, trạng thái sương mù nửa mê nửa tỉnh.

Cô mệt. Cô có thói quen ngủ sớm, bình thường anh cũng chín giờ sẽ đưa cô về nhà, hiện tại cũng vượt qua nửa đêm rồi, bọn họ vừa mới rời đi biệt thự.

“Mệt thì ngủ trước đi, đến nơi anh sẽ gọi em”

“Ừ.” Cô mỉm cười nhìn anh đầy tin cậy.

Đi được một đoạn đường thì cô đã ngủ say. Lam Doãn Khang dừng xe ven đường, vì cô điều chỉnh ghế ngồi, nịt lại dây an toàn, cũng cầm áo khoác tây trang đắp lên người cô, điều chỉnh lại nhiệt độ trong xe, tránh cho cô bị cảm lạnh.

Trước kia khi nghe bạn bè nói về mọi cách lấy lòng, phục vụ bạn gái như thế nào, Lam Doãn Khang chỉ cảm thấy thật phiền toái, rất không thể chấp nhận.

Thế nhưng khi anh chăm sóc Đái Tình Mỹ như vậy thì anh phát hiện, những việc này không có chút rầy rà phiền toái, bởi vì thích một người, chính là sẽ nhìn không được muốn chăm sóc cô, bảo vệ cô, để cho cô trừ tốt còn phải tốt hơn.

Không bỏ được cô có điểm nào uất ức, cho dù mệt mỏi hơn nữa cũng vui vẻ chịu đựng.

Lam Doãn Khang bỗng nhiên hiểu ——

Các bạn bè lúc ấy nói không phải là đang oán tránh, mà là đang khoe khoang!

Khoe khoang bản mình mình cưng chiều người yêu bao nhiêu, hy sinh vì người yêu như thế nào, làm anh ngu ngốc bị lừa gạt nhiều năm như thế, cho tới hiện tại mới biết khi yêu có biết bao nhiêu tốt đẹp.

Anh nghĩ không phải anh không cần tình yêu, mà đang chờ đợi Đái Tình Mỹ xuất hiện, chờ đợi cái tốt đẹp duy nhất thuộc về anh.

Xong rồi, cảm giác hạnh phúc làm cho lòng anh mềm mại, anh không thể tưởng tượng trong sinh mệnh tương lai nếu thiếu đi cô, sẽ biến thành hình dáng gì!

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 8.1

Ngồi trong phòng cấp cứu, trên mặt Đái Tình Mỹ vẫn chưa hoàn hồn, bác sĩ đang giúp cô băng bó vết thương trên tay.

Cô té xe.

Bởi vì ngày hôm qua ngủ quá muộn, buổi sáng lúc đi đưa báo tinh thần có chút không ổn định, đến nỗi khi bắt gặp phải chiếc xe tải lao đến, cô không kịp xử lý, liền trực tiếp đâm vào.

Cô rõ ràng nhìn thấy thân thể Tiểu Hồng, chiếc xe yêu thích của cô bay lên, trong nháy mắt đó, cô tuyệt vọng nghĩ ——

Cuộc sống sẽ dừng lại ở đây sao, cô sẽ chết vì tai nạn xe này sao?

Nghĩ đến sẽ không thể nhìn thấy Lam Doãn Khang, tâm cô liền đau. Cô thật thương, thật yêu anh, cô còn muốn tiếp tục yêu anh, tiếp tục ngọt ngào, tiếp tục coi trọng lẫn nhau, ông trời không thể tàn nhẫn như vậy!

Thời điểm rơi xuống, đầu bị va chạm, làm cô hoa mắt, đến nỗi khi xe cứu thương chạy đến, cô nhất thời không thể nghĩ được gì, cho đến bị đưa vào bệnh viện, mới dần dần tỉnh táo lại.

Cô y tá nói, cô rất may mắn, xe bị biến thành phế vật, bởi vì cô may mắn văng vào mép đường, hơn nữa đang là mùa đông nên quần áo khá dày, nên trừ tay trái bị gãy xương cẳng đùi bị trầy xước nhẹ, còn lại tất cả đều không sao.

Cô yếu đuối cười cười, vì chuyện vừa rồi mà toát mồ hôi lạnh.

Hồngбет, khi cô bị tai nạn, việc phát báo còn chưa xong, người đặt hàng số 49 khẳng định sẽ rất tức giận. . . . .

Trong lúc cô đang phiền não, cô nhìn thấy Lam Doãn Khang.

Đây là. . . . . Áo giặc sao? Tại sao anh lại ở chỗ này? Đái Tình Mỹ ngơ ngác dụi dụi con mắt.

Lam Doãn Khang vẻ mặt nặng nề chạy tới phòng cứu cấp bệnh viện.

Năm giờ sáng, anh còn đang núp trong chăn chìm trong giấc mộng đẹp, đột nhiên cảnh sát gọi tới, hỏi anh có biết Đái Tình Mỹ.

Đái Tình Mỹ?!

Trước đó không lâu anh vừa đưa cô về nhà, xác định cô vào nhà an toàn mới rời, hiện tại bây giờ, bọn họ tách ra không tới năm tiếng đồng hồ.

Sau đó đối phương nói cho anh biết, cô bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng tại khu ngã tư đường!

“Đái tiểu thư trong lúc đi phát báo, chiếc xe tải chở hàng vì chạy tốc độ quá nhanh, mặc dù nhìn thấy Đái tiểu thư, nhưng vẫn không thắng xe kịp.” Cảnh sát giao thông nói rõ tình hình cho anh biết, cũng báo với anh là cô đã được đưa tới bệnh viện, bọn họ là lấy thông tin trong điện thoại cô mà liên hệ với anh.

Đầu óc Lam Doãn Khang ước chừng vài phút đồng hồ sau mới biết bọn họ nói gì.

Tai nạn xe cộ? Làm sao có thể? Đây không phải là thật, không thể nào là thật ——

Một giây kế tiếp, anh giống như bị điện giật, cả người giật bắn lên, lung tung với lấy quần áo mặc vào, nắm lấy chìa khóa xe dùng tốc độ tên lửa chạy tới bệnh viện.

Cô đi phát báo? Tại sao? Anh chưa bao giờ nghe cô nói đi làm thêm. Mà thật đáng chết, anh sáng sớm vừa đưa cô về nhà, nếu y theo thời gian cô đi phát báo, thì căn bản cô không ngủ quá hai tiếng liền rồi giường đi làm việc!

Vì thế, anh cực kỳ tự trách.

Chạy dọc theo con đường, Lam Doãn Khang tâm tình nặng nề, sợ, đau lòng. . . . . Rất nhiều cảm giác phức tạp không ngừng nhét đầy ngực anh, thậm chí vành mắt anh cũng ửng hồng.

Cho đến khi nhìn thấy cô vô tội ngồi trên ghế để bác sĩ xử lý vết thương, làm Lam Doãn Khang có cảm giác mất đi rồi tìm lại được!

Cô nhìn anh, anh nhìn cô, thời gian dài bọn họ nhìn nhau mà không có nói gì, cứ như vậy chớp cũng không chớp nhìn lẫn nhau, giống như không như vậy nhìn chòng chọc đối phương, một giây kế tiếp sẽ vĩnh viễn mất đi.

Nhìn thấy anh, sợ hãi chân chính mới từ trong lòng bộc phát ra, nước mắt từ đôi mắt đen của cô từ từ chảy ra, Lam Doãn Khang không nói gì, chỉ thật ôm cô thật chặt vào lòng.

Cô nhẹ nhàng khóc sùi. Anh vốn là như vậy, tại lúc cô bất lực bằng hoàng nhất anh luôn xuất hiện, như bè gỗ cứu cô giúp cô thoát khỏi dòng nước siết.

Cô phát hiện, cô có thể mất đi tất cả, lại cô đơn không thể không có anh!

Lúc sống chết trong nháy mắt cô hiểu ra rằng, anh quang trọng với cô như thế nào, cô cỡ nào không thể bỏ được anh.

“Đừng, đừng khóc, có phải hay không vẫn còn đau? Anh sẽ gọi bác sĩ tới.”

Cô kéo áo của hắn, như không có cảm giác an toàn đưa trẻ, không để cho anh rời đi nửa bước.

Anh đang cảm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, dịu dàng vì cô lau nước mắt, hỏi cô có đau hay không, hỏi cô có không thoải mái chỗ nào, anh muốn bác sĩ kiểm tra một lần nữa cho cô, muốn cô không có bị việc gì.

Cô sợ anh trễ việc, anh lắc đầu một cái, gọi điện thoại đến công ty, khai báo một ít chuyện, sau đó kiên trì ở lại làm bạn cùng cô.

Cho đến mấy giờ sau, bác sĩ nói cô có thể về nhà nghỉ ngơi, Lam Doãn Khang liền chở cô về nhà mình, tự tay vì cô cởi quần áo bẩn, dịu dàng mặc bộ quần áo ấp áp của anh, sau đó ôm cô, để cô vào trong chăn của anh, anh nằm nghiêng người bên cạnh cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, tựa như thú cưng được chủ nhân che chở chăm sóc.

“Thân ái, em có biết em suýt nữa dọa chết anh không?” Anh nhìn cô nhẹ nhàng nói.

“. . . . . Thật xin lỗi.” Chính cô cũng bị dọa giật mình.

“Vậy thì em nên nói xin lỗi thật nhiều lần, bởi vì anh không có biết người phụ nữ đáng yêu của anh lại vì đi phát báo mà thiếu chút nữa cả mạng cũng không còn, thành thật mà nói, anh vô cùng vô cùng. . . . . không vui!” Anh liên tiếp nói rất nhiều từ vô cùng.

Anh không phản đối cô làm thêm, nhưng mà cô cứ nhiên trời sáng mới về nhà, không ngủ tới mấy giờ liền đứng dậy đi phát báo, nếu biết cô phải dậy sớm đưa báo, anh sẽ sớm một chút đưa cô về nhà, ít nhất để cho cô có một giấc ngủ đầy đủ, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện vừa rồi.

Chỉ là, quả thật anh đối với công việc phát báo của cô có chút ý kiến, trời lạnh như vậy, trời vừa sáng một người con gái như cô một mình đi phát báo, ngộ nhờ lỡ gặp chuyện nguy hiểm thì làm thế nào?

Lần này là phúc lớn mạng lớn, cô không có chuyện gì, nhưng lần sau thì sao? Cô có nghĩ tới hay không, vì một chút tiền, đem bản thân mình vào chỗ nguy hiểm, như vậy tính làm sao?

“Vì thế nên em ăn mặc giống đàn ông, mặc đồ màu tối, tóc cắt ngắn, đội nón rộng vành, người khác không biết em là phụ nữ.”

“Đưa ngốc! Người em nhỏ nhắn, cho dù toàn thân mặc quần áo nam nhân, người có mắt vẫn nhìn ra được em là phụ.” Anh cau mày phản bác.

Cô đau lòng vuốt chân mày đang khóa chặt của anh, cảm giác mình thật là xấu, đã hù dọa được anh.

Anh nắm lấy tay cô, giữ chặt trong lòng bàn tay mình, “Tình Mỹ, rốt cuộc là tại sao? Rõ ràng đã là tiền lương của em cũng không ít, tại sao còn phải đi làm công việc phát báo cực khổ này nữa? Có phải là tình hình kinh tế của em rất khó khăn phải không?”

“Em. . . . .” Cô muốn nói lại thôi.

“Trả lời vấn đề của anh.” Giọng nói anh cứng rắn, không tha cho cô cự tuyệt.

Đái Tình Mỹ nhăn lông mày, bắt đầu cúi đầu.

Đối với cô mà nói, nhớ lại những chuyện không mấy tốt đẹp, nhất là nhớ tới anh trai đối với mình, chỉ có tràn đầy bất đắc dĩ cùng nặng nề.

“Tất cả đều từ anh trai của em mà đến.”

Cô đem chuyện anh trai lấy tiền bảo hiểm của cha mẹ cùng căn nhà làm đi, để cho cô phải tự lực cánh sinh, vừa học vừa làm để hoàn thành việc học đại học, đem tất cả các chuyện kể cho Lam Doãn Khang nghe.

“Mặc dù khổ cực, nhưng cuối cùng cũng cầm cự đến tốt nghiệp, em cho mình có thể bắt đầu lại cuộc sống mới, thì bất ngờ ngân hàng gửi giấy báo, nói em vay năm mươi vạn trong thẻ tín dụng, trừ luôn khoản tiền lương trước đó. Sau đó em mới biết anh trai lấy danh nghĩa của em, tới ngân hàng rút tiền, khoản nợ hơn năm mươi vạn mà không trả, ngân hàng tìm đến em đòi nợ, công ty mạo danh trước kia em làm tiền lương có ba vạn, vì trả nợ, em chỉ có thể đi làm thêm.”

“sao em không nói sớm với anh, anh có thể ——”

Cô đề lại môi của anh, không đề cho anh nói tiếp. “Thật ra thì, kể từ khi tới Thủy Lam làm việc, tình huống đã tốt hơn rất nhiều, coi như không làm thêm, mỗi tháng cũng đủ trả tiền ngân hàng, em chỉ muốn tranh thủ lúc còn trẻ kiếm nhiều hơn chút tiền, sớm ngày giải quyết món nợ, em liền có thể mua nhà riêng cho chính mình.” Nói đến ngôi nhà trong mộng, Đái Tinh Mỹ không nhịn được ghen ngào, trong này lòng chưa xót, chỉ có cô biết.

Lam Doãn Khang cực kỳ đau lòng, ôm cô thật chặt. Thực tế đối với Tinh Mỹ quá tàn nhẫn, tuổi còn trẻ thì chồng đã mất, người anh trai đáng lẽ phải giúp đỡ thì ngược lại lao phẫn bội cô!

“Chuyện về món nợ em không cần lo lắng, anh sẽ giúp em xử lý.”

“Không, Doãn Khang, em không muốn anh như vậy giúp em. Em đã nói, hiện tại kinh tế của em đã cải thiện rất nhiều, coi như không đi phải báo cũng có thể dùng trong một tháng. Hơn nữa lần này là ngoài ý muốn, em đã hiểu kiếm tiền tất nhiên quan trọng, nhưng sinh mạng còn quan trọng hơn. Bởi vì chỉ có còn sống, em mới có thể giống như bây giờ nhìn thấy anh, ôm anh.”

Mặc dù cô cần phải trả nợ, nhưng cùng lắm thì thời gian trả tiền kéo dài, cô hy vọng có thể bình an ở bên anh, dù sao vì kiếm tiền mà bỏ mạng thì không đáng.

Chiếc xe Tiểu Hồng mà cô yêu thích đã dừng mảnh xa thân, cô nghĩ, cô nên nói với nhà sản xuất báo xin nghỉ làm. Giữa công việc phát báo và sự an tâm của anh, cô không chút suy nghĩ mà chọn về sau.

“Doãn Khang, em thật sự yêu anh, khi giây phút em bị tai nạn, em chỉ muốn nhìn thấy anh, em không muốn cùng anh tách ra, thật sự không muốn. . .”

“Anh cũng không muốn! Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện yêu đương, nên em phải chịu trách nhiệm để anh có một kết cục hạnh phúc, biết không? !” Lam Doãn Khang bá đạo yêu cầu.

“Em cũng vậy ——” đang lúc Đái Tinh Mỹ muốn thốt lên rằng “Em cũng là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương” thì đột nhiên một cái ý niệm thoáng qua, kịp thời ngừng nói.

Đợi chút, ban đầu cô giả mạo là một quả phụ để hưởng ứng lệnh triệu tập làm thư ký, hơn nữa còn rất yêu người chồng đã mất của mình, bây giờ nói yêu lần đầu tiên, có quý mới tin!

“Em mới vừa nói gì?” Lam Doãn Khang nghi hoặc nhìn cô.

Đái Tinh Mỹ lúng túng lắc đầu một cái, lộ ra nụ cười ngọt ngào, “. . . . Có chút buồn ngủ.”

“Mệt đi nằm ngủ, ngủ đủ giấc là được .”

Cũng không đúng, cô còn có lời muốn nói! “Anh nói anh là lần đầu tiên nói yêu đương, anh chưa từng có bạn gái sao?” Cô không tin.

“Đúng.”

“Gạt người!”

Lam Doãn Khang khước miệng co gạt, chợt cảm thấy trên mặt không ánh sáng, “Anh làm gì mà nói anh lừa gạt?”

“. . . . . Không thể nào, có rất nhiều người phụ nữ thích anh?” Anh là người làm cho người khác mất.

“Họ thích anh hay không thì liên quan gì tới anh, thật ra trước kia anh rất bài xích yêu đương.”

“Tại sao?”

Anh nhún vai, “Có lẽ bởi vì em còn chưa xuất hiện!” Trước kia, anh tuyệt đối không ngờ những lời nói ghê tởm nổi da gà khi nghe này, giờ cứ nhiên mình có thể nói ra khỏi miệng.

Cô yêu kiều nhìn anh một cái, giống như mèo làm ổ vào trong lòng anh. “Tin anh.”

“Tốt.” Anh thu cánh tay về, ôm chặt cô vào trong ngực.

Ôm thân thể mềm nhũn, hô hấp hương tóc thơm ngào ngạt, Lam Doãn Khang vừa bắt đầu cũng không có muốn làm gì, chỉ là đơn thuần làm bạn cùng cô,

nhưng khi dương cương nam nhân đụng phải mềm mại nữ nhân ——

Shit! Lam Doãn Khang vội vàng buông cô ra.

“Doãn Khang?” Khuôn mặt buồn ngủ của Đái Tinh Mỹ không hiểu.

“Ách, anh, anh. . . . .”

“Doãn Khang, lỗi tại anh thật đó.” Cô không hiểu.

“Anh, anh uống đi gọi điện thoại, em ngủ trước đi, anh tới thư phòng một chút rồi về liền.” Không đợi cô nói gì, anh lập tức xoay người chạy trời chết.

Thật xấu hổ! Cự nhiên ở vào thời điểm này đối với cô nổi phản ứng, anh mang cô trở lại là muốn chăm sóc cho cô thật tốt, mà không phải sắc lang phát hỏa trên người cô.

Anh hít sâu, đi lòng vòng, anh muốn mình không nghĩ tới vật nhỏ ngon miệng đang nằm trên giường. . . . .

Đái Tinh Mỹ nằm trong chăn ấm áp rất nhanh đi vào mộng đẹp, mà không biết, ở nơi nào đó có một người vì cô mà đau khổ.

※※※

Trước khi ra khỏi nhà, nhìn ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ, Đái Tinh Mỹ cảm thấy thế giới thật tốt đẹp, vui vẻ buộc tóc, búi lên cao, chuẩn bị đi làm.

Thật ra thì, nàng buổi sáng mới từ lam đồng ý Khang chỗ ở trở lại.

Vì tự mình đi ký hợp đồng, hai ngày trước Lam Doãn Khang đã đi công tác ở Thượng Hải, lưu lại Meo Lỗ không nơi nương tựa, cố tình chỗ của cô lại không cho nuôi thú cưng, không thể làm gì khác hơn là ngày ngày đến nhà cao cấp của Lam Doãn Khang trình diện, thuận tiện quét dọn giúp anh.

Bởi vì hôm nay là ngày đến ngân hàng nộp khoản tiền kỳ hạn, cho nên cô tranh thủ về nhà lấy hóa đơn trong ngăn kéo, chuẩn bị buổi trưa lúc nghỉ ngơi đi giao nộp tiền.

Kể từ ngày vào làm việc tại xây dựng Thủy Lam, không thể không nói, áp lực kinh tế của cô giảm đi không ít, mỗi tháng trừ tiền trả nợ cho anh trai cùng chi tiêu hằng ngày, cô cũng còn dư chút tiền! Mặc dù số tiền không nhiều lắm, so với tiền trong ngân hàng cũng chỉ là số lẻ, nhưng cô cảm thấy cực kỳ vui vẻ, cùng với tình cảm với Lam Doãn Khang có tiến triển. . . . .

Cô có chút không quen với tính khoa trương của anh, cũng chỉ đi công tác hai ngày, cứ nhiên không yên lòng cho an nguy của cô, liền kêu tài xế mỗi ngày đưa đón cô đi làm.

Làm ơn! Cô cũng chỉ là một người dân nhỏ bé, không phải là danh nhân, có gì mà lo lắng? Loại dành riêng tài xế đưa đón tôn vinh đối với anh mà nói có lẽ dễ ợt, nhưng nàng rất không được tự nhiên. Vì không để cho mình chết kỳ cục, hôm qua nhịn không được nan nỉ tài xế đừng đến nữa, để cô vui vẻ đi tàu điện ngầm!

Oán hận thì oán hận, suy nghĩ một chút lại làm cô hạnh phúc, đáng tiếc người làm cô hạnh phúc hiện tại không ở bên cạnh, thật muốn ôm anh một cái. Cô lộ nét mặt nhưng nhớ.

Không biết anh có giống mình hay không?

Mặc dù mỗi buổi tối Lam Doãn Khang sẽ gọi điện thoại về, cũng không tận mắt thấy người, trong lòng chính là không nở.

Ngược lại hai ngày nay xuyên thấu qua điện thoại cùng đồng nghiệp liên lạc công việc ở Thượng Hải cô nghe không ít tin tức đáng sợ về Lam Đại Ma vương.

Nghe nói, ông chủ của hần lịch trình đầy đặc, có thể so sánh như cuộc đua Marathon, chi nhánh công ty Thượng Hải đều có rất nhiều người tranh đua đến sứt đầu mẻ trán, chỉ có Lam Đại Ma vương là ngày ngày thần thái sáng láng.

Không có biện pháp, anh là người cuồng công việc, một khi đã bắt đầu vào công việc không có gì có thể cản trở anh, cô lúc bắt đầu cũng là luống cuống tay chân, nhưng trải qua anh rèn luyện, bây giờ đã vô cùng lợi hại!

Nghĩ đến Đại Ma Vương ngày mai trở về, cô nhin cười không được. . . . .

Cô nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, “Ồ ô, phải nhanh lên mới được !” Đại Ma Vương ở Thượng Hải sẽ gọi điện đến phòng làm việc bất cứ lúc nào để kiểm tra, cô thân là thư ký của Tổng giám đốc ngân vận lần không thể rảnh rồi.

Mặc bộ y phục màu đen, nhanh chóng xuống lầu, tiện tay mang theo nhà trọ, quay người lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giả Mạo Quả Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

